BIBLIATANULMÁNYOK

A Szentlélek és a lelkiség

Írta: *Frank Hasel*

2017. január, február, március

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2016
Copyright © *Frank Hasel*, 2016
Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2016 A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednapi adventista" és az „adventista" kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely, Debrecen*
Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

ISBN 978-963-9930-54-4

TARTALOM

Előszó 4

1. tanulmány: A Lélek és az Ige 6

2. tanulmány: A Szentlélek a színfalak mögött munkálkodik 14

3. tanulmány: A Szentlélek isteni volta 22

4. tanulmány: A Szentlélek személye 30

5. tanulmány: A Szentlélek keresztsége és kitöltetése 38

6. tanulmány: A Szentlélek és a szent élet 46

7. tanulmány: A Szentlélek és a Lélek gyümölcse 54

8. tanulmány: A Szentlélek és a Lélek ajándékai 62

9. tanulmány: A Szentlélek és az egyház 70

10. tanulmány: A Szentlélek, az Ige és az imádság 78

11. tanulmány: A Szentlélek megszomorítása és a munkájával szembeni ellenállás 86

12. tanulmány: A Szentlélek munkája 94

Reggeli dicséret 102

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:
- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:
- www.ted-adventist.org

Newbold College:
- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:
- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:
- http://det.adventista.hu

Tiszavidéki Egyházterület:
- http://tet.adventista.hu

Advent Kiadó:
- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:
- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:
- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):
- www.remenytv.hu

Bibliatanulmányok:
- www.bibliatanulmanyok.hu

A Szentlélek és a lelkiség

Sokan hallottuk már ezeket a szavakat: „Megkeresztellek téged az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében." Ha már megkeresztelkedtünk, bizonyára akkor hallottuk ezt a mondatot, mielőtt a lelkész alámerített volna a vízbe (lásd Mt 28:19). Megkeresztelkedni az Atyának, a Fiúnak és *a Szentléleknek* nevében. Igen, a Lélek az Atyával és a Fiúval együtt szerepel ebben a mondatban.

Nem is csoda! *A hetedik napot ünneplő adventisták hitelvei* című könyvben „A Szentlélek Isten" című fejezetben ezt olvashatjuk: „Az örökkévaló Szentlélek Isten együttműködött az Atyával és a Fiúval a teremtésben, a testet öltésben és a megváltásban. Ő ihlette a Szentírás íróit, Ő töltötte be Krisztus életét erővel, Ő vonzza és győzi meg az embereket; megújítja és Isten képére formálja azokat, akik engedelmeskednek neki. Azért küldte el az Atya és a Fiú, hogy mindig gyermekeivel legyen; az egyháznak lelki ajándékokat adjon, Krisztus bizonyságtevő szolgálatára képesítsen; és a Szentírással összhangban az igazságra elvezessen" (Budapest, 2002, Advent Kiadó, 68. o.).

Mindazonáltal, miközben a Bibliát olvassuk – különös tekintettel az Ószövetségre –, főként az Atya Isten közvetlen tevékenységét és munkáját látjuk. Mindenütt Ő nyilvánul meg. Az Újszövetségben – különösen az evangéliumokban – újra és újra Jézus, a Fiú munkájáról és tevékenységéről szerzünk tudomást. Az Újtestamentum fő témája Jézus élete, halála és mennyei szolgálata.

Az Atya és a Fiú tevékenységével ellentétben a Szentlélek munkáját nem tárgyalja olyan nyíltan egyik evangélium sem.

Ennek azonban megvan az oka: a Szentlélek nem törekszik arra, hogy a figyelem középpontjában legyen. Az Atya és a Fiú személye közvetlenebbül ábrázolódik ki az Igében. Ez azért van, mert a Szentlélek munkája az, hogy ne önmagára mutasson, hanem Jézusra és mindarra, amit Ő tett értünk. Miközben a Szentlélek tevékenységét fogjuk tanulmányozni, látjuk majd, mennyire létfontosságú a személye keresztényi életünkben. A Szentlélek – aki maga is Isten – úgy ismeri az Atyát, ahogyan senki más, ezért megbízhatóan és hitelesen tudja Őt kinyilatkoztatni. A Szentlélek ihlette a Biblia íróit, és Ő vezet bennünket ma is, amikor tanulmányozzuk, mit is akartak az ihletett írók közölni. A Szentlélek ad üdvbizonyosságot Jézus Krisztus által (Róm 8:16), és Ő biztosít arról is, hogy Isten dolgozik bennünk (1Jn 3:24). A Szentlélek tisztít meg a bűntől és szentel meg. *„...megmosattatok, megszentelődtetek és megigazultatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Lelke által"* (1Kor 6:11, ÚRK). A Lélek a szentségben való növekedést munkálja bennünk egész életünkön át, és megtermi bennünk a Lélek gyümölcsét: a szeretetet, az örömöt, a békességet, a béketűrést, a szívességet, a jóságot, a hűséget, a szelídséget, a mértékletességet (Gal 5:22-23).

„Krisztus azért adta nékünk Lelkét, hogy megújuló erőforrásunk legyen. *Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget.* A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek az, Aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez" (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 578. o.).

Frank M. Hasel, Ph.D., az ausztriai Bogenhofen Szeminárium Teológiai Karának dékánja, valamint az ott található Ellen G. White Tanulmányi Központ igazgatója. 2009-ben a felesége meghalt rákban. Azóta másképpen, új módon tanul bízni Isten jóságában. Nap mint nap újabb és újabb jelekből tapasztalja életében a Szentlélek vigasztalását, békességét és átalakító hatalmát.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: **www.bibliatanulmanyok.hu**. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az írott tanulmányt, a **Tanítói mellékletet**, a **White idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD**-t. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában már vasárnaponként 16.40-től, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként a Bibliatanulmányok honlapján.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet, ami külön kiadványként is beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

A Lélek és az Ige

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 119:160; János 17:17; 1Korinthus 2:9-13; 2Péter 1:19-21

***„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített"* (2Tim 3:16-17).**

A Biblia a következőt mondja magáról: *„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített"* (2Tim 3:16-17). A Szentírás betölti ezt a szerepet, mert Isten Igéje, amit a Szentlélek nyilatkoztatott ki az emberiség számára. A Bibliában a Szentlélek Isten akaratát tárja fel előttünk, és világossá teszi, hogyan éljünk olyan életet, ami kedves a szemében.

A Szentlélek azonban nemcsak a régmúltban, a Biblia keletkezésekor volt tevékeny, hanem ma is sokféleképpen közli velünk Isten Szavát. A legfontosabb talán az, amikor olvassuk az Igét és helyesen értelmezzük. Ehhez van szükségünk a Szentlélekre. Ugyanez az isteni Lélek ébreszti bennünk a vágyat, hogy magunkba szívjuk Isten Szavát és ahhoz szabjuk az életünket. Így munkálkodik a Lélek az írott Igén keresztül, hogy új teremtéssé tegyen bennünket Krisztusban.

Ezen a héten a Szentlélek munkájának azt a területét fogjuk tanulmányozni, ami a Szentíráshoz kapcsolódik.

A SZENTLÉLEK ÉS A KINYILATKOZTATÁS

Hogyan biztosítja Isten, hogy akarata pontosan eljusson a bűnös emberekhez? A Szentlélek kétféle tevékenysége révén, azaz a kinyilatkoztatás és az ihletés által. A kinyilatkoztatás folyamatában emberként rajtunk kívül álló segítségre vagyunk utalva, hogy kijelentést kapjunk olyan dolgokról, amelyekről teremtményként, ráadásul bűnösként magunktól nem is tudnánk. Ezért a Szentlélek tanít meg olyan igazságokra, amelyeket ismernünk kell (lásd pl. Dán 2:19-23), és amelyeket természetes eszközök által nem tanulhatnánk meg.

A kinyilatkoztatás az a folyamat, amivel Isten közli akaratát az emberekkel. A kinyilatkoztatás szóhoz társuló alapgondolat a leleplezés vagy felfedés, vagyis annak megtalálása, ami korábban rejtve volt. Halandóként, bűnösök lévén szükségünk van az ilyen kinyilatkoztatásra, hiszen a bűn miatt elszakadtunk Istentől, és tudásunk arra korlátozódik, amit magunktól meg tudunk tanulni. Ha Isten akaratának megismeréséről van szó, abban csakis tőle függünk, csakis rá támaszkodhatunk. Isten kinyilatkoztatásától függünk, mert az ember nem isten, és csak nagyon korlátozott tudás áll róla rendelkezésünkre.

Olvassuk el 2Pt 1:19-21 verseit! Mit mond el ez a szakasz a Biblia prófétai üzenetének eredetéről? Mit árul el a Szentírás tekintélyéről üzenetének isteni eredete?

_____

_____

_____

Péter apostol szerint az Ószövetség prófétai üzenete nem emberi eredetű. A prófétákat oly módon ihlette a Szentlélek, hogy üzenetük tartalma Istentől származott. Ezek az emberek nem maguk találták ki az üzeneteket, ők csak a közvetítők voltak, nem pedig a szerzők. Péter nagyon céltudatosan hangsúlyozta a próféciák Szentlélektől ihletett voltát: emberek írták le azokat, de *„sohasem ember akaratából származott a prófécia”* (2Pt 1:21, ÚRK). Életünkre gyakorolt végső tekintélyét éppen az Istentől való származásának köszönheti.

Isten emberek által közölte üzenetét a világgal. Hogyan használhat bennünket a Szentlélek arra, hogy valami hasonlót tegyünk – nem a Szentírás részeinek leírásával, hanem annak hirdetésével, amit már megírtak?

A SZENTLÉLEK ÉS AZ IHLETÉS

Az ihletés szót annak ábrázolására használjuk, ahogyan Isten a Szentlélek munkája által befolyásolta az embereket üzenete átadására. A Szentléleknek az ihletés folyamatában végzett tevékenysége ad magyarázatot arra, hogy az igazság szempontjából miért van alapvető egység a Szentírás összes könyve között. Mivel a Szentlélek az igazság Lelke (Jn 14:17; 15:26; 16:13), képes elvezetni minden igazságra.

Olvassuk el 5Móz 18:18, Mik 3:8, 1Kor 2:9-13 és 2Pt 1:21 verseit! Mit mondanak el ezek az igeversek a Biblia íróiról, és arról, hogyan vett részt Isten a Biblia létrejöttében?

„...a Szentlélektől indíttatva szóltak” (2Pt 1:21) – ez a kifejezés elég szemléletesen írja le a Szentlélek szerepét, amit az ihletés folyamatában betöltött. 1Kor 2:9-13 verseiben Pál apostol neki tulajdonítja a kinyilatkoztatást és az ihletést is. Elmondja: Isten az apostoloknak kinyilatkoztatta a rejtett dolgokat, amelyeket szem nem látott (9. vers). Megkapták *„az Istenből való Lelket, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk”* (1Kor 2:12, ÚRK). Azután a 13. versben az ihletés témájáról írva kifejti: *„Ezeket hirdetjük is, de nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szentlélek tanít, lelkiekhez lelkieket szabva”* [az angol fordítás szerint: lelki *gondolatokhoz* lelki *szavakat* szabva]. Pálnak semmi kétsége sem volt az általa hirdetett dolgok forrását, illetve tekintélyét illetően. Habár a Biblia sok részét Isten közvetlen, természetfeletti kinyilatkoztatásának eredményeként írták le, nem minden résznél történt ilyen jellegű kinyilatkoztatás. Isten időnként arra késztette a Biblia íróit, hogy tegyék alapos, személyes vizsgálat tárgyává a dolgokat, vagy használjanak egyéb, létező dokumentumokat (Józs 10:13; Lk 1:1-3), és így tárják fel, közöljék üzenetét. Kijelenthetjük, hogy a Biblia minden része Isten kinyilatkoztatása és ihletése nyomán született (2Tim 3:16). Ezért állítja Pál: amiket régen megírtak, a mi tanulságunkra írták meg, hogy *„az Írások vigasztalása által reménységünk legyen”* (Róm 15:4, ÚRK). A minden nyelven értő és azokat megalkotó Isten képessé tesz kiválasztott embereket arra, hogy emberi szóval, megbízható, hiteles módon közöljék az ihletett gondolatokat.

„Istennek tetszett, hogy igazságát emberi eszközök útján közölje a világgal, és Szentlelke által képessé és alkalmassá tett embereket erre a munkára. Ő irányította gondolataikat mondani- és írnivalójuk kiválasztásakor. A kincset földi edényekbe rejtette, de az így is mennyei kincs” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 24. o.).

A SZENTLÉLEK ÉS A SZENTÍRÁS MEGBÍZHATÓSÁGA

A kinyilatkoztatás természetfeletti cselekedet, aminek a révén Isten közli az igazságot az emberekkel, az ihletés által pedig a Szentlélek őrzi mindannak megbízható voltát, amit az emberi szerzők leírtak, hogy szavaik Isten jóváhagyását viseljék magukon. Isten gyűlöli a hamis tanúskodást (2Móz 20:16), nem képes hazudni (Zsid 6:18). Ő az igazság Istene (Zsolt 31:6; Ézs 65:16) és a Szentírás az igazság Lelkének nevezi a Szentlelket (Jn 14:17).

Olvassuk el Zsolt 119:160 versét! Mit tanít ez az igevers mindarról, amit Isten kinyilatkoztat számunkra?

Mit mond Jézus az Isten Igéjéről Jn 17:17 versében?

Isten Igéje megbízható és teljes elfogadást érdemel. Nem dolgunk, hogy ítéletet üljünk a Szentírás felett, sokkal inkább annak van joga megítélni bennünket. *„Mert Isten beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és elhat a szívnek és léleknek, az ízületeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait”* (Zsid 4:12, ÚRK).

A Bibliát olyan személyek írták le, akik eltérő időben, helyen és kultúrák idején éltek (hogyan is lehetett volna másként?), ez azonban nem lehet ürügy arra, hogy felhígítsuk vagy figyelmen kívül hagyjuk a Biblia nekünk szóló üzenetét. Ha valaki kinyitja ezt az ajtót, akkor ezzel aláveti a Bibliát az emberi elgondolásoknak és annak, hogy az ember miként értelmezi és határozza meg, mi az igazság. Az eredmény pedig az, hogy sokan – bár vallják, hogy hisznek a Bibliában – megkérdőjelezik a hat napos teremtést, a világszéles vízözönt, Jézus szűztől való születését, testben történt feltámadását vagy a Megváltó szó szerinti, valóságos második eljövetelét. Ez csak egy néhány példa arra, hogy a tévedő emberek miként ítélkeznek a Szentírás felett és vetik el annak igazságait. Nem olyan út ez, amire bármelyikünknek is rá kellene lépni!

Miért kulcsfontosságú, hogy a saját ítéletünket vessük alá Isten Igéjének, és ne fordítva?

A SZENTLÉLEK MINT TANÍTÓNK

A Szentlélek nemcsak az írott Ige átadásának eszköze, hanem segít azt helyesen meg is érteni. Az ember elméje elhomályosult az igazság megértésére, természetétől fogva elidegenedett Istentől (Ef 4:18). Tehát ugyanaz a Lélek tesz képessé az Ige megértésére, aki kinyilatkoztatta és ihlette Isten Szavát. Nem az a gond, hogy a Biblia érthetetlen könyv lenne, hanem az, ahogyan bűnös természetünk Istenhez viszonyul, aki önmagát nyilatkoztatja ki a Bibliában.

A Szentlélek tanítómester; vágyik rá, hogy elvezessen a Szentírás mély megértésére, mi pedig örömmel értékeljük annak üzenetét. Ő irányítja figyelmünket Isten Szavára és friss rálátást ad annak igazságaira, hogy életünket a hűség és az engedelmesség jellemezze. Ez azonban csak akkor történhet meg, ha alázatos és tanítható lelkülettel közelítünk a Bibliához.

Olvassuk el 1Kor 2:13-14 verseit! Pál apostol szerint mennyire szükséges a lelki dolgokat lelkiképpen értelmezni?

A Biblia megértése tekintetében teljes mértékig a Szentlélektől függünk. A Szentlélek nélkül nem fogjuk fel a Szentírás szavainak lelki jelentését, csakis a szavak értelmét. Továbbá, mivel bűnös emberek vagyunk, természetünk gyakran ellenkezik Isten igazságával, nem azért, mintha nem értenénk, hanem mert nehezünkre esik követni. A Szentlélek nélkül nem vonzódunk Isten üzenetéhez. Nem érzünk reményt, nincs bizalmunk és nem viszonyulunk szeretettel az Igéhez. Amit a Szentlélek hoz az életünkbe, az összhangban áll a Bibliában már kinyilatkoztatott igazsággal.

„A Biblia tanításaival kapcsolatos sok, egymásnak ellentmondó vélemény nem abból ered, hogy a Biblia üzenete homályos volna, hanem az értelmezők vakságából és előítéleteiből adódik. Emberek elutasítják a Biblia világos kijelentéseit, mert saját torz magyarázataikat akarják követni” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1885. január 27.). Előfordult-e, hogy egyéni büszkeségünk akadályozta a Szentírás igazságának önmagunkra való alkalmazását? Mely területeken gátolják saját vágyaink, hogy Isten akaratát kövessük? Hogyan tanulhatunk meg mindent alárendelni Istennek?

A SZENTLÉLEK ÉS AZ IGE

A Szentlélek, aki kinyilatkoztatta és ihlette a Bibliát, hogy üzenete eljusson az emberekhez, sohasem fog Isten Szavával ellentétesen vezetni.

Olvassuk el Jn 5:39, 46-47 és Jn 7:38 verseit! Milyen tekintélyre utal Jézus ezekben az igeversekben? Hogyan erősíti meg a Biblia azt, hogy Jézus a Messiás?

Sokan állítják, hogy különleges „kinyilatkoztatásokat" és utasításokat kaptak a Szentlélektől, amelyek szöges ellentétben állnak a Biblia tiszta üzenetével. Az ő szemükben a Szentléleknek nagyobb a tekintélye, mint Isten Igéjének. Amikor Isten ihletett Szavát semmibe vesszük és tiszta üzenetét megkerüljük, veszélyes területen járunk, és már nem követjük Isten Lelkének vezetését. A Biblia az egyetlen lelki védőpajzsunk. Egyedül a Szentírás hitünk és gyakorlatunk megbízható mércéje.

„A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság bélyegét nyomja rá a szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket és űzi ki azt a lelkünkből. Krisztus az igazság Lelkével, aki az Isten szava által munkálkodik, von bennünket, az Ő választott népét, oltalma alá" (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 577. o.).

„Isten nem a Biblia helyettesítésére adta – és nem is adhatja – Lelkét, hiszen a Szentírás világosan kijelenti, hogy Isten Igéje minden tanítás és ismeret próbája" (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 11. o.).

Isten soha nem az Ige helyettesítésére adta a Szentlelket. Ellenkezőleg: Ő mindig a Bibliával összhangban és azon keresztül cselekszik, ezáltal teszi a Bibliát a hiteles, biblikus lelkiség egyetlen mércéjévé. Biztosak lehetünk abban, hogy amikor valaki Isten Igéjével ellentétes dolgokat állít, nem az igazságot szólja. Emberként nem tudjuk megítélni a szívet vagy annak indítékait. Kizárólag a teológiát tudjuk megítélni, annak pedig egyetlen mércéje az Isten Igéje.

Említsünk néhány példát arra, hogy milyen tanításokat próbálnak emberek terjeszteni az egyházban, amelyek egyértelműen ellentétesek Isten Igéjével? Hogyan kell viszonyulnunk 1) az emberekhez, akik hirdetik ezeket a tévtanításokat; 2) valamint magukhoz a tévedésekhez?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el Ellen G. White: *A nagy küzdelem* (Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 528-536. o.) című könyvéből „A Szentírás védőbástya”, valamint a *Jézus élete* (Budapest, 2010, Advent Kiadó, 569-588. o.) című könyvéből a „*»Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!«*” című fejezeteket!

Gondoljunk olyan igazságokra, amelyekről csak azért tudunk, mert Isten kinyilatkoztatta azokat számunkra a Bibliában! Gondoljunk például a teremtésre! Mekkora ellentét van például az Isten Igéje által tanított teremtéstörténet és az emberi tanítás között, amit manapság modern evolúciós szintézisnek vagy neodarwinizmusnak neveznek! Figyeljük meg, mekkora az emberi tévedés! Vagy gondoljunk Jézus második eljövetelére és a halottak feltámadására a vég idején! Olyan igazságok ezek, amelyeket magunktól nem találhatnánk ki. Istennek kellett ezeket kinyilatkoztatnia, amit meg is tett a Szentlélek ihlette Szentírásban. A legfontosabb igazság pedig az, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért, és a belé vetett hit, valamint az értünk elvégzett megváltói cselekedetei által üdvözülhetünk. Ez is olyan igazság, amit sosem találhatnánk ki csak úgy magunktól. Csupán azért tudunk minderről, mert Isten kinyilatkoztatta számunkra. Gondoljunk más igazságokra, amelyeket kizárólag azért ismerünk, mert Isten Igéje kijelentette! E fontos igazságokat egyedül a Bibliában találjuk meg. Ezek szerint mennyire legyen központi szerepe Isten Igéjének az életünkben?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Miért biztosabb vezető lelki kérdésekben a Biblia a szubjektív megérzéseinknél? Milyen következményekkel jár, ha nem fogadjuk el a Bibliát mérceként, aminek alapján megpróbálunk minden tanítást, még saját lelki tapasztalatainkat is?**
2. **Az „igazság” szót gyakran halljuk különböző összefüggésben. A szombatiskolai tanulmány átvételekor beszéljünk az „igazság” fogalmáról, nemcsak abból a szempontból, hogy mi igaz és mi nem, hanem mikor mondunk valamit igaznak. Mit jelent az, hogy valami „igaz”?**
3. **Hogyan reagáljon az egyház/a gyülekezet arra, ha valaki állítja, hogy „új világosságot” kapott?**
4. **Beszéljünk a Bibliában szereplő teremtéstörténet és a világ által hirdetett eredetelmélet közötti óriási különbségről! Szöges ellentétben áll a bibliai üzenettel az evolúciós elmélet legutóbbi változata, amit az emberi bölcsesség tanít. Ezek szerint miért kell mindenekfelett bíznunk a Bibliában?**

A SZENTLÉLEK ÍGÉRETE

***„A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek”* (Jn 14:26)!**

„A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének isteni befolyása követőivel lesz a világ végezetéig. Pünkösd napjától a jelen időig el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták személyes Megváltójuknak, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb kapcsolatban éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyságot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről... Angyalok és emberek előtt bizonyították a megváltó szeretet átformáló hatalmát...

A Szentlélek irányítása alatt még a leggyengébbek is Istenben gyakorolt hitük által megtanulták a rájuk bízott erőt tökéletesíteni, hogy szentté, tisztává és nemessé legyenek. Amint alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek átalakító befolyásának, részt kaptak az istenség teljességéből és átformálódtak Isten képmására...

Mivel általa erőt nyerünk, miért nem éhezzük és szomjúhozzuk a Lélek ajándékát? Miért nem beszélünk róla, miért nem imádkozunk érte és miért nem prédikálunk erről? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják jó ajándékaikat gyermekeiknek. Minden munkás naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért!...

Bárhol legyen is az Istennek szentelt munkás, a Szentlélek vele van. A tanítványokhoz intézett szavak nekünk is szólnak. A Vigasztaló éppúgy a miénk, ahogy az övék. A Lélek adja azt az erőt, mely fenntartja a harcoló és küzdő lelket minden nehézségben, a világ gyűlölete vagy saját hibáinak és tévedéseinek felismerése közepette. Bánatban és szenvedésben, amikor a kilátások sötétnek és a jövő zavarosnak látszik, elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, épp ez az az idő, amikor a Szentlélek hitben elmondott imáinkra megvigasztalja szívünket” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 33-34. o.).

A Szentlélek a színfalak mögött munkálkodik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:2; 2Mózes 31:1-5; Jób 26:13; János 16:13; Galata 5:16-23; Ezékiel 37:5

***„Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és kijelenti nektek”* (Jn 16:14, ÚRK).**

A Szentlélek nem kap olyan jelentős figyelmet a Szentírásban, mint az Atya és a Fiú. Ugyanakkor a Biblia szót ejt arról, hogy a Szentlélek jelen volt a történelem fontos pillanataiban. Kezdetben, amikor Isten teremtette a világot, Ő is munkálkodott, de inkább a háttérben. Tevékeny szerepet játszott Isten prófétáinak ihletésében, így kulcsszerepe volt Isten Szavának megírásában. Hozzá kapcsolódik Jézus Krisztus fogantatása Mária méhében.

Mégsem mondhatjuk, hogy a Szentlélek áll a bibliai feljegyzések középpontjában, és nagyon is keveset tudunk róla. Végig a háttérben marad, és ez azért van, mert az Ő szerepe előrevinni az Istenség másik személyének, Jézusnak, Isten Fiának művét, valamint dicsőséget szerezni az Atyának. Mindezt azért teszi, hogy a bűnös embert megmentse az örök haláltól, ahová egyébként jutna.

A Szentírás bizonyságtételéből tudjuk, hogy a Szentlélek készségesen és teljes odaadással fogadja el a támogató, segítő, fenntartó, felhatalmazó szerepet a színfalak mögött. Legyen szó a teremtésről, a megváltásról vagy a misszióról, nem keresi a reflektorfényt, ugyanakkor a szerepe nélkülözhetetlen.

A SZENTLÉLEK MEGHATÁROZHATATLAN VOLTA

Olvassuk el Ez 37:5, 9 és Jn 3:3-8 verseit! Miért éppen a szél a megfelelő hasonlat a Szentlélek rejtett munkájának meghatározására?

Jézus azzal érzékelteti a Lélek meghatározhatatlan voltát, hogy munkáját a szélhez hasonlítja. A szél mozgásában van valami egészen titokzatos. Nehéz pontosan megmondani, honnan támad és milyen irányba fúj. Ki ne lepődött volna már meg egy hirtelen, szinte a semmiből érkező széllökéstől?

Valamilyen mértékig mégis megtanulhatjuk kiismerni a szél mozgását és természetét. Hasonlóképpen, a Szentlélek is ott tevékenykedik, ahol akar, senki nem képes uralni és irányítani, de tudhatjuk, éppen hol munkálkodik. A szélhez hasonlóan a Szentlélek is láthatatlan, munkájának ereje és eredménye azonban hatalmas. A szél jelenlétét nyilvánvalóan érezzük, és gyakran figyelhetjük hatását is, még ha maga a szél nem is szemmel látható; a gyenge fuvallattól a pusztító tornádókig hatalmas erőforrás. Amikor a Biblia a szélhez hasonlítja a Szentlelket, tevékenységét azzal kapcsolja össze, hogy a halál helyett életet hoz. Ehhez a legmagasabb rendű erő kell, ami kizárólag Istené.

Hogy ezt miképpen éri el, az titok. Isten munkálkodása a Szentlélek által hatalmasabb annál, mint amit valaha is teljesen felfoghatnánk, és ez elmondható számos világi és szent dologra is. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne tudhatnánk, mit végez el a Szentlélek. Viszont el kell ismernünk, hogy Isten titkait illetően őszinte alázat szükséges. Az alázat értékeli Isten nagyságát és elismeri, hogy mi teremtményként korlátok között mozgunk, ezért szükségünk van isteni kinyilatkoztatásra.

Ellen G. White világosan kijelentette: „A Biblia titkai tehát egyáltalán nem ellene szóló érvek, hanem sokkal inkább az isteni ihletés legerőteljesebb bizonyítékai. Ha csak olyan beszámolókat tartalmazna Istenről, amelyeket mi is fel tudunk fogni, ha nagyságát és fenségét fel tudnánk mérni véges elménkkel, akkor a Biblia nem viselné magán az isteni ihletés félreérthetetlen bizonyítékait” (*Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 148. o.).

Mely rejtett erők lehetnek hatással az életünkre a természetben? Milyen tanítás van ebben a világunkban működő láthatatlan, ám hatalmas erők valóságával kapcsolatban?

A SZENTLÉLEK SZEREPE A TEREMTÉSBEN

Isten első műve ezen a bolygón a teremtés volt. A Biblia egyértelműen megnevezi Istent (1Móz 1:1) és Jézus Krisztust (Kol 1:16-17) mint a menny, a föld és minden rajta lévő dolog Teremtőjét (Jn 1:1-3), továbbá megemlíti a Szentlélek jelenlétét is a teremtés során.

Olvassuk el 1Móz 1:2, Jób 26:13, 33:4, Zsolt 33:6 és 104:29-30 verseit! Mi a Szentlélek szerepe a teremtésben? Hogyan kapcsolódik Isten Lelke az élet teremtéséhez?

A *Mózes első könyve* 1. fejezetében olvasható teremtéstörténet említi Isten Lelkét (2. vers). Jób 26:13, 33:4 és Zsolt 33:6, 104:29-30 versei szinten hangsúlyozzák a Szentlélek tevékeny szerepét a föld természetfeletti módon történt megteremtésében. Az Atya Isten és a Fiú Isten, Jézus Krisztus aktív részvételét egyértelműen kijelenti a Biblia (Ézs 64:7; Kol 1:16-17), ugyanakkor a Szentlélek is megjelent, csak rejtettebb módon.

Nem főszereplőként látható, hanem „lebeg a vizek felett", és mozgásával van jelen a föld születésének történetében. A héber „lebegni" szó (*merahepet*), amit 1Móz 1:2 versében használ a Biblia, ugyanaz a szó, amit 5Móz 32:11 versében találunk, abban a képben, ami Istent a sashoz hasonlítja, mikor a fészekben ülő fiókái fölött lebeg. A Szentlélek egészen bensőséges módon vállalt részt e föld megteremtésében, úgy vigyázott a frissen megalkotott teremtményekre, mint ahogyan a sas őrködik fiókái felett. Zsolt 104:30 verse érzékelteti, hogy a teremtés művét csakis a Szentlélek által lehetett megvalósítani, tevékeny része volt a folyamatban.

A Szentlélek nemcsak világunk megteremtésénél volt jelen, hanem aktív szerepe van újjáteremtésünkben is, hiszen új szívet és új elmét ad nekünk. Hogyan függnek össze ezek a tevékenységek? Milyen kapcsolat van a szombat és a teremtés, valamint az újjáteremtés között?

A SZENTLÉLEK ÉS A SZENTÉLY

***„Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakjam”* (2Móz 25:8, ÚRK).**

A Bibliában a teremtés után Isten megváltási terve a kulcsfontosságú téma. A bűnbe süllyedt világban milyen jó származhatna a teremtésből a megváltás terve nélkül? Bűnösként nem csak Teremtőre, de Megváltóra is szükségünk van. Mennyire hálásnak kellene lennünk, hogy van Üdvözítőnk, Jézus Krisztus! Nélküle semmi reményünk nem lenne a világban, ami máskülönben nem is kecsegtethetne semmivel. Az Ótestamentum idején a szentély és az abban folytatott szolgálatok szemléltették Isten bűnbocsánatát és vetítették előre Jézus megváltói munkáját. Ott tárult fel a megváltás terve az ókori izraeliták számára (lásd Zsid 4:2). A szentélyszolgálat Jézusra és a bűnök bocsánatáért elszenvedett halálára mutatott előre, ugyanakkor a Szentlelket úgy mutatja be a Biblia, mint akinek szintén tevékeny szerepe volt. A kiválasztott embereket képessé tette a szent sátor megépítésére, a Mózesnek megmutatott minta szerint.

Olvassuk el 2Móz 31:1-5 verseit! Hogyan vett részt a Szentlélek a szent sátor építésében? Hogyan segített az Isten hajlékát építőknek?

A Biblia elmondja, hogy a Szentlélek jelen volt, amikor építették a szent sátrat, azt a központi helyet, ahol az Isten és az emberek közötti megbékélés történt, ahol a szent Isten találkozott az emberekkel. Isten közölte Mózessel a tervet, aminek alapján, a mennyei mintájára meg kellett építeni a földi szentélyt (2Móz 25:9, 40).

A szentély Isten modellje volt, amivel a megváltási tervet szemléltette. Új, különleges módon lakott népe között az Úr, és ezt már megtehette a szentélyben, amit az Ő parancsára építettek fel. A Szentlélek képesítette és megfelelő szakértelemmel ruházta fel az embereket, hogy mindent olyan szépre tudjanak elkészíteni, amilyenre Isten terve szerint kellett. Segítség nélkül Izrael nem tudta volna ezt a remekművet megalkotni.

Tekintettel nagy hatalmára, a Szentléleknek egyértelműen nem volt szüksége emberi segítségre a szentély megépítéséhez. Mégis embereket tett képessé rá, hogy szakértelemmel, szépen elkészítsék. Hol és hogyan lehet nekünk is lehetőségünk arra, hogy segítsünk másoknak hatékonyabban felhasználni talentumaikat Isten dicsőségére, az Ő művének előrehaladásra?

A SZENTLÉLEK ÉS JÉZUS KRISZTUS MEGDICSŐÍTÉSE

A Szentlélek tevékenysége nyilvánvaló volt az ótestamentumi időkben, bár látszólag a munkája nem terjedt ki annyira, mint az újszövetségi korban. Jézus, a megígért Messiás eljövetelével a Szentlélek feladata hangsúlyosabbá vált, minden hívőt részesít ajándékaiban. Bár az Újszövetségből megtudjuk: a Szentlélek sokféle területen munkálkodik lelki életünkben és az egyház lelki életében, a legfontosabb tette talán az, hogy Jézus Krisztust megdicsőítse.

Olvassuk el Jn 16:13-14 és Jn 15:26 versét! Mit mond itt Jézus a Szentlélek munkájáról? További feladatai hogyan kapcsolódnak ehhez a központi szerephez?

Jézus elmondja, hogy a Szentlélek nem önmagáról tesz bizonyságot, hanem róla. Feladata, hogy Jézus megváltói munkáját hangsúlyozza. Mindig háttérben marad és Jézusra irányítja a figyelmet. Helyesen állapítja meg egy író: „A Lélek üzenete sosem az, hogy »Nézz rám; figyelj rám; jöjj hozzám; ismerj meg engem!« Mindig azt mondja, hogy »Nézz *rá*, lásd meg az *Ő* dicsőségét; figyelj *rá*, halld meg az *Ő* szavát; menj *hozzá*, hogy életed legyen; ismerd meg *Őt* és ízleld meg az *Ő* örömének, békességének az ajándékát!« A Lélek a házasságszerző, a mennyei házasságközvetítő, akinek a szerepe, hogy összehozzon bennünket Krisztussal, majd biztosítja, hogy együtt is maradjunk" (J. I. Packer: *Keep in Step With the Spirit: Finding Fullnes in Our Walk with God*. [Tartsunk lépést a Szentlélekkel, vagyis teljesedjünk ki az Istennel való kapcsolatban] Grand Rapids, 2005, Baker Books, 57-58. o.).

Ez igen fontos. Nem eredhet a Szentlélektől semmiféle olyan megközelítés, ami Jézus Krisztus személyétől és munkájától elvonatkoztatva mutatja be Őt! Valóban fontos a Szentlélek a lelki életünk szempontjából, de nem veszi át azt a helyet, ami gondolkodásunkban és megváltásunk érdekében csak Jézus Krisztusé. Ahol Jézus Krisztust magasztalják, ott a Szentlélek munkája nyilvánul meg. Ezért neveznek keresztényeknek, vagyis Krisztus követőinek (vö. ApCsel 11:26), nem pedig a Szentlélek követőinek (lásd Graham A. Cole: *He Who Gives Life: The Doctrine of the Holy Spirit*. Wheaton, Ill., 2007, Crossway Books, 284. o.).

Miért olyan fontos a feltámadott Urat dicsőíteni mindenben, amit csak teszünk? Gondoljuk át, mit tett értünk Jézus! Megérdemli, hogy mindent neki adjunk. Hogyan mutathatjuk ki hálánkat iránta (lásd pl. 2Thessz 1:11-12)?

A SZENTLÉLEK ÉS KRISZTUS

A Szentléleknek szerepe volt Jézus Krisztus testet öltésében (Lk 1:34-35). Ő kente fel Jézust küldetése végzésére (Lk 3:21-22). A felkenetés erővel ruházta fel Jézust messiási küldetésének betöltésére, és képessé tette arra is, hogy tanítványaira árassza a Szentlelket. A Szentlélek vezette és tartotta meg Jézust a pusztai megkísértések idején (Mt 4:1; Mk 1:12; Lk 4:1-2, 14), ezért *„segíthet azokon, akik megkísértetnek”* (Zsid 2:18, vö. 4:15-16). A Szentlélek hatalmazta fel Jézust megváltói munkájára (Zsid 9:14) és tette lehetővé feltámadását (1Pt 3:18). A Szentlélek mindeközben a háttérben maradt, mindig Jézus munkáját és dicsőségét segítette elő.

Olvassuk el Lk 24:44-49, Gal 5:16-23 és Ef 4:23-24 verseit! Mit tanulhatunk a Szentlélek munkájáról ezekből a szakaszokból? Hogyan dicsőíti meg Jézust a Szentlélek?

A Szentlélek többek között az alábbiakkal dicsőíti Jézust:

1. Megbízhatóan, hitelesen tanít róla a Szentírásban. Semmi nem hiányzik belőle, illetve nem félrevezető azt illetően, amit tudnunk kell Krisztusról. Minden ott van Isten Igéjében, és megtalálhatjuk, ha hittel és alázattal olvassuk.
2. Üdvözítő kapcsolatba vonja az embereket Jézus Krisztussal. A Szentlélek szelíden munkálkodik a szívben és a gondolatokban. Segít megérteni a lelki dolgokat, hogy készségesen kezdjünk bízni Jézus Krisztusban és elfogadjuk Vezetőnknek, Megváltónknak.
3. Kialakítja Krisztus jellemét bennünk, létrehozza a krisztusi vonásokat életünkben (Gal 5:22-23). Jézus vére által győzelmet kapunk a bűn felett (vö. Jel 12:11), a Szentlélek pedig képessé tesz arra, hogy hűségesen járjunk Isten parancsolatai szerint.
4. Képessé tesz rá, hogy krisztusi, önzetlen és szeretetteljes életet éljünk mások szolgálatában. Elhív konkrét szolgálati területre, és képessé tesz arra, hogy szeretetteljes, vonzó krisztusi lelkülettel elérjünk másokat.

Hogyan adunk dicsőséget Atyánknak azzal, ha engedjük kirajzolódni az életünkben Krisztus jellemét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Nem kérdés, a Szentlélek munkája elengedhetetlen ahhoz, hogy az Úrral tudjunk járni. A munkáját nem látjuk ugyan, de szemlélhetjük hatását a saját életünkben és másokéban. Ha megváltozunk a Jézusba vetett hit által, az csakis a bennünk lakó Szentlélek miatt történik. „Bár maga a szél láthatatlan, de hatásai láthatók, érezhetők. Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek szívben történő munkálkodása az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetekről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik" (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 134-135. o.). Csodálatos ígéretek ezek, és megszámlálhatatlanul sok ember élete bizonyította már, hogy mennyire valóságosak. A Szentlélek munkája azonban nem azonnali. Nem automatikusan válunk olyanná, amilyenné lennünk kell. A hit és az Úr előtt meghajló élet azt jelenti, hogy harcok követik egymást, újra meg újra át kell adnunk magunkat, megbánva bűnünket, amikor elbukunk. A Szentlélek a mennyei Közvetítő, aki azért dolgozik életünkben, hogy új teremtménnyé tegyen Krisztusban. Ez azonban egy egész élet munkája. Hibáink és gyengeségeink sarkalljanak arra, hogy még teljesebben odaszánjuk magunkat az Úrnak! Ne engedjünk a Gonosznak, annak, amit mindig tenni akar, hogy ezeket felhasználva hátráltasson a keresztényi életünkben! Amikor a bűneinkkel vádol, gondoljunk Jézus áldozati halálára, ami éppen bűneinkért történt! Pontosan azért halt meg értünk Jézus és ajánlja fel kegyelmét, mert bűnösök vagyunk és szükségünk van a kegyelemre.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Hogyan kell a színfalak mögött szolgálni? Mit tanít erről a Szentlélek példája? Vagyis hogyan lehet úgy végezni az Úr munkáját, hogy sokan alig tudnak róla, mert nem látják vagy nem értékelik?**
2. **Miként emeli fel és helyezi a középpontba a Szentlélek Jézust? Hogyan emelhetjük mi is fel Jézus személyét és szolgálatát anélkül, hogy mi magunk lennénk a figyelem középpontjában? Miért esik ez néha nehezünkre? Hogyan harcolhatunk a természetünkből adódó magamutogatás ellen?**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: ÚJ ESZTENDŐ KEZDETÉN

Új esztendő kezdetén állunk.
Becsukjuk a múlt év ajtaját.
Kísérnek emlékeink még.
Jók vagy rosszak? Mindegy. Semmiség...
Az időben úgyis minden elvész.
De a szívünkben, ott mélyen
egy-egy pillanat
emléke mégis megmarad.
– Egy régi naplemente tán,
s egy virág illata leng át a szobán:
emlékezni tanít éppen arra,
hogy minden elmúlik,
és ma már, az elmúlt
év is egyre messzebb jár.

– De itt az új, a nagy ismeretlen!
Folyik az idő medrében napunk.
Hetek, hónapok sodrása viszi
habok közt hányódó csónakunk.
Szorítjuk az evező rúdját,
hisszük, hogy rajtunk múlik a siker:
megérkezni a kitűzött célhoz,
mint a versenyző, aki végül nyer!

– Ó, nem így van ez!
Sorsunk irányítója csak részben vagyunk.
Az idő-folyónak
nagy Gazdája van,
s ha összetörik néha csónakunk,
a segítség az Ő kezében van.
– Ezzel a hittel induljunk, bízva,
ha örvény vesz is bennünket körül,
Ő ott áll mellettünk,
kiszabadít és megkönyörül!

A Szentlélek isteni volta

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 63:10-14; Apostolok cselekedetei 5:1-4; Róma 8:11; 1Korinthus 2:10-11; Titus 3:4-6; 1Péter 1:2

***„Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal”* (2Kor 13:13, ÚRK)!**

A Biblia egésze egyértelműen tanúskodik az Atya istenségéről. Ezt az igazságot bizonyítja úgy az Ószövetség, mint az Újszövetség. Az Igében ez az egyik legfontosabb és legalapvetőbb kinyilatkoztatás.

Jézus istenségét szintén sok helyen megerősíti a Szentírás, különösképpen az Újtestamentum, úgy az evangéliumok, mint az apostoli levelek.

A Szentlélek isteni voltát azonban sokkal rejtettebb módon közli a Szentírás. Bibliai kijelentésekből tudjuk kikövetkeztetni. Igeverset igeverssel összevetve kell gondosan tanulmányoznunk, mit jelentett ki Igéjében Isten a Szentlélekről. Amikor ezt tesszük, nem szabad kevesebbet állítanunk, mint amit a Szentírás feltár, de nem szabad „feljebb bölcselkedni” sem annál, mint ami a Bibliában szerepel (1Kor 4:6). Ehhez a témához tanítható lelkülettel kell hozzáállni; nem szabad emberi logikánkat és érvelésünket mérceként használni, ha meg akarjuk érteni a Szentlélek személyét és munkáját. Ehelyett azt kell elfogadnunk és bizonyságul hívnunk, amit a Szentírás kijelent, tekintet nélkül arra, mennyire nehezen tudjuk teljesen felfogni a benne található gondolatokat.

A SZENTLÉLEK ÉS ISTEN

A Biblia nem tár elénk rendszerezett leírást a Szentlélek istenségéről. Ehelyett érdekes utalásokat találunk, amelyek azt erősítik, hogy a Biblia írói Istennel egyenlőnek tartották a Szentlelket. Vannak szakaszok, amelyekben ugyanazt a tevékenységet tulajdonítják a Szentléleknek, mint Istennek.

Olvassuk el ApCsel 5:1-4 verseit! Milyen következtetéseket vonhatunk le Istennel és a Szentlélekkel kapcsolatosan abból, amit Péter Anániásnak mondott?

Péternek ezek a szavai kifejezetten meggondolatlanok és végzetesen félrevezetőek volnának, ha a Szentlélek nem lenne maga is Isten. A Szentlélekkel kapcsolatosan nagyon érdekes szempont, hogy Péter apostol egy szintre helyezi Istent és a Szentlelket. A 3. versben felteszi Anániásnak a kérdést, hogy miért hazudott a Szentléleknek, majd így folytatja a 4. versben: *„Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek”* (ApCsel 5:4). Péter nyilvánvalóan egyenrangúként említi a Szentlelket és Istent. Szavainak az a lényege, hogy Anániás nemcsak az apostoloknak hazudott, hanem magának Istennek. Tehát a Szentléleknek hazudni annyit tesz, mint Istennek hazudni. A Szentlélek: Isten. Az üzenet teljesen világos.

Miért kapott ilyen szigorú büntetést ez a két személy?

Emlékeznünk kell arra, hogy a korai egyházban *„a hívők sokaságának szíve-lelke egy volt”* (ApCsel 4:32, ÚRK). Ez az egység a Szentlélek munkájának eredményeképpen alakult ki, ezért osztották meg egymással önként és örömmel mindazt, amivel rendelkeztek. Hazudni azzal kapcsolatban, amit felajánlottak, tulajdonképpen azt jelentette, hogy megtagadták a közösség egységét és meghazudtolták a Lelket, aki megalapozta és lehetővé tette ezt az egységet.

Az efféle becstelenség Istennel szemben igen romboló, és gátolta volna, hogy Isten Lelke hatékonyan munkálkodjon a hívők életében. Isten azt akarja, hogy teljes, osztatlan szívvel szolgáljuk Őt. Mivel a hívők új közössége komoly útelágazáshoz érkezett, Isten drasztikus következményeket engedett meg, hogy biztosítsa az új egyház tagjainak egységes, őszinte közös tevékenységét, ami közben készek lesznek engedni a Szentlélek vezetésének.

Gondoljuk át, milyen könnyen mentegethette volna bűnét Anániás és Safira! *Hiszen nem adtuk-e el a saját ingatlanunkat, és a kapott összeg egy részét nem adtuk-e oda az egyháznak? Mi abban a rossz, ha egy keveset megtartunk magunknak?* Mennyire kell jól meggondolnunk, hogy mivel indokoljuk a tetteinket? Mit tanulhatunk ebből a történetből ezzel kapcsolatban?

A SZENTLÉLEK ISTENI TULAJDONSÁGAI

Néhány bibliai szakasz isteni jellemzőket tulajdonít a Szentléleknek.

Milyen tulajdonságokat vagy tevékenységeket sorolnak fel az alábbi bibliai szakaszok, amelyek kizárólag Istenre alkalmazhatók?

1Kor 2:10-11, vö. Ézs 40:13-14 _____

Zsolt 139:7 _____

Zsid 9:14, vö. 1Tim 6:16 _____

Lk 1:35; Róm 15:19, vö. Zsolt 104:30 _____

Isten bölcsességéről szólva Pál kijelenti, hogy ezt a bölcsességet a Szentlélek ismerteti meg velünk. „A hasonló ismeri a hasonlót" – ez Pál érvelésének alapja. Csak az ismerheti Isten mélységes dolgait, aki egyenlő vele (1Kor 2:10-11). Senki nem tudhatja úgy, mint a Szentlélek, mert Ő „belülről" ismeri, ahogyan egy kívülálló számára ez nem lehetséges. A Szentlélek valóban mindentudó.

A Lélek jelenléte magának Istennek a jelenléte. Nem lehet olyan helyre menekülni, ahol a Szentlélek ne volna jelen, ebből pedig az következik, hogy Ő mindenütt jelenlévő (vö. Zsolt 139:7).

A Szentlélek örökkévaló (Zsid 9:14). A Biblia szerint ki az, aki örökkévaló? Egyedül Isten (1Tim 6:16). Ha a Lélek örökkévaló, akkor Istennek kell lennie.

A Szentlélekről azt is elmondhatjuk, hogy mindenható. Lk 1:35 versében a Szentlélek és a *„Magasságos ereje"* kifejezések rokon értelmű szavakként jelennek meg. Itt az író a legnagyobb jelentőségű csodára, Jézus szűztől való fogantatására utal. Róm 15:19 versében Pál apostol elismeri, hogy szolgálata *„jelek és csodák ereje által, a Lélek ereje által"* történt (ÚRK). A Szentlélek valóban képes isteni csodákat tenni.

Jézus azt is kijelenti, hogy a Szentlélek elleni káromlás megbocsáthatatlan (Mt 12:31-32; Mk 3:28-29), ami elképzelhetetlen, sőt értelmetlen állítás lenne, ha nem lenne maga is Isten.

Ám a Szentléleknek talán az a legkülönösebb munkája, hogy képes megváltoztatni az ember szívét és értelmét. Ő az, akinek a lelki újjászületést köszönhetjük. Hatalma van olyasmit elvégezni, amire csak Isten képes.

BIBLIAI UTALÁSOK

A Bibliában vannak olyan utalások a Szentlélekkel kapcsolatosan, amelyek Istenre is vonatkoznak.

Olvassuk el Ézs 63:10-14 verseit és vessük össze 4Móz 14:11, valamint 4Móz 32:12 verseivel! Kire utalnak az írók ezekben a szakaszokban, és mit fejeznek ki a Szentlélek istenségéről?

Ézs 63:10 szerint az emberek fellázadtak és megszomorították a Szentlelket. A párhuzamos beszámolóban, 4Móz 14:11 versében ezt olvashatjuk: *„És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz* ***engemet*** *ez a nép?”* 5Móz 32:12 verse pedig arról tudósít, hogy *„Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem voltővele.”* Világos, hogy ezek a bibliai írók egyenrangúnak tekintették Istent és a Szentlelket.

2Sám 23:2 versében az áll, hogy *„az Úrnak lelke szólott énbennem”*, miközben a párhuzamos igevers így hangzik: *„Izráelnek Istene szólott... nékem”*. Ebből a bibliai párhuzamból is látszik, hogy a Szentlelket Istennel egyenlőnek tartották.

Hasonlítsuk össze 1Kor 3:16-17 verseit 1Kor 6:19-20 verseivel, valamint 1Kor 12:11 versét 1Kor 12:28 versével! A Szentlélekre és az Istenre vonatkozó utalások miként jelentkeznek egymással felcserélhető módon e szakaszokban? Milyen jellemzőket tulajdonítanak úgy Istennek, mint a Szentléleknek?

1Kor 3:16-17 verseiben Pál hasonló nyelvezetet használ, mint 1Kor 6:19-20 verseiben. Pál apostol számára a Szentlélek bennünk lakozása azt jelenti, hogy Isten lakik bennünk. Amikor az „Isten temploma” és a „Szentlélek temploma” kifejezés közé egyenlőségjelet tesz, rámutat, hogy a Szentlélek maga is Isten.

1Kor 12:11 versében az apostol leírja, hogy a Szentlélek ad minden hívőnek lelki ajándékokat. Néhány verssel később, 1Kor 12:28 versében pedig kifejti, hogy Isten az, aki ezt cselekszi. Az alapvető üzenet világos: a Szentlélek ugyanazt cselekszi, mint Isten, és ez hatalmas bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek egyenlő Istennel.

Olvassuk el újra 4Móz 14:11 versét! Hogyan lehet ezt napjainkra alkalmazni? Gondoljunk arra, hogy milyen csodálatos módon munkálkodott Isten eddig is egyházunkban! Gondoljunk mindarra, aminek alapján hitre jutottunk és hitben maradunk! Hogyan biztosíthatjuk, hogy ne essünk bele ugyanazokba a hibákba, amelyeket Isten népe évezredekkel ezelőtt elkövetett?

A SZENTLÉLEK ISTENI MUNKÁJA

A Szentlélek olyan dolgokat cselekszik, amelyeket a Biblia csakis Istennek tulajdonít. Aktívan részt vett a teremtésben, valamint a bűnösök szívének újjáteremtésében – mindkettő kizárólagosan Isten munkája.

Olvassuk el Tit 3:4-6 verseit! Hogyan jellemzi Pál a Szentlélek tevékenységét az újjáteremtés folyamatában?

A Szentlelket *„megtartó Istenünk”* nevével együtt említi Pál (Tit 3:4), az újjászületés fürdőjével (a keresztség) és a lelki megújulással (Tit 3:5) összefüggésben. Ő az újjászületés eszköze, megújítja a szívünket, vágyat ébreszt bennünk Krisztus követése iránt. Ő az élet Lelke (Róm 8:2). Ő az, aki megszenteli a bűnöst és átalakítja a jellemet. Segít engedelmeskedni Jézus Krisztusnak, aki üdvözít. Csak Isten képes ilyen csodálatos dolgokra.

Vessük össze Ézs 6:8-10 verseit ApCsel 28:25-27 verseivel! Kinek tulajdonítják a Biblia írói Isten szavainak közlését?

Néhány részben az olvasható, hogy Isten szól, amelyekkel kapcsolatban pedig másutt, egy másik bibliai író kijelenti: a Szentlélek szólt. A Szentlélek az, aki természetfeletti módon nyilatkoztatta ki a Szentírást (2Pt 1:21), amiről más helyen az olvasható, hogy Isten ihletése (2Tim 3:16). A Léleknek szintén isteni tevékenysége a Szentírás kinyilatkoztatása.

Mit tanít Róm 8:11 a Szentlélek isteni voltáról?

A Biblia kijelenti, hogy a Szentlélek feltámasztotta Jézust a halálból, és bennünket is újjáteremt a Lélek által. Mivel csakis Istennek van hatalma ahhoz, hogy feltámasszon a halálból, következésképpen a Szentlélek is Isten.

Mi mindenen kell változtatnunk az életünkben, hogy nyitottabbak legyünk a Szentlélek vezetésére? Vagyis, milyen szokások tartanak vissza attól, hogy világosan felismerjük vezetését az életünkben?

A SZENTLÉLEK ISTENSÉGÉNEK JELENTŐSÉGE

Mit veszítenénk, ha a Szentlélek nem lenne Isten? Ha a Szentlélek nem volna valóban Isten, annak komoly következményei lennének a megváltásunkra és a szolgálatunkra nézve. A Biblia elmondja, hogy a Szentlélek teremti újjá a hívőket. Bennünk él és betölt. Hatalma van ahhoz, hogy feltámasszon a halálból. Istenhez hasonlóvá, vagyis szentekké teszi Krisztus követőit. Ha a Szentlélek nem volna Isten, hogyan lehetnénk biztosak abban, hogy meg tudja tenni bármelyiket is ezek közül, ráadásul Isten szemében elfogadható módon?

Olvassuk el 1Pt 1:2, 2Kor 13:14 és Mt 28:18-19 verseit! A Szentlelket együtt említjük az Atya Istennel és a Fiúval, Jézus Krisztussal a keresztségkor és az áldásmondásokban. Ezek szerint milyen helyet kell kapnia a Szentléleknek a dicsőítésben és Isten imádatában?

A Szentlélek isteni volta segít helyesen viszonyulni hozzá és elismerni Őt annak, aki valójában. Istensége az istenközpontú lelkiség előfeltétele. Az újtestamentumi egyház tétovázás nélkül együtt említi a Szentlelket a Szentháromság másik két személyével. A Szentléleknek ugyanaz a rangja és a pozíciója a keresztség alkalmával is, mint az Atyáé és a Fiúé. A keresztség az őszinte istentisztelet cselekménye, mély lelki jelentőséggel bír. Ami igaz a keresztségre, éppúgy igaz az apostoli áldásra is. Olyan megszólítás ez, ami kifejezi hódolatunkat, és amelyben ugyanúgy dicsőítjük a Szentlelket, mint az Atyát és a Fiút. A Szentháromság mindhárom személyét egymás mellett említjük, egyenrangúnak ismerjük el.

Az Újtestamentum megerősíti: a Szentlélek méltó az imádatra. Ez nemcsak a keresztség és az apostoli áldás leírásából egyértelmű, hanem abból is, hogy hangsúlyozza: lelki értelemben minden jó dolog tőle függ, és mivel tőle függünk, engedelmeskednünk kell neki mint isteni tanítónknak és megszentelőnknek. Számít az valójában, hogy a Szentlélek maga is Isten? Igen, nagyon is! Ha tudjuk, kicsoda valójában, felismerjük és elismerjük istenségét, akkor tisztelni fogjuk a tevékenységét és rábízzuk magunkat, hogy Ő munkálja személyes növekedésünket és megszentelődésünket.

Gondoljuk át, mit jelent az, hogy a Szentlélek – maga Isten – munkálkodik az életünkben! Milyen hatalmas ígéreteket találunk itt, amelyek bizonyítják, hogy Isten az, aki az Ő hasonlatosságára alakít bennünket át? Miért mondhatjuk, hogy ez felemelő és megerősítő igazság?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Szentlélek Isten. Tartsuk azonban szem előtt, hogy amikor a Szentlélekre gondolunk, isteni titokkal állunk szemben! Ismét hangsúlyozzuk a lényeget: mivel nem tudjuk teljesen megmagyarázni Istent és az Ő természetét, ezért óvakodnunk kell a kísértéstől, hogy megpróbáljuk emberi mércével, emberi fogalmakkal behatárolni, milyennek is kell az Istennek lennie. Ugyanakkor a Szentlélek istenségébe vetett hit több annál, hogy elfogadjuk a Szentháromságról szóló tantételt. Magába foglalja azt is, hogy ráhagyatkozunk és bízunk Isten megmentő munkájában, ami az Atya parancsa alapján, a Fiú kivitelezésében, a Szentlélek hatalma által történik. „Számunkra lényegtelen, hogy pontosan meghatározzuk, ki a Szentlélek. Krisztus azt mondja, hogy a Pártfogó »...az igazság lelke, aki az Atyától származik«. A Szentlélek természete titok. Emberek nem tudják megmagyarázni, mert Isten nem nyilatkoztatta ki nekik. Az emberek elképesztő meglátásai összehozhatnak az Írásokból részeket és emberileg értelmezhetik azokat, de e nézetek elfogadása nem erősíti az egyházat. Az emberi értelem számára túl mély titkokat illetően hallgatni arany" (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 34. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Az osztrák filozófus, Ludwig Wittgenstein egyszer azt írta: „Amiről nem tudunk beszélni, afölött némán kell átsiklani!" Habár a szövegkörnyezet meglehetősen különbözött attól, amit Ellen G. White-tól idéztünk a fentiekben, az alapelv ugyanaz. Miért jobb hallgatni Isten személyének, valamint a lelki igazságoknak azokról a szempontjairól, amelyeket az ihletett Írások nem nyilatkoztatnak ki?**
2. **Néha érdemes egy-egy teológiai tételhez a következő kérdéssel közelíteni: „Mit veszítenénk, ha a megfogalmazott feltevés nem lenne igaz?" Például: „Mit veszítenénk, ha Krisztus nem lenne Isten?" A Szentlélekre vonatkozóan gondolkozzunk el a következő kérdésen: „Mit veszítenénk, ha a Szentlélek nem lenne egészen Isten?"**
3. **Mit jelent gyakorlati szempontból számunkra a következő idézet? „A Szentléleknek kell betöltenie bennünket. Ő nem csupán valamiféle befolyás vagy valamilyen misztikus erő, hanem isteni Személy, akit mélységes alázattal, hódolattal és engedelmességgel kell fogadni. Következésképp ne azért imádkozzunk, hogy többet kapjunk belőle, hanem azért, hogy Ő többet kapjon belőlünk – igen, egész valónkat birtokba vehesse" (LeRoy Edwin Froom: *The Coming of the Comforter*. 159. o.)!**

PETRŐCZ LÁSZLÓNÉ: „EREJÜK MEGÚJUL”

Mert meglankadnak
a legkülönbek is,
megfáradnak és
leroskadnak,
csontjaikat égeti
a menetelés láza,
lelküket összegyűri
a fel nem tett
kérdések, meg nem
adott válaszok,
üresen botorkáló
feleletek riadalma!
De fel tudnak
egyenesedni, akik
az Úrban bíznak.
Hallják a száguldó
idők Parancsolatait,
szárnyrakelnek,
erejük megújul,
derekukat felövezik
és zsoltárokat énekelnek.

A Szentlélek személye

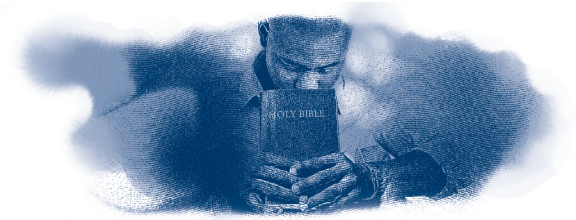

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 14:6; 16:13-14; 17:17; Róma 5:5; 8:14-16; 15:13

***„A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek”* (Jn 14:26, ÚRK).**

Mivel a Szentlelket időnként személytelen kifejezésekkel illeti a Biblia, mint például szél vagy tűz, egyesek arra következtetnek, hogy Ő nem személy, hanem egyfajta isteni erő. Nézetük szerint a Szentlélek inkább az elektromos áramhoz hasonlít, ami megelevenít, és nem létező személy. A kérdés azonban nem az, hogy tudunk-e olyan szakaszokat előhozni, amelyek a Szentlélek személytelenebb működéséről vagy befolyásáról szólnak. Az a kérdés, hogy van-e a Szentírásban számos olyan szakasz, amelyek határozottan állítják: Ő egy személy.

Vannak ilyen igeversek, és ezeket figyelembe kell vennünk, hogy teljesebb képet kapjunk arról, ki is valójában a Szentlélek.

Ezen a héten a Szentlélek személyét fogjuk tanulmányozni úgy, ahogyan a Szentírás bemutatja. Ez az igazság segít jobban megérteni, hogy milyen szerepe van Isten Lelkének az életünkben. Segít mélyebb értelmet nyerni arról, hogy lelki életünk szempontjából mennyire fontos hinni a Szentlélek különálló személyében. Csak akkor tudunk majd az Őt megillető szeretettel, tisztelettel, bizalommal és odaadással viszonyulni hozzá, ha helyesen gondolkodunk felőle.

JÉZUS MEGHATÁROZÁSA A SZENTLÉLEKRŐL

Olvassuk el Jn 14:17, 26, 15:26-27 és 16:13-14 verseit! Milyen személyes jellemzőket említ Jézus a Szentlélekre vonatkozóan ezekben a szakaszokban? Mit jelent számunkra az, hogy Jézus nagyon is személyes tulajdonságokat tulajdonít a Szentléleknek ezekben a szakaszokban? Mi a jelentősége számunkra annak, hogy Jézus Vigasztalónak, Pártfogónak nevezi a Szentlelket (*parakletos*)?

Jézus szavai szerint a Szentlélek *vezet*, *beszél*, *hall*, *kijelent*, *megdicsőít* (Jn 16:13-14). A Szentlélek *tanít* és *emlékeztet* (Jn 14:26). Bennünk *lakik* (Jn 14:17), *bizonyságot tesz* (Jn 15:24, 26) és *meggyőz* (Jn 16:8). Mindez együtt inkább egy szuverén személyiség tetteire jellemző, mint egy személytelen erő befolyására.

Olvassuk el Jn 14:16-18 verseit! Hogyan teljesedik Jézus ígérete? Milyen értelemben mondhatjuk, hogy Jézus tanítványai sosem maradnak magukra?

Jézus gondot visel követőire. Nem hagyja árván tanítványait. Megígérte, hogy elküldi a Szentlelket. Jézus is konkrétan kijelenti, hogy „másik pártfogót" vagy „vigasztalót" fog elküldeni. Fontos, hogy milyen szavakat használ itt. Azt ígéri, hogy *másik* pártfogót küld. Ez a szó nem „másfélét" jelent. Az itt szereplő görög kifejezés az *„allos"*, ami az újtestamentumi görögben arra utal, hogy Krisztus olyan vigasztalót küld, aki ugyan egy másik személy, de jellemében vele megegyezik és minden szempontból hasonlít hozzá. Más szóval, Jézus olyasvalakit ígér, aki *olyan, mint Ő*, aki átveszi az Ő helyét, az Ő munkáját fogja folytatni bennünk és aki az Ő képviselője lesz.

A Szentlélek munkája pártfogó, vigasztaló munka. A Biblia itt a *parakletos* (Jn 14:16) görög szót használja annak a személynek a bemutatására, akit hívhatunk, hogy segítséget nyújtson, felkaroljon, támogasson. Jézus valóságos személy, ugyanúgy a Szentlélek is valóságos személy. Ezt a gondolatot erősíti az is, hogy az Írás személyes tulajdonságokkal ruházza fel a Szentlelket (lásd Jn 14:26; 15:26; ApCsel 15:28; Róm 8:26; 1Kor 12:11; 1Tim 4:1).

Miért vigasztal jobban az a tudat, hogy a Szentlélek valóságos személy, mintha csupán személytelen erő volna?

A SZENTLÉLEK SZEMÉLYÉNEK SZEMPONTJAI – 1. RÉSZ

Miközben olvassuk az alábbi igeverseket, tegyük fel magunknak a kérdést: úgy hangzik-e mindez, mintha egy személytelen erőről szólna vagy inkább egy isteni Személyről? Róm 8:14-16, 27; Róm 15:30; 1Kor 2:10; ApCsel 8:29; 10:19-20; 28:25

Képes-e egy személytelen erő közbenjárni értünk? Tud-e egy személytelen lélek vagy erő feltárni dolgokat Istenről? Beszélhet egy személytelen befolyás? Az idézett bibliai kijelentések inkább amellett tanúskodnak, hogy a Szentlélek valóságos személy, nem pedig személytelen erő.

Az alábbi igeversek elolvasása után próbáljuk megfogalmazni, milyen tulajdonságokkal ruházzák fel ezek a szakaszok a Szentlelket? ApCsel 5:3, 9; Róm 15:30; 1Kor 12:11; Ef 4:30

A személyiséget meghatározó jellemzők közé sorolhatjuk az éntudatot, az érzésvilágot, az akaratot. Csak egy önálló személyiséggel rendelkező lényt lehet megszomorítani; csak önálló személyiséget lehet becsapni, hazudni neki; csak egy önálló személyiség képes arra, hogy a saját akarata szerint döntsön és cselekedjen. Ez az egyik leglényegesebb tulajdonság bármely személy esetében. Mindezek felett csak egy önálló személyiséggel rendelkező lény képes szeretni. Az igazi szeretet nem fejezhető ki elvont, személytelen módon. A szeretet nagyon személyes, bensőséges érintéssel jár. A személlyel kapcsolatos megállapítások jelzik, hogy a Szentlélek éntudattal, önálló, szabad akarattal rendelkező személy, aki képes a szeretetre. Nem valamilyen rejtélyes befolyás vagy személytelen erő. A Szentlélek személyes Isten.

„A Szentlélek önálló személyiséggel rendelkezik, máskülönben nem tudna bizonyságot tenni lelkünknek és a lelkünkkel együtt, hogy az Isten gyermekei vagyunk. Isteni személynek is kell lennie, máskülönben nem kutathatná ki azokat a titkokat, amelyek Istennél vannak elrejtve” (Ellen G. White: *Evangelism*. 617. o.).

Miként befolyásolja a Szentlélekkel való kapcsolatunkat a bibliai látásmód, amely szerint önálló személyiségjegyei vannak? Mi lenne másképp, ha csak személytelen erő lenne, nem pedig Isten?

A SZENTLÉLEK SZEMÉLYÉNEK SZEMPONTJAI – 2. RÉSZ

A Szentlélek megértése közben kihívást jelent az, hogy az Atya Istent el tudjuk képzelni valamilyen megfogható módon. Jézusról is sokunkban él egy meghatározott kép, mert az evangéliumok írnak róla. Felvette az emberi természetet, emberi alakban jelent meg.

A Szentlelket azonban egészen másképpen mutatja be az Írás. Megfoghatatlannak tűnik, és sokkal nehezebb elképzelni, mint az Atyát és a Fiút.

Innen ered az a következtetés, miszerint a Szentlélek csak személytelen erő volna. Ám ahogy az eddigiekben láttuk, ez a gondolat nem állja meg a helyét a Szentlélek természetével kapcsolatban. Tény, hogy sok olyan kijelentés van a Bibliában, ami egyszerűen értelmetlen lenne, ha a Szentlélek csak személytelen erő vagy (isteni) hatalom lenne.

Tanulmányozzuk az alábbi szakaszokat, és figyeljük meg, értelmezhetőek-e, ha a Szentlélek neve helyett személytelen „erőt" mondanánk? Miért jelenthetjük ki, hogy ezeknek az igeverseknek csak akkor van értelme, ha a Szentlélek valóságos Személy?

Róm 15:13 _____

1Kor 2:4 _____

„Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk" (ApCsel 15:28) – ez a kijelentés abszurdnak tűnne, ha a Szentlélek csak egy erő vagy személytelen befolyás lenne. Az idézett tagmondat inkább egy személyes lényre utal, amint az Atya és a Fiú is önálló személyek.

Továbbá, hogyan mondhatjuk, hogy a hívők „az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében" keresztelkednek meg (Mt 28:19), ha az első két említett név két személyt takar, a harmadik viszont nem? Ennek nem lenne sok értelme. Inkább azt mondhatjuk, hogy mindhárom említett személy része egyazon névnek, amiben megkeresztelkedünk. Tehát a Szentlelket ez a szakasz úgy mutatja be, mint aki egy szinten van az Atya Istennel és a Fiú Istennel.

Ellen G. White szemléletesen fogalmaz: „három élő személy van a mennyei hármasságban: az Atya, a Fiú és a Szentlélek" (Ellen G. White: *Evangelism*. 615. o.). White világosan magyarázza azt is, hogy a Szentlélek valóságos személy.

AZ IGAZSÁG LELKE

Jn 14:6 és 17:17 elolvasása után gondoljuk át, mit jelent az igazság ezekben a szakaszokban?

János evangéliumában az *igazság* szó kulcskifejezés. Az igazság fogalmát a mi korunkban nagyon elvont és elméleti síkon értelmezik. A nyugati világban ezt az értelmezést a görög filozófia alakította. A Bibliában azonban – különösen pedig *János evangéliumában* – az igazság fogalma inkább személyes, konkrét jelentést hordoz: maga Jézus az igazság (Jn 14:6). Isten írott Igéje igaz (vö. Jn 17:17; Zsolt119:142), de Isten az igazságát legfőképpen Jézus Krisztus személyében nyilatkoztatta ki. Az igazi istenismeretet Jézusban kapjuk, akiről a Szentírás szól, mert Isten rajta keresztül nyilatkoztatta ki Önmagát.

Olvassuk el Jn 15:26 és 16:13 versét! Milyen feladata van a Szentléleknek mint az igazság Lelkének?

Jn 16:13 versében azt olvassuk, hogy az igazság Lelke minden igazságra elvezet. Úgy teszi ezt, hogy Jézus Krisztusra mutat, és emlékeztet arra, amit a Megváltó mondott (Jn 15:26) és tett értünk. Nagyon is személyes az igazság, amire a Szentlélek elvezet: Jézust emeli magasra előttünk és élő, hűséges kapcsolatba von vele. A samáriai asszonnyal beszélgetve Jézus elmondta, hogy Istent lélekben és igazságban kell imádni (Jn 4:24). Amikor a Szentlélek vezetését kérjük, Ő Jézushoz vezet, aki maga az út, az igazság és az élet (Jn 14:6).

Az igazság fogalma a Bibliában nem elvont tétel vagy elmélet, miként azt gyakran a filozófia tálalja. Az igazság mély, személyes és hűséges kapcsolat a Teremtőnkkel és Üdvözítőnkkel, akit *„minden igazság Istenének”* nevez a Biblia (vö. 5Móz 32:4; Zsolt 31:6). Így tehát a Szentlelket is méltán nevezi az Ige *„az igazság Lelkének”* (Jn 14:17; 16:13), akit az Atya küld (Jn 15:26), és ezzel nem csak személyes lényét, de isteni voltát is bizonyítja.

Hajlamosak vagyunk tételek formájában gondolni az igazságra, példa erre a *modus ponens* logikai fogalom: két állítás feltételes összekapcsolásának következtetése arra, hogy ha az egyik igaz, a másik is szükségszerűen igaz, és fordítva. Kétségtelenül sok mindent így következtetünk ki, amit igazságnak fogadunk el. Akkor vajon hogyan foghatjuk fel azt, hogy az igazság egy Személy? Gondolkodjunk a válaszon, és szombaton beszélgessünk erről a csoportban!

MIT SZÁMÍT MINDEZ?

Nagyon fontos, igen jelentős gyakorlati következményei vannak annak, hogy a Szentlélek valóságos személy. „Amennyiben isteni személy, mi pedig csak személytelen erőként gondolunk rá, akkor megfosztunk egy isteni személyt az Őt megillető tisztelettől, hódolattól és szeretettől" (LeRoy Edwin Froom: *The Coming of the Comforter*. 40. o.).

Ha a Szentlélekre csak mint titokzatos mennyei erőre gondolunk, akkor azt kérdezzük: *Hogyan tehetnénk szert többre belőle?* Azonban ha isteni személyként gondolunk rá, akkor ezt fogjuk kérdezni: *„Hogyan tehet szert a Szentlélek többre belőlem?"* A döntő kérdés tehát: Mi akarjuk birtokolni a Szentlelket, vagy arra vágyunk, hogy a Szentlélek birtokoljon bennünket? Ellenállunk befolyásának, vagy hajlandóak vagyunk boldog engedelmességgel követni Őt (Róm 8:12-14; Gal 5:18-24)? Fel akarjuk használni a Szentlelket terveink megvalósításához, vagy ráhagyatkozunk, hogy Ő alakítson át minél inkább Jézus Krisztus hasonlatosságára, és tegyen képessé az Ő tervének követésére? Komolyan vesszük, hogy a testünk a Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertünk, és nem a magunkéi vagyunk? Hajlandóak vagyunk-e dicsőíteni Istent azzal, ahogyan élünk?

Olvassuk el Róm 5:5 és Ef 2:18-19 verseit! Hogyan kapcsolódik össze a Szentlélek és Isten szeretete? Hogyan hat ez személyesen ránk és az egyházra?

Csakis személyek képesek tudatosan eldönteni, hogy együttműködnek egymással. Arra hívott el Isten, hogy működjünk együtt a Szentlélekkel, aki vezet, miközben egyénileg és közösségileg is átformál bennünket. Ha nem fogadjuk el a Szentlelket mint az Istenség harmadik személyét, könnyebb lesz figyelmen kívül hagyni, bezárni fülünket a hívása előtt és megkeményíteni a szívünket az életet átalakító befolyása előtt. Mivel a bűn megrontotta emberi természetünket és igencsak szükségünk van Isten átalakító kegyelmére, egyáltalán nem szabad elutasítanunk a Szentlélek késztetéseit életünkben! Ha valamire, hát arra van igazán szükségünk, hogy egyre inkább átadjuk magunkat neki! Tehát ha elismerjük, hogy a Szentlélek isteni személy, aki szeretne felhasználni bennünket, akkor Isten áll kereszténnyi életünk központjában.

„Mi nem tudjuk használni a Szentlelket. A Szentléleknek kell felhasználnia bennünket" (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 579. o.). Vajon mit értett ezen Ellen White? Hogyan tud felhasználni bennünket a Szentlélek (lásd Fil 2:13)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el Ellen G. White: *Jézus élete* (Budapest, 2010, Advent Kiadó) című könyvének 575-580. oldalát, ahol a Szentlélekről ír!

„Jézus pedig hozzájuk ment, és azt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:18-20, ÚRK). Figyeljük meg, amikor Jézus elhívta tanítványait a munkára és azt mondta nekik, hogy kereszteljék meg a tanítványokat az Atya, a Fiú és a Szentlélek „nevében”, a „név” szót egyes számban használta, nem többes számban (görögül: *anoma*). Ez is komoly bizonyíték arra, hogy egy Istenünk van, és az egy Isten három személyű (*„Halld meg, Izráel: az ÚR, a mi Istenünk az egyetlen ÚR”* [5Móz 6:4, ÚRK]!). Ahogy már a tanulmány korábbi részében rámutattunk, senki nem kérdőjelezi meg az Atya és a Fiú személyét; tehát, miért kellene bárkinek kétségbe vonni azt, hogy a Szentlélek valóságos személy? A Szentírás szerint magának Istennek a szeretetteljes, gondoskodó és vigasztaló jelenléte munkálkodik bennünk és általunk. Ő a Szentlélek, akinek ez a szerepe. Mennyivel csodálatosabb érzés tudni, hogy a Lélek bennünk lakó jelenléte éppen úgy egy személy, mint ahogyan az Atya és a Fiú is az! Igen, ezt nehéz felfogni. De mi ezzel a gond? Ha olyan alapvető dolgoknak a természetét sem értjük, mint a fény vagy a szél, mennyivel inkább igaz az, hogy magának a Szentléleknek a természetét sem értjük teljesen.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Tekintsük át az osztályban a szerdai kérdésre adott válaszokat arra vonatkozóan, hogy az igazság egy személy, maga Jézus Krisztus. Mit jelent ez? Miért éppen Jézus az igazság? Hogyan értelmezzük így az „igazságot” ahelyett, hogy csupán tételekben, előfeltételezésekben gondolkodnánk?**
2. **Ellen G. White ezt írta: „Tudatában kell lennünk annak, hogy itt jár velünk a földön a Szentlélek, aki éppen annyira személy, mint ahogyan Isten is az”** (Ellen G. White: *Evangelism*. 616. o.).
3. **Gondoljuk végig, hogy ezen a héten milyen vonásait és tulajdonságait ismertük meg a Szentléleknek! Melyek jelentenek különleges vigasztalást számunkra? Melyik jelenti a legtöbbet számunkra? Mondjuk el az osztályban, miért pont azt választottuk!**
4. **Kihez/mihez kötődünk erősebb szálakkal? Egy személytelen erőhöz vagy egy személyhez? Mi minden következik a válaszunkból?**

GERZSENYI SÁNDOR:
CSENDES SZABADÍTÓ

Közöttünk jár, de halkan lép a lába,
És csendben nyitja szóra ajkait.
A tűz a nyelvén Isten drága Lelke,
Ki minden népnek szent törvényt tanít.

Nem lármáz, nem kiált a harsogókkal,
Szavát az utcazajban nem leled.
Megirgalmaz a pisla gyertyabélnek,
S nem zúzza szét, a nád ha megrepedt.

Kezében sebre gyógyos balzsamírt hord.
A hangja béke, szíve szánalom.
Szegénynek kincset oszt, dús alamizsnát,
Mely soha meg nem rozsdáló vagyon.

Jön s megkopogtat minden bezárt ajtót,
Hogy felkarolja azt, ki elbukott...
Legyünk hát csendben, mert átmegy közöttünk,
S az ittlétéről senki nem tudott.

A Szentlélek keresztsége és kitöltetése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 1:8; Lukács 11:8-10; Apostolok cselekedetei 5:32; 13:52; Galata 5:16-26; Efezus 5:18

***„A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővölködjenek”* (Jn 10:10, ÚRK).**

Keresztényként be kell töltenie bennünket a Szentléleknek. Nélküle erőtlen lesz a bizonyságtevésünk, keresztényi életünk pedig nyomasztó teher. Lehet, hogy vannak ismereteink, velünk született, nagyszerű képességeink, ékesszólásunk, de a Lélek nélkül nem tapasztalhatjuk az életet, amit Isten nekünk szánt. Nem lesz üdvbizonyosságunk és nem fogjuk ismerni azt az örömet, amit Urunk szolgálata nyújt. Csak névleges keresztények leszünk, és a névleges keresztény gyakorlatilag nem is keresztény.

Jézus azonban azt akarja, hogy teljességre jussunk. Méltó életet kíván ajándékozni nekünk, olyat, ami kielégítő és értelmes, mert minden élet Forrásától, Jézus Krisztustól ered. Ő minden élet Teremtője és az örök élethez vezető egyetlen Út. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”* (Jn 14:6). Ez a teljesség kizárólag úgy érhető el, ha csatlakozunk Megváltónkhoz, a megvalósítás pedig a Szentlélek munkája által történik az életünkben.

Ezen a héten azt fogjuk tanulmányozni, mit mond a Biblia a Lélek keresztségéről és mit jelent betöltekezni vele. Megvizsgáljuk majd néhány bizonyítékát annak is, hogy valóban a Szentlélek tölt-e be bennünket.

A SZENTLÉLEK KERESZTSÉGE

Olvassuk el Mk 1:8 (vö. Mt 3:11; Lk 3:16; Jn 1:33); ApCsel 1:5 és 11:16 verseit! Milyen egyéb beiktatási szertartás jár együtt a Lélek keresztségével?

Az Újszövetségben mindössze hét szakasz szól arról, hogy emberek elnyerik a Szentlélek keresztségét. Ezek közül négy Keresztelő Jánosig megy vissza és a pünkösdre utal. Itt Isten azért adta a Szentlelket, hogy bevezesse a megváltás történetének „végnapjait".

A többi evangéliumtól eltérően azonban János nem jövő időt használ, amikor a Lélek keresztségéről szól. Jelen időt használ, és arra utal, hogy a jelentősége folyamatos (Jn 1:33). Ugyanezt az igeidőt használja néhány igeverssel korábban, Jn 1:29-ben is, ahol Jézus másik fontos munkájáról ír: arról, hogy Ő veszi el a világ bűneit. Jézus szolgálata magába foglalja azt, hogy elveszi bűneinket és nekünk adja a Szentlelket. Erről a kettős tapasztalatról beszél ApCsel 2:38 is. A tanítványok mindkettőt megkapták: bűneik bocsánatát és a Szentlelket egyaránt, miután szemük kinyílt Krisztusra. Ugyanerről a tapasztalatról olvashatunk beszámolót Kornéliusz házából is ApCsel 10:43-44 verseiben, majd később ApCsel 11:16 versében. A víz általi keresztséget úgy ismerjük, mint a megtérés keresztségét (ApCsel 19:4). Amikor megtérünk bűneinkből és megkeresztelkedünk Jézus nevében, megkapjuk a Szentlelket is (ApCsel 2:28-39).

Az Újszövetségben összetartozik a Szentlélek elnyerése és a keresztség. Mindkettő az újjászületésünket jelzi. A keresztségben azonosítjuk magunkat Krisztussal, és Ő nekünk adja a Szentlelket, hogy ereje által éljünk és hirdessük a róla szóló örömhírt. A Lélek keresztsége nem a kegyelem másodlagos munkája az ember életének későbbi szakaszában, amit egyesek csodálatos ajándékokkal társítanak.

1Kor 12:13 versében Pál nem a pünkösdi, különleges tapasztalatra utal, hanem minden hívő közös tapasztalatára. Azt állítja, hogy mindnyájan egy Lélek által kereszteltettünk meg egy testbe, és mindnyájan „megitattattunk" a Lélekkel. Pál az egységet hangsúlyozza. A „mindnyájan" szó igen hangsúlyos. Minden hívő csatlakozik Krisztus testéhez, amit Pál összekapcsol a Lélek keresztségével.

Mi a saját tapasztalatunk a Szentlélek keresztségével? Mit jelent Ő az életünkben? Milyenek lennénk akkor, ha nem munkálkodna bennünk a Lélek?

BETÖLTEKEZNI A SZENTLÉLEKKEL

Olvassuk el ApCsel 13:52, Róm 8:9 és Ef 5:18 verseit! Mit jelent betöltekezni a Szentlélekkel? Hogyan történik ez gyakorlatilag az életünkben?

Ha már megkeresztelkedtünk és Krisztushoz tartozunk, a Szentlélek ereje által kell élnünk. Ahhoz, hogy ez így legyen, be kell töltenie bennünket a Léleknek. Az Újszövetségben számos beszámoló szól arról, hogy embereket betöltött a Szentlélek (Lk 1:41, 67; ApCsel 2:4; 4:8, 31; 9:17; 13:9). Pál apostol a *Lélekkel betölt*, *Lélekkel beteljesedik* kifejezésekkel érzékelteti: az ember teljesen alárendelte magát Istennek, nyitott a Szentlélek vezetésére, hogy Isten műve kiteljesedhessék az életében. Ha például az alkoholnak rendeli alá magát valaki, annak ártó hatása meglátszik a járásán, a beszédén, a gondolkodásán. Amikor azonban a Szentléleknek rendeljük alá magunkat, az életünk minden területét az Ő átalakító befolyásának vetjük alá, ennek következtében járásunk, beszédünk, gondolataink egyaránt Jézust fogják tükrözni.

A Lelket a hit hallásából kapjuk (Gal 3:2), és hit által nyerhetjük el (Gal 3:14) keresztségünkkor (Tit 3:5-6), de naponta kérnünk kell, hogy a Szentlélek töltsön be. Nem élhetünk azokból a csodálatos tapasztalatokból, amelyekben tavaly vagy a múlt hónapban, esetleg tegnap volt részünk. Naponta kell kérnünk Isten Lelkének kiárasztását a szívünkbe, hiszen minden új nap sajátos kihívásokkal érkezik. A görög eredetiben ApCsel 13:52 versében a „betelni" ige *imperfektumban* (elbeszélő múlt idő) szerepel, azt jelezve, hogy a folyamat elkezdődött és még nem zárult le. Szó szerint azt jelenti: „(folyamatosan) töltekezni". A Lélekkel való betöltekezés nem egyszeri esemény, sokkal inkább olyasvalami, amire naponként kell törekedni, naponta kell elfogadni Istentől. Ennek a töltekezésnek ismétlődnie kell, hogy életünk minden területét betöltse jelenlétével, és így erőt kapjunk a helyes élethez.

A Szentlélekkel való betöltekezés nem annyira azt jelenti, hogy többet birtokolunk belőle, sokkal inkább azt, hogy Ő birtokol többet belőlünk. A Szentlélek csak akkor használhat fel bennünket nap mint nap Isten dicsőségére, ha életünk minden területét átadjuk neki.

„Szeretném lelketekre kötni, hogy akinek Krisztus hit által a szívében lakozik, az valóban részesült a Szentlélekben. Mindenki, aki elfogadja Jézust személyes Megváltójának, éppolyan biztosan megkapja a Szentlelket is, mint Tanácsadót, Megszentelőt, Vezetőt és Tanút" (Ellen G. White: *Manuscript Releases.* [Válogatott kéziratok] 14. köt. 71. o.).

FELTÉTELEK – 1. RÉSZ

Isten Igéje rámutat bizonyos feltételekre, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Lélek bennünk lakhasson. Az elkövetkező két napban néhány fontosat tekintünk át ezek közül.

Olvassuk el ApCsel 2:37-38 verseit! Mi a Lélek elnyerésének első feltétele?

A Szentlélek elnyerésének egyik feltétele a bűnbánat. Isten Igéjének hallása felébreszti lelkiismeretünket, ráébreszt valós bűnös és elveszett állapotunkra. Az igazi bűnbánat több annál, hogy pusztán szomorúságot éreznénk vétkünk következményei miatt. Az igazi megbánás szívünk és elménk teljes átalakulását jelenti; azt, hogy a bűnt annak látjuk, ami valójában: pusztító gonoszságnak és Isten elleni lázadásnak. Kizárólag akkor éljük át a valódi bűnbánatot, ha megérint bennünket Isten szeretete: *„Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít”* (Róm 2:4)?

Olvassuk el Gal 3:14 és Jak 1:6-8 verseit! Miért nem kaphatjuk meg a Szentlelket anélkül, hogy bíznánk Isten Szavában?

Jézus megígérte, hogy képviselőjeként elküldi a Szentlelket. Hittel fogadjuk el a megígért ajándékot! Ám ha kételkedünk Isten ígéretében és nem bízunk Szavában, akkor „kétszívűek” vagyunk, és ne véljük, hogy kaphatunk valamit is az Úrtól. A hit több mint értelmi elfogadás, azt jelenti: Isten útján járunk tovább, és bízunk benne, hogy a Mindenható megtartja szavát és nem enged ki a kezéből, bármi történjék is.

Olvassuk el Lk 11:8-10, 13 verseit! Milyen változást hoz a kitartó közbenjárás?

Isten nem vonakodik adni Szentlelkét. Ő jó és nagylelkű, sokkal jóságosabb és adakozóbb, mint amilyenek mi vagyunk a gyerekeinkkel. Kitartó közbenjárásunk nem Isten gondolkodásmódját változtatja meg. Könyörgésünk bennünket alakít át és visz Isten jelenlétébe. Az ima nem Istent hozza le a mi szintünkre, hanem bennünket emel fel Őhozzá. Imáink nyilvánvalóvá teszik elhatározásunkat és felkészítenek az ajándék befogadására.

Hogyan válhatunk jóval buzgóbbá, odaadóbbá és alázatosabbá imaéletünkben? Miért fontos ezt megtanulni?

FELTÉTELEK – 2. RÉSZ

Olvassuk el ApCsel 5:32 versét! Az Isten Igéjének való engedelmesség miért olyan fontos feltétele annak, hogy elnyerjük a Szentlelket?

Isten a múltban mindenkinek adta Szentlelkét, aki csak engedelmeskedett neki, és ez igaz ma is. A Bibliában a szeretet és az engedelmesség kéz a kézben jár egymással, az igaz hit engedelmességben nyilvánul meg. Ha teljes szívből bízunk Istenben, engedelmeskedni fogunk parancsolatainak. Jézus kijelentette: *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk”* (Jn 14:23). Az engedelmesség döntések sorozata, és olyan életvezetést eredményez, ami követi Istennek a törvényben kifejezett akaratát. Ki kell tartanunk az engedelmességben, ha elismerjük Jézust mint Urunkat (Lk 6:46)! 1Jn 2:4-5 verseiben a következőt jelenti ki az Ige: *„Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.”* Kemény szavak ezek. Jánostól azt is tudjuk, hogy *„aki az ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad és ő is abban. Azt, hogy ő bennünk marad, a Lélektől tudjuk meg, akit nekünk adott.”* Amíg azt tesszük, amit Isten parancsolt, addig szívünkben és elménkben békesség lesz.

Olvassuk el Júd 18-21 verseit! Miért kell kerülnünk minden tisztátalanságot, ha azt akarjuk, hogy betöltsön a Szentlélek?

A Szentlélek tüze nem éghet bennünk, ha világias a gondolkodásunk. A Szentlélek nagyon érzékenyen reagál bármilyen bűn vagy a világi gondolkodásmód jelenlétére az életünkben. Ezért kell Isten szeretetében maradnunk és imában kapcsolatot tartanunk vele, hogy így kizárjunk minden tisztátalanságot, és életünk a szeretetről, erőről és józanságról tanúskodjon. Csak úgy válhatunk olyanná, amilyennek Isten szeretne látni, ha kitartóan, elszántan harcolunk az énünkkel. Persze ezt nem tehetjük meg egyedül; a harc végkimenetele a döntésünktől függ, hogy alárendeljük-e akaratunkat a Szentléleknek vagy engedjük, hogy a test uralkodjon rajtunk. A választás a miénk.

„Hasznavehetőségük korlátlanná válik azoknak, akik az ént félretéve helyet készítenek szívükben a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet élnek” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 199. o.). Hogyan alkalmazhatjuk ezeket a szavakat a saját lelki életünkben?

ÉNKÖZPONTÚ VAGY KRISZTUS-KÖZPONTÚ ÉLET?

Olvassuk el Gal 5:16-26 verseit, majd vessük össze Ef 5:1-9, 17-20 szakaszával! Soroljuk fel a különbségeket az énközpontú és az Isten Lelke által betöltött élet között!

Annak az élete, aki nem a Szentlélek irányítása alatt él, gyökeresen eltér azétól és annak értékeitől, akit betöltött a Lélek.

Énközpontú ember:	A Lélek által vezetett ember:
Vágyik a bűnre és mindarra, ami nem tetszik Istennek.	Arra vágyik, ami lelki és Istennek tetsző.
Bűnös vágyai vezérlik.	A Szentlélek vezeti.
Rosszul használja szabadságát és a bűn rabságában van.	Szabad a bűnös függőségektől, és Krisztus elhívta a szabadságra.
Engedetlen Isten akaratával szemben.	Engedelmeskedik Isten akaratának.
Önző érdekek vezetik.	Önfeláldozó.
A bűn gyümölcseit termi.	A Lélek gyümölcseit termi.
Nem ismeri fel a bűnbánat/bűnbocsánat szükségességét, dicsekvő.	Felismeri a bűnbocsánat szükségességét, és mindenért Jézusnak ad dicsőséget.

Akit betöltött Isten Lelke, annak az életét az Isten törvénye iránti szeretetből fakadó engedelmesség és a mások iránti együttérzés szelíd lelkülete jellemzi (2Kor 5:14). Ha Isten megújította elménket és gondolkodásunkat, megújult a szívünk és az életszemléletünk, akkor megváltozik az értékrendünk és a magatartásunk. Már nem a saját erőnkből akarjuk élni az életünket, hanem a Szentlélek irányítása alatt (Gal 3:3). Önmagunkat nem tudjuk megváltoztatni. Nincs hatalmunkban ezt megtenni, mert a bűn túlságosan mélyen átjárt bennünket. A megújító erőnek Istentől kell jönnie. A belső változás csakis a Szentlélek átalakító munkája nyomán mehet végbe. Csupán csak a külső változás – mint például egy-egy rossz szokás elhagyása – még nem tesz keresztténnyé. A változásnak a Szentlélek által megújított szívből kell erednie. Ez egy élet munkája, amelynek során hegyen és völgyön is visz az út, de Isten megígérte, hogy elvégzi bennünk, ha odaszenteljük magunkat neki. *„...meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig”* (Fil 1:6, ÚRK).

Életünk mely területein érezzük még, hogy előtérbe kerül az önzés, az énközpontúság, és mely területeken tükröződik a Szentlélek átalakító befolyása? Válaszunk mit árul el rólunk és döntéseinkről?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Teljesen természetes, ha az ember irányítani akarja a saját életét. Normál körülmények között saját erőfeszítéseinktől függ, mit érünk el. Miközben sokan egész életükben csak próbálkoznak életük irányításával, addig mások betegesen rettegnek attól, hogy elveszítik a kontrollt. Erre az emberi dilemmára csakis Istennél találunk megoldást. Ő azt akarja, hogy teljesen adjuk át neki az irányítást, hiszen Ő a Teremtőnk és a Megváltónk. Úgy szeret, ahogyan senki más nem képes szeretni. Ez megnyitja az ajtót számára, hogy munkálkodjon az életünkben. Ha úgy döntünk, hogy alárendeljük akaratunkat Isten Szentlelke vezetésének, természetfeletti békességet és korlátlan lehetőséget kapunk arra, hogy mások áldására éljünk. Csakhogy vágynunk kell erre a hatalomra az életünkben! Isten nem kényszeríti rá önmagát egyikünkre sem. Erkölcsi lények úgy lehetünk, ha szabadok vagyunk. A valódi szabadsághoz pedig szükségünk van az *elengedés* érzésére (konkrétan, hogy akarjuk elhagyni régi, bűnös dolgainkat); és arra az érzésre is, hogy milyen az, amikor a Szentlélek ereje lakik bennünk. Igazán szabadok úgy lehetünk, ha valóban a Szentlélek irányítása alá rendeljük magunkat. Itt nincs ellentmondás. Szabadságunkat abban találjuk meg, hogy felszabadulunk a bűn kárhoztatása és hatalma alól, ami egyébként megkötöz és a biztos halálba visz. Viszont ha alárendeljük magunkat az Úrnak és utat készítünk a Szentléleknek, hogy bennünk lakhasson, nem csak a kárhoztatástól szabadulunk meg (Róm 8:1), de olyan életet is élhetünk, amelyben nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Ez az egyetlen, valódi szabadság, amit bűnös emberként valaha megismerhetünk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Sokan azt gondolják szabadságnak, hogy akármit, akármikor és akárhogyan megtehetnek. Keresztény szempontból mi nem stimmel ezzel a gondolatmenettel? Mi a szabadság bibliai alaptétele (lásd Zsolt 119:45; Lk 4:18; Jn 8:34-36; 2Kor 3:17; Gal 5:1)?**
2. **Miért fontos félretenni énünket és teljesen Istennek szentelni az életünket, mielőtt a Szentlélek hatalmasan munkálkodhatna rajtunk keresztül? Mit vihetne végbe Isten még bennünk, aminek következtében még nagyobb áldására szolgálhatnánk másoknak, ha félretennénk énünket és megnyitnánk szívünket a Szentlélek munkája számára?**
3. **„A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnek, egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 134. o.). Beszéljük meg az osztályban, mi minden következik ebből!**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: FEBRUÁR

A fénylő februári nap
köszönti már az új tavaszt.
Mozdul a fában az élet,
eddig aludt. Most felébredt.
Megtörli álmos szemeit,
új világot látni készül itt:
bimbót, virágot, füvet,
mert jön-jön, mint az őrület
a rigófütty, a kis tücsök
trillázni, muzsikálni készül,
örömében az ég is megkékül.
– A szürke, borongós napok
elindulnak valahová most,
más vidékre, más tájak felé,
de nekünk új muzsikát hoz a szél.
Vidámat, madárfüttyös napot,
zöld bokrot, zöld határt:
a mindig megújuló csodát.

A Szentlélek és a szent élet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 15:1-2; Ézsaiás 6:3; 1Korinthus 6:11; 1Timótheus 1:8; Zsidók 12:14; 1Péter 1:14-16

***„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére”* (1Thessz 5:23).**

Könnyű érzéketlenné válnunk Isten szentségével szemben, nem gondolkodni túl sokat azon, hogy a Mindenható világossá tette haragját a bűnnel és a gonoszsággal szemben.

A szentség azonban meghatározó téma a Bibliában. A szentségre való törekvésnek kell minden keresztény számára a legfontosabbnak lenni, hogy olyan szeretetteljesekké és tisztákká váljunk, mint Jézus. Nem véletlen, hogy visszataszító az „én szentebb vagyok nálad” hozzáállás. Viszont könnyen elfeledkezhet az ember arról is, hogy mit jelent tiszta és megszentelt életet élni.

Isten szeretete és szentsége elválaszthatatlanul összetartozik. Szentsége nélkül fennállna annak a veszélye, hogy szeretete pusztán szentimentalizmus volna; szeretete nélkül a szentsége pedig szigorúságba és távolságtartásba csaphatna át. Azonban Isten természetének alapvető része úgy a szentsége, mint a szeretete.

A Szentlélek sok szálon kötődik ahhoz, ahogyan az ember a szentségre törekszik. Már a neve is az, hogy *Szent*lélek, *„a szentség Lelke”* (Róm 1:4). A Léleknek a neve is arra emlékeztet, hogy Isten szent. Hő vágya, hogy saját szentségének képére formálja át a bűnösöket.

A héten közelebbről megvizsgáljuk, mit jelent a szentség és a szent élet.

ISTEN SZENTSÉGE

Olvassuk el 1Pt 1:14-16 verseit! Miért maga Isten jelenti a legfőbb motivációt a szentségre való törekvésben? Mi késztet arra, hogy szent életet akarjunk élni? Mit jelent Isten szentsége?

Sokan hangsúlyozzák Isten szeretetét, miközben figyelmen kívül hagyják szentségét. Igen, Isten a szeretet, ám a szentség gondolata minden más tulajdonságnál gyakrabban kapcsolódik össze a nevével a Bibliában (Zsolt 89:19; Ézs 40:25; Jer 51:5; Ez 39:7; Jel 4:8), ami jellemének tisztaságát és erkölcsi tökéletességét jelenti. Isten szentsége azt érzékelteti, hogy Ő a tökéletes jóság, aki mentes minden gonoszságtól. Isten szentsége az összes többi jellemtulajdonságának tökéletessége. Amennyiben a mindenható (végtelen hatalom), mindentudó (tökéletes és teljes tudás) és mindenütt jelenvaló Istent nem jellemezné tökéletes szentség, olyan hatalom lenne, akitől okkal rettegnénk. Ám Ő szeretetet ébresztő Isten. Hatalma szent hatalom. Kegyelme szent kegyelem. Bölcsessége szent bölcsesség, szeretete pedig szent szeretet. Ebben az értelemben a szentség a legbensőségesebb jellegű tulajdonság Istennel kapcsolatban, mert valódi lényegét ragadja meg. Isten szent lényének tisztaságát tagadni talán még rosszabb, mint létezését tagadni. Aki ez utóbbit teszi, egyszerűen azt állítja, hogy nem létezik, az előbbit hirdetők viszont olyan Istent mutatnak be, akiben nincs szeretet, sőt, gyűlöletes. Isten szentsége azt jelenti, hogy hozzá köze sincs a bűnnek, és teljes mértékig elkötelezett a jó mellett, amit önnön lénye is képvisel. Más szóval, a szentség kapcsolati minőségre is utal az erkölcsi minőség mellett. Magába foglalja a bűntől való teljes elkülönülést és a maradéktalan odaszentelődést Isten dicsőségére.

Ézs 6:3 és Jel 4:8 verseiben ezt mondja Istenről az Ige: *„Szent, szent, szent...”*. Amikor a Biblia írói ki akartak hangsúlyozni valami fontosat, szóismétléssel hívták fel a figyelmet rá. Jézus is ismétléssel irányítja a figyelmünket fontos állításokra: *„Bizony, bizony...”* (Jn 5:24; 6:47 stb.); vagy *„Jeruzsálem, Jeruzsálem...”* (Mt 23:37), illetve kétszer említ neveket: *„Márta, Márta...”* (Lk 10:41)! Isten összes tulajdonsága közül csak a szentségét ismétli háromszor egymás után az Ige. Ez nyilvánvalóan azt jelzi, hogy különlegesen fontos dologról van szó. Isten természete valóban szent. Ő tiszta és jó.

Mennyire rettegnénk vajon – tegyük hozzá, joggal –, ha mindenható Istenünk és Teremtőnk nem lenne egyszerre szent és szerető? Mi mindenért legyünk tehát hálásak neki?

A SZENTSÉG TERMÉSZETE

„Minél szorosabb kapcsolatban állunk Jézussal, annál nyilvánvalóbb lesz saját bűnös voltunk; látásunk megtisztul, felismerjük fogyatkozásainkat, az Ő tökéletes jellemének éles ellentéteként. Ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Sátán csalásai elvesztették erejüket, és felébredt bennünk Isten Lelkének éltető ereje" (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 48-49. o.).

Olvassuk el Ef 1:4, 5:25-27 és Zsid 12:14 verseit! Mi Isten terve a népével és egyházával?

A szentség egyrészt Isten ígérete, másrészt parancsa. Ezért kell imádkoznunk érte és törekednünk rá nap mint nap. A szentség azt jelenti, hogy a Lélek gyümölcse megnyilvánul életünkben, miközben a Lélek által naponta Krisztussal járunk (Gal 5:16, 22, 25). Úgy is fogalmazhatunk, hogy a szentség Krisztushoz való hasonlóság. Azt jelenti, hogy Jézushoz tartozunk és gyermekeként élünk szeretetből fakadó engedelmességgel, elkötelezetten, miközben egyre jobban és jobban átformálódunk az Ő hasonlatosságára. A szentség fogalmával társított alapvető jelentés arra utal, hogy valamit/valakit elkülönítenek az Istennek való különleges szolgálatra. Más részről a szentség belső erkölcsi és lelki minőséget fejez ki, konkrétan azt, hogy valaki igaz és tiszta Isten előtt. Mindkét jelentéstartalmat együtt kell kezelni. Az Újszövetség idején a hívőket szentnek nevezik, mert különleges kapcsolatuk van Jézussal, ami elkülöníti őket egy konkrét célra. A szent elnevezés még nem teszi őket etikai értelemben tökéletessé és tisztává, de megváltoztatja őket, hogy el tudják kezdeni a tiszta és szent életstílust (vö. 1Kor 1:2 versével, ahol Pál szenteknek nevezi a korinthusiakat, jóllehet messze nem voltak bűntelenek és tökéletesek). A hívőknek azt tanácsolja az Úr, hogy kövessék a szentséget, ami nélkül senki sem láthatja meg az Urat (Zsid 12:14). Isten tökéletesen elfogad minden hívőt már kezdettől fogva, növekedésünk a megszentelődésben viszont élethosszig tartó folyamat, miközben egyre inkább átalakulunk Jézus makulátlan képmására, aki megváltott bennünket.

Van bizonyos feszültség a két állítás között, miszerint szentek vagyunk, illetve még törekednünk kell a szentségre. Hogyan lesz más a szentségre való törekvésünk, ha tudjuk, hogy már Istenhez tartozunk, és Jézus értünk hozott áldozatának érdeme miatt Ő máris elfogadott?

A MEGSZENTELÉS ESZKÖZE

Mit mond a megszentelődésről 1Kor 6:11, Tit 3:5 és Zsid 13:12 verse?

Megszentelődésünk hitből történik (Zsid 11:6), a Szentlélek ereje által (2Thessz 2:13; 1Pt 1:2). Pál apostol ezt írja: *„...de megmosattatok, megszentelődtetek és megigazultatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Lelke által”* (1Kor 6:11, ÚRK). Jézus végzi bennünk a megszentelés élethosszig tartó munkáját, és megtermi bennünk a Lélek gyümölcsét. Lényünk átváltozik hasonlatosságára *„az Úrnak Lelkétől”* (2Kor 3:18).

Olvassuk el Gal 5:16-17 verseit! Mit üzen Pál apostol ebben a szakaszban?

Minden hívő lelkében csata dúl. A feszültség abból ered, hogy bűn lakik bennünk (Róm 7:20). Pál apostol tisztában volt ezzel a küzdelemmel, amikor élete vége felé lejegyeztette e szavakat: *„Testvéreim, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amelyek mögöttem vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekifeszülve célegyenest futok Isten felülről való elhívásának jutalmáért, amely Krisztus Jézusban van”* (Fil 3:13-14, ÚRK).

Olvassuk el Zsid 12:1-2 verseit! Mi az a hitharc, amit meg kell vívnunk a bűn ellen?

A harc lényege az, hogy nézzünk *„a hitnek fejedelmére és bevégzőjére Jézusra”* (Zsid 12:2). Vallási életünkben túl gyakran kerül előtérbe az énünk. Sokszor összpontosítunk saját győzelmeinkre és vereségeinkre ahelyett, hogy Istenre tekintenénk, hiszen egyedül csak Ő adhat győzelmet a bűn felett. Amikor a Szentlélek segít Jézusra nézni, nem vágyunk a bűnre, és félreteszünk mindent, ami különben könnyen gúzsba köthet (Zsid 12:1). Ám amikor bűneinkre és hiányosságainkra gondolunk, akkor Jézus helyett önmagunkra figyelünk. Ez pedig könnyen bukáshoz vezet, mert ha kudarcainkra irányulnak a gondolataink, rögtön elcsüggedünk. Jézust nézve azonban erőt nyerünk és győztes életet élhetünk.

Mit válaszolnánk és miért, ha valaki feltenné nekünk a kérdést: Hogyan érheti el a Bibliában megígért győzelmet a bűn felett? Beszéljük meg válaszunkat a csoportban!

A SZENTSÉG SZABÁLYA: ISTEN TÖRVÉNYE

Tudjuk, Isten arra hív, hogy tartsuk meg törvényeit. Felmerül azonban a kérdés, hogy miért kellene megtartani, ha a törvény nem ment meg? A választ a szentség témakörében találjuk.

Róm 7:12 és 1Tim 1:8 elolvasása után válaszoljunk a következő kérdésekre! Milyen sajátosságokat említ Pál a törvény kapcsán? Hogyan tükrözi a törvény Isten jellemét?

A törvény szent, igaz és jó. Ez a három tulajdonság magát Istent is megfelelően jellemzi. A törvény tehát Isten jellemének a kifejeződése.

Lélekkel teljes életet élni azt jelenti, hogy Isten törvénye szerint élünk. A törvény a szent Isten változhatatlan szabálya. Nem változik a mérce, amit a törvény felállít, mint ahogy Isten sem. Jézus határozottan kijelentette, hogy nem törölte el a törvényt, hanem minden részét betöltötte (Mt 5:17-19). A törvény megtartása nem legalizmus, hanem hűség. A törvény nem ment meg, erre nem képes. Nem az üdvösséghez vezető út, hanem a megváltottak útja. Így is mondhatnánk: a törvény az a cipő, amiben a szeretetünk jár, hogy kifejezze önmagát. Ezért fogalmazott Jézus világosan: *„mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül”* (Mt 24:12). A szeretet eltűnik ott, ahol a törvényt nem értékelik.

Olvassuk el Róm 13:10 és Mt 22:37-40 verseit! Miért jelenthetjük ki, hogy a szeretet a törvény betöltése?

Isten törvénye a szentség szabálya és mércéje, viszont szentségének szíve a szeretet. A szeretettel reagálunk Isten megváltó tetteire, ami a hűségben nyilvánul meg. Nem lehetünk Jézus jó tanítványai, ha törvényét nem tartjuk be lelkiismeretesen és szeretetből fakadóan. Habár lehetséges szeretet nélkül is megtartani a törvényt, igaz szeretetet árasztani viszont nem lehet a törvény megtartása nélkül. A valódi szeretethez hűség szükséges. A szeretet nem törli el a törvényt, hanem betölti.

Miért mondhatjuk, hogy a törvény fejezi ki Isten irántunk való szeretetét? Hogyan kapcsolódik egymáshoz a szeretet és az engedelmesség?

A SZENTSÉGRE VALÓ TÖREKVÉS

Olvassuk el Zsolt 15:1-2, Ef 4:22-24 és 2Tim 2:21 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok a szentségről?

A szentség annak az előfeltétele, hogy élvezni tudjuk az Istennel való közösség örömét; valamint előfeltétele annak is, hogy hasznosak lehessünk Isten művében. Tudjuk, mennyire igaz a mondás: „Vess tetteket, arass szokást; vess szokást, arass jellemet!" Ehhez még hozzáfűzhetjük: „A jellem pedig meghatározza örök sorsunkat."

Az egyetlen dolog, amit a mennybe magunkkal vihetünk, a jellemünk. Az új szokások és az új jellem kialakítása azonban nem saját erőnkből történő önmegszentelés. A szokásformálás az az út, amelyen a Lélek a szentség felé vezet. A szokások igen fontosak keresztényi életünkben, különösen amelyek a bibliai erényekkel kapcsolatosan alakulnak ki, mint a türelem, a szeretet, a hűség, a szívesség, a jóság, a szelídség és az önuralom. Amikor a Szentlélek betölti szívünket, Istenért fogunk munkálkodni. Azt azonban gyakran elfelejtjük, hogy Isten az, aki megszentel, és aki elvégzi a jó munkát, amit elkezdett bennünk (Fil 1:6). Néha annyira buzgón próbálunk jó dolgokat tenni Istenért, hogy elfeledkezünk az imában neki szánt időről. Amikor túl elfoglaltak vagyunk ahhoz, hogy imádkozzunk, valójában túl elfoglaltak vagyunk ahhoz, hogy keresztények legyünk. Talán az ismereteink és a sikereink annyira magabiztossá és önhitté tettek, hogy magától értetődőnek vesszük tudásunkat, nagyszerű programjainkat. Közben azonban elfelejtjük, hogy Krisztus és a Szentlélek nélkül semmit sem tudunk elérni. A lázas tevékenység nem szentség. Lesznek emberek, akik úgy gondolják, hogy nagyszerű dolgokat tettek az Úrért, holott valójában egyáltalán nem követték Őt. *„Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem tettünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor azt mondom nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők"* (Mt 7:22-23, ÚRK)! Nagy különbség van aközött, amikor valakit elhív az Isten, és aközött hogy az ember akar valami nagyszerűt tenni érte. Ha nem csendesedünk el, mert hallani akarjuk Isten hívását, akkor az a veszély fenyeget, hogy a saját fejünk után megyünk vagy a saját terveink szerint cselekszünk. Munkánkat azonban így nem kíséri erő, hatalom, békesség vagy tartós áldás, mert nem isteni elhívásból ered. Egyéni életünk szentsége szempontjából arra van a legnagyobb szükségünk, hogy minőségi időt töltsünk Istennel, amikor meghalljuk hangját és új erőt nyerünk Igéjéből, miközben a Szentlélek vezet. Ez ad munkánknak különleges hitelességet és meggyőző erőt.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el Ellen G. White: *Krisztus példázatai* (Budapest, 1999, Advent Kiadó) című könyvéből a „Kovász” című fejezetet, 59-63. o.!

Hogyan is kezdhetnénk felmérni, milyen Isten szentsége, amikor a természetünk bűnös, romlott, az övé pedig maradéktalanul szent? Szentsége miatt egyedi, elkülönült a bűn és a halál világától, amiben emberként mi élünk. Mégis a legcsodálatosabb dolog történt: Isten felajánlja a lehetőséget, hogy részesüljünk szentségéből. Ez része a vele való szövetségi kapcsolatnak: *„Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és mondd nékik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok”* (3Móz 19:2). Vagy ahogyan *A zsidókhoz írt levél* mondja: *„Íme, jönnek napok - ezt mondja az Úr -, és Izráel házával és Júda házával új szövetséget kötök... Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig népemmé lesznek”* (Zsid 8:8, 10, ÚRK). Ezekben az igeversekben láthatjuk a kapcsolatot a szentség, a szövetség és a törvény között. Nem lehetünk szentek anélkül, hogy Isten törvényének engedelmeskednénk, ami csak akkor sikerül, ha Ő maga, a Szentlélek írja be törvényét szívünkbe és elménkbe. Milyen szent kiváltság a miénk! Isten megengedi nekünk, *„hogy szentségében részesüljünk”* (Zsid 12:10), amit úgy fejezünk ki, hogy szívből engedelmeskedünk törvényének.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **A csoportban beszéljük meg, ki mit válaszolna a keddi tanulmány végén található kérdésre! Tehát mit mondanánk annak, aki megkérdezné, hogyan alkalmazza a mindennapi életében a bűn feletti győzelemmel kapcsolatos ígéreteket?**
2. **Mit jelent az, hogy Isten a szívünkbe és az elménkbe írta törvényét? Miben különbözik ez attól, mintha csak kőtáblákon szerepelne?**
3. **Isten szentségén elmélkedve mire gondolunk? Sorban kérdezzük meg az osztály tagjait, hogyan képzelik el Isten szentségét! Jézus mit nyilatkoztatott ki Isten szentségéről?**
4. **A mi szentségünknek mi az alapja? Hogyan érhetjük el a szentséget?**
5. **A hét korábbi részében, a szerdai tanulmányban a következőt olvashatjuk: „A törvény nem ment meg, erre nem képes. A törvény nem az üdvösséghez vezető út, hanem a megváltottak útja.” Hogyan segít ez a megállapítás megérteni, hogy mi a törvény szerepe a megszentelt életű keresztények számára, akikben a Szentlélek munkálkodik?**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: ÚGY, AHOGY VAN

Az emlékek útját végigjárva
a templomi csendben lelkem megpihen.
Jó hálát adni, örömmel zengeni
a Te neved, áldott Istenem!
Jó hallani az Ige szép szavát
anyám nyelvén, amire tanított,
és emlékezni az első küzdőkre,
akiket Szentlelked megvilágosított.

Áldottak ők, kiket nem ijesztett
a börtön, a kiátkozás,
egy cél volt előttük:
hirdetni az Igét, úgy, ahogy van,
az Isten szép szavát.

– Hirdetni Krisztust,
hogy Ő az út, az igazság, az élet
azoknak, akik hiszik,
hogy Őbenne az Isten testté lett.

A Szentlélek és a Lélek gyümölcse

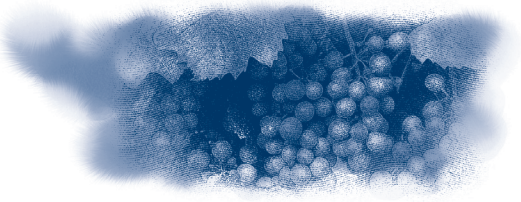

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 5:5; János 15:1-11; Róma 14:17; 1Korinthus 13; Galata 5:22; Efezus 5:9

***„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény”* (Gal 5:22-23).**

A Lélek gyümölcse a keresztény élet valódi esszenciája. Igaz, hogy Pál apostol egy gyümölcsnek kilenc megnyilvánulási formáját sorolja fel, mégis egy gyümölcsről van szó, amit a maga egységében kell szemlélnünk. A Lélek gyümölcse nem azt fejezi ki, mi mindenre kell az embernek képesnek lennie a lelki ajándékok és talentumok által. Sokkal inkább azt mutatja, hogy az ember Istenért él; elárulja, kicsoda az ember. A Gal 5:22-23 verseiben felsorolt erények jelen vannak Jézus Krisztusban. Tehát a Lélek gyümölcse nem más, mint Jézus Krisztus élete bennünk, ami a Szentlélek hatalma által valósulhat meg.

A Lélek gyümölcse nem olyasmi, amit emberi erőfeszítésünk árán érünk el. Való igaz, hogy akaraterőnk gyakorlása által is kialakíthatunk magunkban némely jó tulajdonságot. Ez azonban korántsem ugyanaz, mint amit a Szentlélek terem meg bennünk! Amit magunktól termünk, az olyan, mint a műanyagból készült gyümölcs az igazival szemben. Távolról gyönyörűnek tűnhet ugyan, de nem fogyasztható. A valódi gyümölcs nem „gyári termék”, hanem kapcsolatból terem. Amikor a Szentlélek Jézushoz vezet az írott Ige által, az Ő jellemzői kezdenek megnyilvánulni az életünkben.

A GYÜMÖLCSTELENSÉG ÁLLAPOTA

Olvassuk el Jn 15:1-11 szakaszát! Miért csak akkor lehetséges a gyümölcstermés, ha élő kapcsolatban vagyunk Jézussal, a szőlőtővel? Miért olyan fontos Jézusban élni? Hogyan valósul ez meg?

Az igazi keresztény gyümölcstermés első titka, hogy Krisztusban kell élni. Krisztus nélkül nem lehet valódi lelki gyümölcsöt teremni. A Lélek gyümölcsét nem kívülről aggatják ránk, hanem annak következtében terem, hogy Krisztus bennünk lakik. Jn 15:1-11 szakaszában Jézus elmondja: a gyümölcstermés annak eredménye, hogy Krisztus, a szőlőtő élete átáramlik a vesszőkön, vagyis a hívőkön keresztül mások felé. A gyümölcs megjelenése és növekedése Isten munkája bennünk, Jézus Krisztus által.

A hívő feladata, hogy Krisztusban éljen. Ha Krisztus lakik a gondolatainkban, akkor Ő lesz látható a tetteinkben is. Jézus az Ő életét éli bennünk. Láthatóvá válik bennünk az Ő élete abban az értelemben, hogy türközni fogjuk a jellemét.

A Lélek gyümölcse tulajdonképpen Krisztus jelleme, amit a Szentlélek valósít meg a Megváltó követőiben. Ha Krisztus bennünk él, Lélek szerint járunk, és nem visszük végbe a test kívánságát (lásd Gal 5:16).

Jézus szavai szerint: *„Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt”* (Mt 7:17-18). A jó gyümölcs természetes következménye annak, hogy kapcsolatban vagyunk Jézussal a Szentlélek által. Ha reagálunk a Lélek belső késztetéseire, amelyeket a szívünkben és az elménkben érzékelünk, a Lélek gyümölcsei láthatóvá válnak az életünkben. Jellemünk átalakul, Jézus Krisztus jellemét fogjuk tükrözni mindazzal, amit mondunk, teszünk vagy akár csak gondolunk. A Szentlélek erőt ad a győztes élethez és kialakítja bennünk azokat az erényeket, amelyek Isten gyermekeinek jellemzői.

2Tim 3:5 versében Pál apostol leírást ad azokról, *„kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.”* Mi a különbség a vallásos és a Szentlélekkel teljes élet között? Honnan tudhatjuk, hogy melyik igaz ránk?

A SZERETET GYÜMÖLCSE

Miért jelenthetjük ki 1Korinthus 13. fejezete és Gal 5:22 alapján, hogy a szeretet a Lélek gyümölcsének első és legfontosabb megnyilvánulása? Hogyan hat a szeretet a gyümölcs többi részére?

A szeretetet méltán nevezhetjük a legfontosabb tulajdonságnak a Lélek gyümölcsében; az összes többi koronája, hiszen áthatja azokat is. Bizonyos értelemben az itt felsorolt többi jellemvonás a szeretet egy-egy megnyilvánulása. Mivel Isten a szeretet (1Jn 4:8), a legfontosabb keresztényi erény a szeretet (1Kor 13:13). Isten szeretete minden egyéb jó tulajdonság alapja. A Szentlélek által tölti ki a szívünkbe szeretetét (Róm 5:5). A szeretet a bizonyíték arra, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Ez a fajta szeretet nem csupán emberi érzelem, sokkal több annál. Nem lehet emberi erőfeszítéssel kialakítani, mert akkor születik meg a szívünkben, ha Istenben élünk. Az ilyen szeretet bőkezű és feltétel nélküli. Egyedül ennek van hatalma ahhoz, hogy átalakítson. Mivel jellegében szelíd és mégis erőteljes, az isteni szeretet bűnbánatra indítja a bűnöst és felébreszti benne a vágyat valami jobb után. Ez a szeretet képes egységet létrehozni még azok között is, akik korábban ellenségek voltak (Lk 6:27-28; Róm 5:8). Az egymás iránti szeretetünket látva a világ tudni fogja, hogy a keresztények valóban Jézus Krisztus követői (Jn 13:35). A szeretet gyümölcse arra készteti a hívőket, hogy megértéssel és érzékenyen viszonyuljanak az emberekhez.

Érdekes, hogy a szeretet mesteri leírása (1Korinthus 13. fejezet) a Lélek ajándékairól szóló 12. és 14. fejezet közé ékelődik – és a 13. fejezet a szeretetet, a Lélek gyümölcsét emeli ki. Még a legkiválóbb ajándékok sem érnek semmit a szeretet nélkül. A Lélek ajándékai erőtlenek a Lélek gyümölcse nélkül, nem hozzák magukkal azt az áldást, amit Isten adni akar. A szeretet mint a ragasztó, összetartja a Lélek gyümölcsének minden erényét és hitelessé teszi a tetteinket.

Életünk mely területéről hiányzik a szeretet? Kérjük a Szentlelket, hogy töltsön be bennünket szeretettel azok iránt, akikkel nap mint nap kapcsolatban vagyunk! Ne feledjük azt sem, hogy Isten más embereken keresztül is szeret bennünket! Hogyan tudnánk még inkább kimutatni a szeretetünket mások iránt? Hogyan hat a szeretet a többi erényre, amelyeket a Lélek gyümölcséről szóló részben sorol fel az apostol?

ÖRÖM, BÉKESSÉG, BÉKETŰRÉS

„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm” (Róm 14:17, ÚRK). Vagyis az öröm a szeretet válasza Isten áldásaira, valamint nagy kegyelmére és megbocsátására. Az emberek öröme általában földi dolgokra irányul, és erősen hatnak rá a körülmények. A Lélek gyümölcsében gyökerező öröm viszont Istenre és mindarra összpontosít, amit értünk tett. Nem a körülmények váltják ki. Isten gyermekeiként legyünk vidámak! Persze ez nem azt jelenti, hogy folyton mosolyognunk kell, habár a barátságos mosoly sok mindent kifejez. Istenbe vetett bizalmunk azonban állandóan okot ad a kimondhatatlan örömre mindazért, amit Ő tett, tesz értünk és bennünk. A lelki öröm a működő hit következménye.

Olvassuk el Jn 14:27 és Róm 14:17 versét! Milyen összefüggés van a békesség és a Szentlélek munkája között?

A békesség maradandóbb, mint az öröm. Abból következik, hogy megigazultunk hit által a mi Urunk Jézus Krisztusban (Róm 5:1). Amikor békességben vagyunk Istennel, a Szentlélek arra fog késztetni, hogy béketűrők és türelmesek legyünk másokkal szemben. Mivel a békesség Istene velünk van (Fil 4:9) a Szentlélek által, nem leszünk ellenségesek vagy bosszúállók mások irányában. Ehelyett arra törekszünk, hogy a lehető legnagyobb békességben éljünk mindenkivel (Róm 12:18).

Miként tükrözi Isten jellemét a béketűrés? Mit mondhatunk erről 2Pt 3:9 alapján?

A béketűrés nem jellemző emberi tulajdonság. Azt jelenti, hogy olyankor is kijövünk másokkal, illetve kiegyezünk a körülményekkel, amikor a dolgok egyáltalán nem mennek simán. Jó tudni, hogy a nehéz próbák között sem vagyunk egyedül. Isten megtart a Szentlélek által, és építi bennünk a béketűrést, ami a vég idején élő hívők egyik ismertetőjegye (Jel 14:12). Csak azok lehetnek béketűrők, akik értelmes célért küzdenek.

Öröm, békesség, béketűrés. Az életünkben mennyit tapasztalunk a Léleknek ebből a gyümölcséből? Mely területeken kell még a Szentléleknek dolgoznia bennünk?

SZÍVESSÉG, JÓSÁG, HŰSÉG

1Kor 13:4 elolvasása után válaszoljunk a következő kérdésekre! Miért tesz olyan jó hatást az emberekre az őszinte szívesség? Mi mindenben látjuk Isten szívességét, ha átgondoljuk, hogyan bánik az emberiséggel?

A szívességgel jól jellemezhetjük Isten viszonyulását az emberek felé. Mi is így viszonyuljunk másokhoz, amikor el-elbuknak! A Mindenható Isten is lehetne szigorú és kíméletlen, amikor hibázunk, mégis úgy bánik velünk, mint a szerető apa az éppen járni tanuló gyermekével (Hós 11:1-4). Talán semmi más nem hitelteleníti annyira a keresztény bizonyságtételünket és szolgálatunkat, mint a szívtelen, nyers magatartás. Nem kerül pénzbe a kedvesség, ugyanakkor megnyithatja az ajtót egy embertársunk szívéhez. Noha időnként szükséges a határozott feddés, mindazonáltal nem szabad nyersen bánni az emberekkel, bármi legyen is a hibájuk vagy vétkük. A nemes jellem talán legbiztosabb jele a kedves helyreigazítás.

Olvassuk el Ef 5:9 versét! Mi kapcsolódik a jósághoz ebben a szakaszban?

A jóság nem más, mint szeretet a gyakorlatban. A jóság, ami a Lélek gyümölcseként növekszik bennünk, jóságos cselekedetekben és gesztusokban nyilvánul meg. Ezt a jóságot a szeretet gyakorlati tetteivel mutatjuk be. Amikor a Szentlélek bennünk lakik, a jóság bátorító sugarai ragyognak mindazokra, akik kapcsolatba kerülnek velünk.

Gal 5:22 fényében miért fontos megbízhatónak és hűségesnek maradni keresztényi életünkben, miközben Istennel járunk?

Ez az igevers rávilágít arra, hogy a Szentlélek hűséges jellemet és magatartást munkál ki bennünk. A hűség azt jelenti, hogy megbízhatóak vagyunk, akikre lehet számítani. A hűséges ember teljesíti, amit megígért. Ez Jézus Krisztus jellemvonása is, akit úgy nevez az Ige, hogy *„a hű tanúbizonyság”* (Jel 1:5). Az Atya Istennek is ez a tulajdonsága, aki megtartja ígéreteit és hűséges minden cselekedetében (1Kor 1:9; 10:13; 1Thessz 5:24; 2Thessz 3:3). Hűségünkkel Isten képét tükrözzük az életünkben. „Isten szemében nem az elért, kiváló eredmények számítanak, hanem az indítékok, amelyek tetteinket mozgatják. Ő jobban értékeli a jóságot és hűséget, mint az elvégzett munka nagyszerű voltát” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church.* [Bizonyságtételek] 2. köt. 510-511. o.).

SZELÍDSÉG ÉS MÉRTÉKLETESSÉG

Miért olyan fontos a krisztusi vezetés tekintetében a szelídség vagy az alázat? A választ megtaláljuk Gal 5:23 és Mt 5:5 verseiben.

Az alázat vagy szelídség nem gyengeség. Nem jelenti azt, hogy az ember gyáva vagy rossz vezető. Éppen ellenkezőleg! Mózest a föld legszelídebb emberének nevezi a Biblia (4Móz 12:3), mégis ő volt Isten népének leghatalmasabb vezetője. A szelíd emberek nem heves, viszálykodó, önző módon agresszív természetűek. Inkább alázatos lelkülettel szolgálnak. A szelídség a szívben lakó hit és bizalom külső kifejeződése, ami persze nem belőlünk ered, hanem a bennünk munkálkodó Isten hatalma által alakul ki. Gyakran megesik, hogy aki hangos, indulatos, rámenős, az a saját bizonytalanságát és félelmét vezeti le feltűnő viselkedésével.

Olvassuk el Gal 5:23 és Péld 16:32 versét! Ezek szerint milyen gondok adódnak abból, ha nem gyakorlunk önuralmat? Milyen áldásokat nyerünk, ha életünket az önuralom és a mértékletesség jellemzi?

A Lélek gyümölcsének utolsó megnyilvánulása a mértékletesség vagy önuralom. Itt legyünk óvatosak, hiszen melyikünk mondhatja el magáról, hogy egyikmásik területen nem küzd az önuralom kérdésével? Mielőtt valaki irányítani tudna egy várost, egy közösséget vagy egy gyülekezetet, meg kell tanulnia uralkodni a saját lelkén. Az igazi mértékletesség nemcsak az evés vagy az ivás kérdésében gyakorolt önuralom, hanem az élet minden egyéb területén is.

A fentebb említett erények mindegyike a Lélek gyümölcsének egy-egy megnyilvánulási formája. Amikor Isten bennünk végzett munkáját mutatja be a Biblia, a szentség etikai szempontjai fontosabbak a természetfeletti ajándékoknál. A hívő életének minden vetületében megmutatkozó krisztusi jellem számít. Mivel a Lélek gyümölcse mindenhol, minden hívő általános megkülönböztető jele, ezért látható egységet teremt az egyházon belül.

Gondoljunk életünknek azokra a területeire, ahol nagyobb önuralmat kellene gyakorolnunk! Talán az egyik területen minden rendben van, de a másikon már nem annyira. Miért fontos, hogy Isten ereje által uralni tudjunk minden területet? Válaszunkról beszélgessünk szombaton a csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Modern megfogalmazásban valahogy így hangozna Gal 5:22-23 verse: »A Lélek gyümölcse gyengéd, szeretetteljes magatartás, ragyogó lelkület és derűs temperamentum, nyugodt elme és szelíd viselkedés, türelmes jóindulat a nehéz körülmények között és a bosszantó természetű emberekkel szemben, együttérzés és tapintatos segítőkészség, nagylelkűség és jótékonyság, hűség és megbízhatóság minden körülmények között, önmagáról elfeledkező alázat mások öröme láttán, önuralom és összeszedettség mindenben, ami a tökéletesség végső ismertetőjegye. A Lélek gyümölcse az ilyen jellem. A *gyümölcs* szóban minden benne van. Nem küzdelem, hanem Istenben lakozás; nem aggodalom, hanem bizalom; nem cselekedetekből, hanem hit által«" (S. Chadwick írása Arthur Walkington Pink: *The Holy Spirit* [A Szentlélek] c. művében. Bellingham, Wash., Logos Bible Software, n. d. 30. fej.). „Ha az igazság iránt szeretet él a szívedben, akkor az igazságról fogsz beszélni, arról az áldott reménységről, ami Jézusban van. Ha szeretet van a szívedben, akkor arra fogsz törekedni, hogy testvéredben megalapozd és felépítsd a legszentebb hitet. Ha valaki elejt csak egy szót is, ami ártalmas barátodra vagy testvéredre nézve, ne helyeseld a gonosz beszédet, mert ez az ellenség munkája! Kedvesen figyelmeztesd a beszélőt, hogy Isten Igéje tiltja az ilyenfajta társalgást" (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok.* Budapest, 1998, Advent Kiadó, 76. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Beszéljünk az osztályban a csütörtöki tanulmány végén található kérdésről, amiben az önuralom szükségességéről van szó! Ha kegyelem által üdvözülünk, miért fontos mégis a bűn feletti győzelem? Végtére is nem a bűnbocsánat az evangélium lényege? Ugyanakkor gondoljunk Júdás jellemére és arra, hogy mivé tette a kapzsiság bűne! Mit tanulhatunk a példáján keresztül, ami segít választ találni az előző kérdésre? Ellen G. White következő mondata hogyan világítja meg a győzelem szükségességének kérdését? „Egyetlen rossz jellemvonás, egyetlen dédelgetett vágy elég ahhoz, hogy végül közömbösítse az evangélium minden erejét" (*Testimonies for the Church.* [Bizonyságtételek] 5. köt. 53. o.).**
2. **Miért fontosabb a Lélek gyümölcse, mint a Lélek bármelyik ajándéka?**
3. **Olvassuk fel hangosan 1Korinthus 13. fejezetét, és beszéljünk arról, hogy mit jelent! Miért hangsúlyozza annyira Pál a szeretet szükségességét? Hogyan tanulhatunk meg úgy szeretni, ahogyan Pál ír a szeretetről? Miért olyan fontos meghalni az énünknek és Krisztusban maradni – különösen abban, hogy szeressük azokat, akiktől talán alapvetően viszolygunk?**

IMA A FELEBARÁTI SZERETETÉRT

Mennyei Atyám, szeretsz, és elküldted Jézust, hogy Megváltóm legyen. Hálás vagyok érte, és szeretném kimutatni szeretetemet irántad azáltal, hogy szeretem felebarátomat. Add, hogy ne ártsak másoknak sem tetteimmel, sem szavaimmal, szívemmel vagy elmémmel! Segíts, hogy türelmesen viseljem a rosszat, amit mások ellenem tesznek! Adj megbocsátó szívet, hogy ne akarjak bosszút állni! Elmémet ne töltsék el haragos gondolatok, nyelvemet ne hagyja el haragos szó!

Töltsd el szívemet szeretettel a Megváltó iránt, hogy szeretettel fordulhassak másokhoz! Segíts, hogy jó példával járjak mások előtt, és ez közelebb hozza hozzájuk Jézust! Irányítsd gondolataimat, szavaimat és tetteimet, hogy téged dicsérhesselek, és jót tehessek barátaimmal és felebarátaimmal! Vezess el mindannyiunkat a mennyországba!

Jézus nevében kérem áldásodat. Ámen.

A Szentlélek és a Lélek ajándékai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 12:3-8; 1Korinthus 12:4-7, 11; 12:14-31; Efezus 4:7; 1János 4:1-3

***„A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van az erők megnyilvánulásában is, de ugyanaz az Isten, aki mindenben és mindenkiben megmutatja erejét"* (1Kor 12:4-6, ÚRK).**

Amikor egy apának hosszú üzleti útra kellett utaznia, a fiára hagyta a gazdaság egész igazgatását, ami konkrét feladatokat jelentett. A fiú azonban hamar rájött, hogy apja nem látta el őt a megfelelő utasításokkal és eszközökkel, ennek következtében csalódottan kellett megállapítania, hogy a feladatot nem tudja teljesíteni. Amikor pedig Jézus távozott tanítványai köréből és visszament mennyei Atyjához, Ő is egy konkrét feladatot bízott követőire, hogy hirdessék az evangélium jó hírét a világnak. Jézus azonban nem hagyta felszerelés nélkül tanítványait. Amit megparancsolt nekik, arra ki is képezte őket. Az Ő nevében kell munkálkodniuk, a Szentlélek hatalmával és segítségével. 1Kor 1:4-7 szakaszában Pál így ad hálát Istennek mindezért: *„Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, mivelhogy mindenben meggazdagodtatok őbenne... semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök."* A lelki ajándékokat Isten a Szentlélek által adja Krisztusban, egyháza építésére.

Ezen a héten arról fogunk tanulni, hogy a Szentlélek Isten a csodálatos ajándékok szuverén adományozója, valamint meg fogjuk vizsgálni, mi a különbség a Lélek gyümölcse és a Lélek ajándékai között.

A LÉLEK GYÜMÖLCSE ÉS A LÉLEK AJÁNDÉKAI

A Lélek gyümölcsének és a Lélek ajándékainak ugyanaz a szerzője, a kettő mégsem ugyanazt jelenti. Senkitől sem elvárás, hogy rendelkezzen a Lélek ajándékával, a Lélek gyümölcsének azonban mindenki életében meg kell nyilvánulnia. A lelki ajándékok nem feltétlen bizonyítékai lelkiségünknek, de a Lélek gyümölcse igen. Amíg a Lélek gyümölcséből egy van, addig a Lélek ajándékaiból sok, és némelyik jelentősebb, mint a többi.

Olvassuk el 1Kor 12:4-7, 11 verseit! Mi a lényege annak, amit Pál tanít ezekben a szakaszokban?

Miközben a Lélek gyümölcse minden megnyilvánulását ki akarja munkálni Isten követőinek az életében, az ajándékokból nem minden hívő részesül egyformán. Nincs arra vonatkozó parancs, hogy mindenki rendelkezzen egy adott ajándékkal, mint például a nyelveken szólás ajándékával. Isten szuverenitása révén a benne hívőket a legjobb belátása szerint látja el különböző ajándékokkal. A Lélek ajándékait azért adja, hogy szolgálhassunk másoknak, építsük Krisztus testét és munkáljuk az Úr művének előrehaladását.

A lelki ajándékok tehát haszontalanok a Lélek gyümölcse nélkül. Érdekes, hogy a lelki ajándékokkal összefüggésben gyakran utalnak a szeretetre. Rögtön 1Korinthus 12. fejezete után, a 13. fejezetben következik a szeretet utolérhetetlenül szép leírása. Ef 4:11-13 szakaszát is követi a szeretetre való utalás a 15-16. versben. Róm 12:3-8 szakaszát, ahol a Lélek ajándékairól van szó, szintén követik a szeretetre utaló igeversek (lásd Róm 12:9-10).

Az ajándékok tehát a kegyelem ajándékai, vagyis a szeretet ajándékai. Szeretetből kapjuk őket, és szeretetből szolgáljuk általuk az embertársainkat. Szeretetünkkel Isten szeretetét mutatjuk be. A szerető és mindentudó Isten biztosítja az eszközöket, amelyek által megvalósíthatjuk mindazt, amivel megbíz bennünket. Talán ezért mondhatjuk, hogy a szeretet a legnagyobb minden ajándék közül (1Kor 13:13).

Miért van központi szerepe a szeretetnek mindabban, amit keresztényként teszünk? A szeretet hogyan ad erőt a bizonyságtételünknek?

LELKI AJÁNDÉKAINKAT A SZUVERÉN ISTENTŐL KAPJUK

Nem mi döntjük el, milyen ajándékokat kapunk. A lelki ajándékokra vonatkozó görög szó, a *charismata* kegyelmi ajándékokat jelent, amelyeket maga Isten ad. Nem mi érdemeljük ki azokat társadalmi státuszunktól, pozíciónktól, tiszteletre méltó személyiségünktől, műveltségünktől vagy lelki jellegű teljesítményeinktől függően. Ajándékok, tehát ingyen, szeretetből kapjuk, hogy végrehajthassuk az Istentől ránk bízott feladatokat.

Gyakran úgy gondoljuk, hogy a Szentlélek árasztja ránk a lelki ajándékokat. Ef 4:7 verse alapján láthatjuk, hogy Pál apostol Jézus Krisztussal is összekapcsolja a lelki ajándékok kiosztását. Milyen szerepe van ebben Jézusnak?

Pál kijelenti, hogy Krisztus kegyelme biztosította számunkra a jogot a lelki ajándékokhoz, de a Szentlélek az, aki szétosztja azokat az egyház tagjai között. Akik elfogadták Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak és hisznek benne, azokat a Szentlélek felruházza lelki ajándékokkal, amint akarja (1Kor 12:11). Az ajándékok szétosztása Isten szuverén döntésétől függ. A velünk született képesség, mint olyan, nem nevezhető lelki ajándéknak. A lelki ajándékok nem azt jelentik, hogy valakinek természetes képességei vannak, amelyeket következetes gyakorlás által továbbfejleszt. Sok nem keresztény emberről is elmondható, hogy szinte mennyei képességeket kapott Istentől. Noha minden jó és tökéletes ajándék végeredményben Istentől származik (Jak 1:17), Isten úgy döntött: különleges ajándékokkal látja el a benne hívőket, hogy keresztény testvéreik áldására lehessenek és építsék egyházát. A Mindenható a természetes képességet is fel tudja használni ilyen célra, amennyiben az illető elismeri, hogy még az ilyen talentum is Istentől származik, majd imádságos szívvel és alázattal felajánlja azt az Úr munkájára.

Mit mond Pál 1Kor 12:14-31 szakaszában az ajándékok szétosztásáról? Miért fontos ez a szempont ahhoz, hogy megértsük, miként működnek az egyházban a lelki ajándékok?

A Szentlélek adja az ajándékokat bölcsessége és akarata szerint. Mivel szeret bennünket és a legjobban tudja, hogyan szolgálhatnánk Őt a leghatékonyabban, ezért felesleges irigykednünk másokra és ajándékaikra. Ha irigyeljük mások ajándékait, az annak a jele, hogy hálátlanok vagyunk Istennel szemben és kétségbe vonjuk bölcsességét, ami alapján osztogatja az ajándékokat!

Milyen ajándékokat bízott Isten a mi gyülekezetünk tagjaira? Milyen üzenetet vonhatunk le magunknak abból, hogy különböző emberek más-más ajándékot kapnak?

A LELKI AJÁNDÉKOK CÉLJA

Milyen céllal adja Isten a lelki ajándékokat? Róm 12:3-8; Ef 4:8-12

Világos, hogy Isten a lelki ajándékokat a szolgálat céljából adja, nem pedig a megszentelődésünkért. Nem titokzatos trükkök, amelyek kielégítik kíváncsiságunkat, és nem is az unalom ellenszerei. A Lélek ajándékaira úgy gondolunk, mint eszközökre, amelyek betöltik lelki szükségleteinket vagy erősítenek az Istennel való kapcsolatunkban. Ennek következtében a Szentlélek ajándékaira inkább úgy tekintünk, mint keresztényközpontú, nem pedig Krisztus-központú ajándékokra. A középpontban tehát inkább mi állunk, mint Isten. Amikor megpróbáljuk Krisztus-központú szemszögből figyelni a lelki ajándékokat, rájövünk, hogy Isten ajándékai többféle mennyei cél betöltésében segítenek, tovább erősítve és építve az egyház egységét (Ef 4:12-16). Az is szerepük, hogy elősegítsék az egyház megbízatásának teljesítését (Ef 4:11-12) és dicsőséget szerezzenek Istennek (1Pt 4:10-11).

Láthatjuk tehát: Isten soha nem azért adja az ajándékokat, hogy mi jobban érezzük magunkat, hanem mások épülésére (1Pt 4:10; 1Kor 14:12, 26), valamint az egyház egészének lelki áldására és épülésére. Igazi tragédia, amikor Isten ajándékait – amelyeket az egység érdekében ad Isten – önmaguk felmagasztalására használják egyesek. Amikor ilyesmi történik, az egyén jogtalanul tűnik ki a többiek közül. Ez viszályt szül és teret ad a megosztottságnak.

Túl gyakran gondolunk úgy a lelki ajándékokra, mint kapott képességekre és talentumokra. Igen, a képességek valóban részét képezik a lelki ajándékoknak, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a lelki ajándékok kiárasztásával együtt a Szentlélek konkrét feladatot és szolgálatot is ránk bíz (1Pt 4:10). Ezért mondhatjuk, hogy a lelki ajándékok bizonyos képességeket jelentenek, amelyeket természetfeletti módon kapunk Istentől a Szentlélek által. Ezek az ajándékok konkrét szolgálatra képesítik az embert, az egyház építésére. E cél elérése érdekében van szükség a különféle ajándékokra.

Vajon miért mondhatjuk, hogy az ajándékok elsődleges célja az egyház egysége? A különböző ajándékokkal felruházott hívők hogyan törekedhetnek az egységre az egyházban? Milyen változásnak kell bekövetkeznie ahhoz, hogy az egyházban jelenlévő különböző ajándékok áldássá, ne pedig a széthúzás forrásává váljanak?

AJÁNDÉK AKKOR ÉS MOST

Olvassuk el 1Kor 14:1 versét, majd hasonlítsuk össze a különböző felsorolásokat 1Kor 12:7-11, 27-31, Róm 12:3-8 és Ef 4:11-12 verseiben! Vajon ezeket az ajándékokat csak az újtestamentumi időkben élt hívők nyerték el? Miért állnak ma is rendelkezésünkre?

Bizonyos keresztények úgy gondolják, hogy az Újtestamentumban említett lelki ajándékok Jézus és az apostolok idejére korlátozódtak. Úgy érvelnek, hogy az első apostolok halálával a különleges lelki ajándékok is eltűntek az egyházból. Nézetük alátámasztására 1Kor 13:10 versét idézik, ahol Pál azt állítja, *hogy „amikor... eljön a tökéletes, a töredékes eltöröltetik”* (1Kor 13:10, ÚRK). Igen, lesz idő, amikor az ajándékok megszűnnek létezni. Ez azonban csak akkor következik be, amikor már eljött a tökéletes, vagyis amikor nem tükör által homályosan, hanem szemtől szembe láthatunk mindent, Jézus második adventje után. A Biblia kijelenti, hogy a lelki ajándékokat Isten az egyház építésére adta (1Kor 12:28). Pál felszólítja a hívőket, hogy *„buzgón kívánjátok a lelki ajándékokat”* (1Kor 14:1, ÚRK). Ezek az ajándékok szükségesek Krisztus testének jólétéhez. Mivel a Szentírásban sehol nem találunk bizonyítékot arra, miszerint Isten eltörölte volna azokat, azt kell feltételeznünk, hogy megmaradnak, amíg az egyház be nem végzi küldetését és Krisztus újra el nem jön.

Isten műve olyan erővel és hatalommal zárul a vég idején, ami jóval meghaladja a kezdetben megnyilvánult erőt és hatalmat. Amíg az egyházat arra szólítja Isten, hogy készítse fel a világot Krisztus eljövetelére, a Mindenható nem hagyja egyházának tagjait segítség nélkül missziójuk teljesítése közben. Ezek az ajándékok azonban nem emelkednek felül a Biblián, nem veszik át annak helyét. Sokkal inkább azt mondhatjuk el róluk, hogy a bibliai ígéretek általuk teljesednek, minden szükséges erővel és képességgel ellátják a hívőket Krisztus testének építésére és arra, hogy felkészítsék a világot Jézus közeli eljövetelére.

Olvassuk el Ef 4:11-13 szakaszát, különös tekintettel a 13. versre: *„míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra”* (ÚRK). Ennek alapján mit mondhatunk, vajon most is szükség van a lelki ajándékokra az egyházban?

A SZENTLÉLEK ÉS A HELYES ÍTÉLŐKÉPESSÉG

1Kor 12:10, 14:29 és 1Jn 4:1-3 szakaszai alapján válaszoljunk arra a kérdésre, hogy miért fontos a helyes ítélőképesség ajándéka!

Habár vannak valódi lelki ajándékok az egyházban, a Biblia figyelmeztet: ne higgyünk minden léleknek, hanem ítéljük meg a lelkeket aszerint, hogy igazodnak-e a Szentíráshoz, következetesek-e és dicsőítik-e Jézust mint Urat. Fontos a „lelkek megítélése" (1Kor 12:10), mert nem minden származik Istentől, ami annak tűnik. Olvashatjuk a figyelmeztetést, hogy démoni erők is működnek, amelyek félre akarják vezetni az egyházat, és a valódi lelki ajándékoknak vannak gonosz utánzatai is, mint például hamis tanítások, hamis próféciák, hazug látomások, hamis nyelveken szólás, okkult erőből táplálkozó gyógyító megnyilvánulások, félrevezető jelek és csodák stb.

Némelyek elfogadják a lelki ajándékok valóságát ma is, ugyanakkor túlságosan kihangsúlyoznak *egyes* lelki ajándékokat, és indokolatlan elsőbbséget adnak a különleges jeleknek és csodáknak. Érdekes, hogy Pál a megítélés ajándékát rögtön a csodatévő erők és a prófétálás után említi, mielőtt még szóba hozná a nyelvek ajándékát (1Kor 12:10). Isten azért adja az egyháznak a megítélés, helyes ítélőképesség ajándékát, hogy megőrizze azt igazságban és egységben, megóvja tagjait a hamis próféták követésétől, valamint a hamis jelek és csodák hatásától. A helyes értékeléshez bibliai értelemben vett érettség, tudás és az Isten Igéje iránti hűség szükséges. Fontos, hogy minden ítélet alapja Isten Igéje legyen! Csak akkor tudhatjuk biztosan, hogy valóban az Úrtól van-e valami, amit hallunk vagy látunk vagy valahonnan máshonnan ered, ha mindent az Ige próbája alá vetünk.

„Az az ember, aki a csodákat tartja hite próbájának, rá fog jönni arra, hogy Sátán csalásai révén képes arra, hogy valóságosnak tetsző csodákat tehessen... Ne múljanak el a napok úgy, hogy közben elmulasztjuk nagyszerű lehetőségekeinket arra nézve, hogy teljes szívvel, lélekkel és erővel szeressük az Urat. Ha nem fogadjuk el és nem szeretjük az igazságot, akkor azok közé kerülhetünk, akik ezekben az utolsó napokban végignézik Sátán csodáit és el is hiszik azokat... Gonosz lelkek befolyása alatt álló emberek fognak csodákat véghezvinni" (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 50-51. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, „A gonosz lelkek munkája" c. fejezet, 455-460. o.; „A Szentírás védőbástya" c. fejezet, 528-536. o.

Egyesek felteszik a kérdést: „Miért nem látunk ugyanolyan csodákat, például csodás gyógyulásokat ma is, mint amilyenek a bibliai időkben történtek?" Először is, igenis hallunk csodákról szóló történeteket. Bizonyára sokan közvetlenül is átéltek ilyesmit. Másodszor, a Biblia olvasása közben lehet olyan benyomásunk, hogy csodák mindig történtek. Ám csak azért ez az érzésünk, mert a Szentlélek arra ihlette a szerzőket, hogy olyan eseményekről írjanak, amelyek lényegesek voltak az ősegyház megalapításakor. Elképzelhetjük, hogy a dolgok legtöbb esetben úgy történtek, ahogy manapság is: az embereket tanították Isten Igéjéből, ők pedig elfogadták a Szentlélek hívását. Végül pedig Ellen G. White sorait idézzük: „Munkája során Krisztus hirdette az Igét, és csodálatos gyógyítások révén enyhítette a szenvedést. Isten azt az üzenetet adta nekem, hogy ma azért nem munkálkodhatunk ekképp, mert Sátán is csodák véghezvitele által gyakorolja hatalmát. Isten szolgái napjainkban nem tevékenykedhetnek csodák által, mert [mások] olyan hamis gyógyításokat visznek véghez, amelyeket isteni eredetűnek mondanak. Ebből kifolyólag az Úr olyan utat jelölt ki népe számára, amelyen a Biblia tanításával egybekötve végezhet gyógyítói munkát. Szanatóriumokat kell alapítanunk, és ezekben az intézményekben olyan munkásoknak kell dolgoznia, akik képesek valódi egészségügyi missziót végezni. Ekképpen vehetjük védelmünkbe a szanatóriumba érkező betegeket" (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 52. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Mi a különbség a Lélek gyümölcse és a Lélek ajándékai között?**
2) **Hogyan segít az egyházunkban értékelni az ajándékokat, ha tudjuk, hogy a szerető és bölcs Isten adja azokat?**
3) **Miért jelenthetjük ki, hogy a gyógyulások és csodák önmagukban nem biztos mutatók az igazság eldöntéséhez? Mire van még szükség?**
4) ***„Mert a nekem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy ne gondoljon senki többet magáról, mint amennyit kell, hanem józanul gondolkozzék mindenki az Istentől neki adott hit mértéke szerint"* (Róm 12:3, ÚRK). Milyen meghatározó figyelmeztetést kapunk ebben az igeversben? Mit jelent az, hogy józanul gondolkodjunk önmagunkról, ne gondoljunk többet, mint amennyit kell?**

SZERETNI A SZERETHETETLENT

Természetes a vonzódásunk a szép, szeretetteli, jó emberekhez. Az érett szeretet azonban tudja azt is, hogyan szerethetjük a szerethetetleneket, akik úgy tűnik, képtelenek viszonozni szeretetünket. Az ilyen szeretet mennyei szeretet.

Nem nehéz szeretni azokat, akik ragyognak – a világ gyémántjai. A szeretet igazi próbája az, ha azokat is szeretjük, akik olyanok, akár a szén – a csiszolatlan gyémántok, akik bepiszkolhatnak bennünket. De ha ennek ellenére szeretjük őket, szeretetünk nyomása alatt ők is gyémánttá válnak!

SZERESSÉTEK ELLENSÉGEITEKET!

Isten megterheli szívünk befogadóképességét, amikor azt mondja, hogy szeressük ellenségeinket. Ha szeretjük őket, azzal bizonyítjuk, hogy Istenhez tartozunk, hiszen Ő mindenkit szeret, bármit is tettek.

EGY SZERETŐ BARÁT

Barátom, oly sokat adtál nekem! Füled, mely meghallgatott, hangod, mely megnyugtatott, kezed, mely segített, ölelést, mely meggyógyított, mosolyt, mely felvidított. Köszönöm, hogy szerető barátom vagy!

A Szentlélek és az egyház

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 2:4-11; 17:11; Róma 6:3-7; 1Korinthus 12:13; Efezus 1:22-23; 4:5-6

***„És igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékében. Egy a test, és egy a Lélek, mint ahogy egy reménységre szól elhívásotok is. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség”* (Ef 4:3-5, ÚRK).**

Néha úgy gondoljuk, hogy a Szentlélek csak egyéni szinten működik, a hívők életében egyénileg van jelen. Ám a lelki közösségnek éppen ez az egyes emberekben végzett munka az alapja. Végeredményben a Szentlélek a felelős azért, hogy Krisztus egyháza létezik.

Gyakran megkísért a gondolat, hogy az egyház a mi evangelizációs és missziós tevékenységeinknek köszönhetően létezik és növekszik. Igen, Isten teljesíteni akarja az egyházra vonatkozó ragyogó terveit, és ezt a mi „segítségünkkel” teszi. Az egyház létének valódi oka azonban nem abban rejlik, amit mi teszünk, és nem is a hatékony szervezetünk és jól működő adminisztrációnk eredménye, bármennyire fontosak is ezek. Az egyház azért létezik, amit Isten már megtett értünk és amit jelenleg is tesz a Szentlélek által. A Szentlélek az, aki olyan lelki közösséget és testvériséget hoz létre, amelyben az általa ihletett írott Ige a hit és gyakorlat egyedüli zsinórmértéke. Az egyház teológiai egységének alapja a Lélektől ihletett Biblia. A Szentlélek munkája nélkül az egyház nem létezne és nem tudná folytatni egységes küldetésének teljesítését.

A SZENTLÉLEK EGYESÍT KRISZTUSSAL

A Szentlélek sokféle módon teremt egységet közöttünk. Egyházként nem léteznénk, ha a Szentlélek nem egyesítene bennünket Krisztussal. Krisztus az egyház feje (lásd Ef 1:22-23; 5:23). A Szentlélek által ténylegesen magához Krisztushoz kapcsolódunk. Egységben lenni Krisztussal a megváltásból fakadó összes áldás alapja, mert mindenünk, amink csak van az Úrban, tőle ered. A fiaivá és leányaivá fogad, megigazít és megszentel, győztes életre vezet a bűnnel szemben és végül megdicsőít a Krisztussal való egység által. Tehát egész keresztényi életünknek Ő az alapja.

Mit mondanak Krisztusnak és a Szentléleknek az egyház építésében betöltött szerepéről Ef 2:18, 20-22 és 1Pt 2:6-7 versei?

A Lélek által járulhatunk az Atyához. Jézus a kőszikla, üdvösségünk alapja, amelyre az épület minden része épül.

A Lélek munkája egyéni szinten a hit különleges közösségének, az egyháznak a kialakulását és növekedését eredményezi. Amikor tapasztaljuk, hogy egyedül a Krisztus Jézusba vetett hit által van üdvösségünk és megérint Isten szeretete, akkor *„a Szentlélek közössége”* valósul meg a gyülekezetben (2Kor 13:13). Az egyes hívők pedig új lelki házzá épülnek fel *„a Lélek által”* (Ef 2:22). Krisztus követőiként gondosan őriznünk kell *„a Lélek egységét a békességnek kötelében.”* Minden lehetséges úton-módon, megalkuvás nélkül törekedjünk a hívők közösségének egységére!

Olvassuk el Kol 3:12-14 szakaszát, majd válaszoljunk a következő kérdésekre! Hogyan lehet ezeket a tulajdonságokat bemutatni, hozzájárulva a gyülekezet egységéhez? Miért elengedhetetlenül fontosak ezek a tulajdonságok a gyülekezet egysége szempontjából?

A SZENTLÉLEK A KERESZTSÉG ÁLTAL TEREMT EGYSÉGET KÖZÖTTÜNK

Olvassuk el 1Kor 12:13 versét! Hogyan von egységbe a keresztség Krisztussal és a Szentlélekkel?

A Szentlélek az, aki egységet teremt közöttünk és bevon a hívők közösségébe. Krisztus lelki országába keresztség által kerülünk be, legalábbis a nyilvánosság szempontjából. Egy bizonyos egyház testébe keresztelkedünk meg. A keresztségnek tehát meghatározott közösségi dimenziója van, mint ahogy a közösség szempontjából fontos következményei is. Krisztus követőiként nem élhetünk csak magunkban, magunkért. Mindnyájunknak szüksége van mások támogatására, bátorítására, segítségére, és persze Istentől kapott küldetésünket sem tudjuk betölteni egymagunk. Ezért hozta létre a Mindenható az egyházat. Krisztust követni annyit jelent, mint más hívőkkel közösségben követni Őt. Ezért mondhatjuk, hogy a keresztség és az egyház a látható összetevő.

Olvassuk el Róm 6:3-7 szakaszát! Mit jelképez a bibliai keresztség?

Azt jelképezi, amikor a keresztségben eltemettetünk a hullámsírba Jézus Krisztussal együtt, majd feltámadunk egy új életre Jézussal mint Urunkkal és Megváltónkkal való közösségben, hogy régi életünk megfeszíttetett. Ezzel nyilvánosan is megvalljuk, hogy elfogadtuk Megváltónknak Krisztust. „A keresztség annak legünnepélyesebb közlése, hogy megtagadjuk a világot és énünk meghalt a bűnös élet számára. A víz elborítja a keresztelendőt, és egy közös megegyezésből létrejött szövetség köttetik az egész mennyei univerzum előtt. Az embert az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében merítik alá a hullámsírba, temetik el Krisztussal együtt a keresztségben, majd pedig feltámad a vízből azért, hogy új, Istenhez hűséges életet éljen” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary.* [Hetednapi Adventista Bibliakommentár] 6. köt. 1074. o.). A keresztség olyan pozitív lépés, amit mindenkinek meg kell tenni, aki az Atya, a Fiú és a Szentlélek fennhatósága alatt kíván élni. Más szóval, a keresztség az őszinte megtérést jelzi, azt, hogy meghaltunk a régi életünknek, valamint jelzi az újjászületést vagy megtérést. Kölcsönös szövetségi kötelezettségeket is magában foglal. A hívő megígéri: hűséges lesz Istenhez és parancsolataihoz, Isten pedig kezeskedik azért, hogy számíthatunk segítségére mindig, amikor csak szükségünk van rá.

Meghoztuk-e már a döntést, hogy részesülünk a hívők keresztségében? Ha nem, mi akadályoz abban, hogy a keresztségben kövessük Krisztust? Ha megkeresztelkedtünk már alámerítéssel, hogyan hatott ez a szövetség Jézussal való közösségünkre, a lelki életünkre?

A SZENTLÉLEK EGYSÉGET TEREMT AZ EGYHÁZBAN ISTEN IGÉJE ÁLTAL

Olvassuk el Jn 5:39, 46-47, 8:31-32, valamint ApCsel 17:11 verseit! Mi Krisztus valódi tanítványának megkülönböztető jele? Miért nélkülözhetetlen a Biblia abban, hogy Krisztusra mutasson és segítsen hűségesen követni Őt?

A Biblia a Szentlélek elsődleges eszköze arra, hogy egyesítsen bennünket Krisztussal. Megbízható forrás, amiből megismerhetjük Krisztus és Isten akaratát. Ezért olyan fontos, hogy olvassuk a Szentírást és kívülről is megtanuljuk sok szakaszát. Továbbá a Biblia az a megbízható tekintély, amelynek alapján megkülönböztethetjük a lelki igazságot a hamisságtól. Pál nemes lelkűnek nevezte a béreabelieket és példaként állította őket mások elé (ApCsel 17:11), mert szorgalmasan tanulmányozták és kutatták az Írásokat, hogy megtudják, vajon igaz-e, amit hallottak.

Minden reformációnak és lelki ébredésnek – tekintet nélkül arra, hogy csak egyénileg érint bennünket vagy gyülekezeti szinten hat – a Szentíráson kell alapulnia. A Biblia az a fundamentum, amire hitünk épül; ugyanakkor a Jézus és Igéje iránti szeretet a kötelék, ami összetart bennünket.

Jn 17:17-21 szakaszában Jézus úgy beszél az egységről, mint ami a keresztény tanítványság megkülönböztető jegye. Mi ennek az egységnek az alapja Jn 17:17 szerint?

Az Isten Igéje igazság (Zsolt 119:160; Jn 17:17). Az egyház egységét a Szentlélek hozza létre Isten írott Igéje által. A Szentlélek sosem vezet arra, hogy kétségbe vonjuk, kritizáljuk a Biblia tanítását, mögöttes jelentést tulajdonítsunk neki vagy elégtelennek minősítsük. Sokkal inkább arra késztet, hogy értékeljük a Szentírás isteni tekintélyét. A Szentlélek sosem fordít el az írott Igétől és az élő Igétől sem. Sokkal inkább állandó, tudatos és készséges odaadásra késztet mindkettő iránt. A Biblia a világszéles teológiai egység alapvető forrása. Ha aláásnánk vagy gyengítenénk a feltétlen hitet a Bibliában mint Isten igazságának kinyilatkoztatásában, az egyház egysége kárt szenvedne.

Mennyi időt töltünk a Biblia tanulmányozásával? És ami még fontosabb: hogyan sajátíthatjuk el azt a képességet, hogy életünket alárendeljük tanításainak?

A SZENTLÉLEK HITBEN ÉS TANTÉTELEKBEN IS EGYSÉGET HOZ LÉTRE AZ EGYHÁZBAN

***„Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. Egy az Istene és Atyja mindeneknek, aki mindenek felett van, mindent áthat, és mindenben jelen van”* (Ef 4:5-6). Mit mond itt Pál az egységről és annak eredetéről?**

A hitben és a tantételekben való egység csakis az Isten Szava iránti hűségben valósulhat meg. Minden hívővel lelki közösséget alkot az Úr, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Egyazon újjászületés, amit a Szentlélek idéz elő és egyazon engedelmesség, amire a Szentlélek tesz alkalmassá, a hit és gyakorlat olyasféle egységéhez vezet, ami felülír minden emberi és kulturális különbözőséget. Isten arra hív el, hogy engedelmeskedjünk Igéjének, és minden tőlünk telhetőt megtegyünk a békességért (Róm 12:18), végeredményben azonban nem vagyunk képesek teológiai egységet létrehozni vagy akár egy akaratra jutni az egyház testében. Azért van ez így, mert az egység nem vívmány, amit emberi erőfeszítéssel el lehet érni, hanem a Szentlélek ajándéka. A Lélek a hívőkben egyénileg, az egyházban pedig közösségileg munkálkodik. Ennek az egységnek Isten Igéje adja a teológiai alapot. Bármilyen hivatkozás a Szentlélekre az írott Ige nélkül gyanús tantételekhez és gyakorlatokhoz vezet. Ugyanakkor, ha a Szentlélek nélkül olvassuk és alkalmazzuk az írott Igét, az száraz és sivár lesz, mivel csak egy Úr van és egy hit, ami egy keresztséghez vezet. Gyülekezetünkben és az egyházban csak akkor fogunk valódi egységet tapasztalni, ha örömmel és hűségesen ragaszkodunk Isten Igéjéhez. És azt is elmondhatjuk, hogy ha nincs egység a hitben és a tantételekben, nem lesz egység a misszióban sem.

„Egy Urunk, egy hitünk és egy keresztségünk van. Krisztus evangéliumának el kell jutnia minden társadalmi réteghez, minden nemzethez, minden nyelvhez és néphez. Az evangélium befolyásának kell egy nagy testvéri közösséggé kovácsolni bennünket. Csak egy Példaképünk van, akinek a jelleméhez kell igazodnunk, és akkor mindnyájan átalakulunk Krisztus képmására; teljes összhangban leszünk egymással; a nemzetiségek is összeolvadnak Jézus Krisztusban; egy akaraton és egy véleményen leszünk, gondolataink ugyanarra irányulnak, és együtt dicsőítjük Istent” (Ellen G. White: *Our High Calling.* [Magasztos elhívásunk] 171. o.).

Gondoljuk át Ellen G. White fenti kijelentését! Majd anélkül, hogy rögtön mások személye vagy magatartása miatt kezdenénk bosszankodni, csakis magunknak tegyük fel a kérdést: *Én mit tehetek azért, hogy elősegítsem ennek a csodálatos célnak, az egységnek a létrejöttét?*

A SZENTLÉLEK EGYESÍTI AZ EGYHÁZAT A MISSZIÓBAN ÉS A SZOLGÁLATBAN

ApCsel 2:4-11, 16-21 szakasza alapján mit tudhatunk meg arról, mi volt a következménye annak, hogy a Szentlélek kitöltetett az újtestamentumi hívőkre?

A Szentlélek tette lehetővé a leghatékonyabb missziómunkát, aminek tanúja volt a történelem az apostolok idejéig. Isten többet képes elvégezni egy kis létszámú csoporton keresztül, aminek tagjait egységbe fonja az iránta való hűség, mint egy nagy csoport által, amit szerteszét szabdal a megosztott hűség. Isten azonban még nagyobb dolgokat tehet általunk, ha mindnyájan odaszánjuk neki életünket, erőnket, talentumainkat és forrásainkat. Az újtestamentumi egyház a hívők életében és missziójában létrejött egységből nőtt ki. A hívők kis, félénk csoportja nőtt erőteljes sereggé, ami oly sok, eltérő kultúrával rendelkező, más nyelven beszélő népet elért az evangéliummal. Egy szívvel, egy lélekkel hirdették *„az Istennek nagyságos dolgait”* (ApCsel 2:11). Ugyanaz az Isten, aki tevékeny volt az újtestamentumi időben, tevékeny lesz a vég idején is, amikor a missziómunkát be kell fejezni Jézus második eljövetele előtt.

Olvassuk el ApCsel 2:42-47 szakaszát! Még mi mindenben voltak egységesek az újtestamentumi hívők?

A pünkösdi missziós vállalkozáshoz társult számos egyéb tényező is, amiben a korai egyház egységesen lépett fel. Egyek voltak a Biblia tanulmányozásában és állhatatosan kitartottak az apostolok tudományában (ApCsel 2:42). Egyek voltak a közösségben, a kenyér megtörésében – ez utóbbi valószínűleg a közös istentiszteletre utal (ApCsel 2:42). Egyek voltak az imádkozásban (ApCsel 2:42) és Isten dicsőítésében (ApCsel 2:47). Egyek voltak abban, hogy szolgálják a szükségben lévőket, amikor nagylelkűen megosztották másokkal minden tulajdonukat, mindenük közös volt (ApCsel 2:44-45). Az együttes bibliatanulmányozás és a közösség ápolása késztette őket arra, hogy hirdessék a jó hírt és gyakorlati módon segítsenek. A Szentlélek meg fogja nyitni a mi szemünket is a körülöttünk élők szükségleteire.

A saját gyülekezetünkben milyen tevékenységek mutatják a közösség egységét? Hogyan tehetnénk még többet?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Nekünk is az apostolokéhoz hasonló munkát kell végeznünk! Ahelyett, hogy valami különleges alkalomra várnánk, használjuk inkább a jelen lehetőségeit bölcsen arra, hogy a lélekmentés munkáját végezzük! Ne merítsük ki elménk erejét az idővel kapcsolatos spekulációkkal, mert azok az Úr kezében vannak, és Ő nem tárta fel azokat az emberek előtt! A Szentlélek irányítása alá kell helyeznünk életünket! Végezzük el jelenlegi kötelességeinket, adjuk az élet kenyerét – melyet emberi elgondolások nem fertőztek – az igazságra éhező lelkeknek" (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 178. o.)!

„Minden egyén a befolyás középpontjába törekszik helyezni magát, és amíg Isten nem tesz valamit népéért, azok nem fogják meglátni, hogy a lélek egyedüli biztonsága az Istennek való alávetettség. Akkor Isten átalakító kegyelme az emberi szíven eddig nem ismert egységhez fog vezetni, mert akik hasonlóvá váltak Krisztushoz, összhangban lesznek egymással. A Szentlélek egységet teremt" (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 3. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 20. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Mit ért Ellen G. White ezen a kijelentésen: „Minden egyén a befolyás középpontjába törekszik helyezni magát"? Miért mondhatjuk, hogy ez mindegyikünknek természetes hajlama? Hogyan harcolhatunk ez ellen egyéni életünkben (lásd Fil 2:3-4)?**
2) **Egyesek úgy érvelnek, hogy ami valóban egyesít bennünket, az a szolgálat, nem pedig a tantétel. Sőt, azt mondják, a tantételek inkább megosztják az embereket, ezért nem szabad azokat előtérbe helyezni. Viszont miért nem lehet egység a misszióban és a szolgálatban, ha a tantételeket illetően megosztottság van? A közös hit miért jelent hathatós tényezőt az egységes és hatékony misszióban?**
3) **Ugyanakkor mennyi tere van a teológiai véleménykülönbségeknek? Kevesen vannak, akik minden részletében pontosan egyformán értelmezik az igazságot. Hogyan lehetünk egységesek az egyházban, miközben vannak közöttünk kisebb nézetkülönbségek? A helyi gyülekezetben miként kezelik a tagok az értelmezésbeli különbségeket, ugyanakkor miként ápolják az egységet?**
4) **Hogyan lehet a Biblia egységet teremtő eszköz? Milyen lelkület szükséges Isten Igéjének tanulmányozásához, hogy egyházként egységesek tudjunk maradni a misszióban és a hitben?**

VÍZ, SZÉL ÉS HIT

Jézus arra biztat bennünket, hogy életünk szélvihara közepette is higgyünk Istenben.

Még ha nincs is víz a közelben, mind tudjuk, milyen érzés csónakban ülni. Még hasonlatainkban is felbukkan a kép. „Viharos” napokat élünk, „viharos” kapcsolataink vannak. „Elmerülünk” a sok munkában. Érezzük, hogy a teendők listája egyre hosszabb. Látjuk, hogy közelednek a határidők. Ismerjük a nyomást, hogy sokat teljesítsünk, de még többre törekedjünk. Aztán ott vannak még a családi teendők, a rokonok és a világ, és a csónakunk gyakran felborulni látszik. Néha úgy tűnik, nincs kiút. A problémák elborítanak, és nem látjuk, hogyan menekülhetnénk meg.

Ilyenkor segítségért kiáltunk. Azt akarjuk, hogy Jézus vagy valaki más mentsen meg. Az Írásban rengeteg ilyen segélykiáltást olvashatunk: *„Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek”* (Zsolt 69:2, RÚF)! Jó társaságban tudhatjuk magunkat, amikor Istenhez kiáltunk.

A kihívás abban áll, hogy bízzunk benne, Isten nem csupán meghallja kiáltásunkat, hanem a vihar közepette is a javunkért munkálkodik.

Jézus elmondja a tanítványoknak és nekünk, hogy Isten minden ember jólétét szem előtt tartja, főként azokét, akik úgy érzik, alámerülnek.

Nem kell amiatt aggódnunk, hogyan fogja Isten lecsendesíteni a vihart, elég tudnunk, hogy megteszi. Minden átvészelt vihar tovább mélyíti bizalmunkat és hitünket.

Isten segíthet megbirkózni napjaink állandó nyomásával! Isten nyugalmat hozhat viharos életünkbe!

A Szentlélek, az Ige és az imádság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 66:18; Máté 7:7; János 15:7; Apostolok cselekedetei 2:38; Jakab 1:6-8; 1János 5:14-15

***„Ugyanakkor a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért”* **(Róm 8:26-27, ÚRK).**

Az igazi lelkiség és az imádság elválaszthatatlan egymástól. Valódi lelki élet nem létezik élénk imaélet nélkül. A megtérés után az egyik legnagyobb és legsürgetőbb szükségletünk az imaéletünk megújulása. Jó hír, hogy még imáinkban sem maradunk magunkra, a Szentlélek segítsége nélkül. Az ima közel visz bennünket Istenhez, felemel a jelenlétébe. A hittel elmondott ima képessé tesz arra, hogy Isten gazdag ígéreteihez méltón, azokra válaszolva éljünk. Életünk átalakul, ha igényeljük a Mindenható áldásait, amelyeket Igéjében megígért. Isten mindenekfelett képes beteljesíteni szükségleteinket az Ő gazdagsága szerint (Fil 4:19). Az őszinte imának és a hiteles lelkiségnek mindig Isten áll a középpontjában, és mindkettő az írott Igében gyökerezik.

Lelki életünket nem szabad változó tapasztalatainkra vagy szubjektív érzéseinkre alapozni, imáink pedig ne elmélkedő vagy meditatív gyakorlatokra alapuljanak! Ragaszkodjunk ahhoz, hogy lelki életünket mindig a Biblia irányítsa, és kövessük Isten akaratát, ahogy Ő azt Igéjében kinyilatkoztatja! A Szentlélek az, aki felébreszti bennünk a vágyat, hogy imában keressük Isten jelenlétét és hozzá emeljünk másokat is könyörgésünkben.

ISTENNEK TETSZŐ IMÁDSÁG

Bár gyakran igen kegyes köntösbe burkolják, sok imádság kétes indítékból fakad. Imádkozhatunk például azért, hogy Isten őrizze meg valakinek az életét, de erre esetleg az indít, hogy nem szeretnénk magunkra maradni. Imádkozhatunk azért, hogy Isten tegye eredményessé az érte végzett munkát, de csak azért, mert fontos szerepet vállaltunk benne. Imádkozhatunk valakinek a megtéréséért, amit talán inkább azért teszünk, mert úgy a saját életünk könnyebb lenne. Imáink gyakran irányulnak arra, amit mi akarunk, és nem arra, amit Isten akar. Az Istennek tetsző imának más az indítéka.

Mennyire fontos imáink szempontjából, hogy Jézusban éljünk és a szavai bennünk maradjanak? Mit mondhatunk erről Mt 15:7 alapján? Mennyiben összpontosít más dolgokra az imádságunk, ha nem maradunk Jézusban?

Isten minden felkínált ajándékánál fontosabb az, hogy keressük először Őt és a vele való közösséget. Ha életünkben Ő az első, akkor igyekszünk azt tenni, amit Ő akar, és vágyainkat is az Ő gondolatai fogják irányítani. Ha Isten van imánk központjában, az Ő látószögéből fogunk imádkozni, egész életünket az Ő szemszögéből fogjuk látni. Ez pedig nemesíti imaéletünket. Isten mélységesen törődik velünk. Vágyik arra, hogy életünk minden területének részese lehessen: aggodalmainknak, félelmeinknek, kívánságainknak, reményeinknek, vágyainknak, sikereinknek, örömeinknek, kudarcainknak is. Ha úgy beszélünk minderről vele, mint jó barátunkkal, képesek leszünk az Ő szemével tekinteni minden területre. Az ima nem Istent változtatja meg, hanem bennünket, mert Isten életet megváltoztató jelenlétébe emel fel. „Az ima azt jelenti, hogy szívünket feltárjuk Istennek, mint egy barátnak. Nem mintha szükséges lenne, hogy elmondjuk Istennek, kik vagyunk, mit akarunk, hanem hogy ily módon Istent a szívünkbe fogadhassuk. Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel őhozzá” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 69. o.). Milyen erőteljes üzenet ez! Megragadja annak a valóságát, hogy mit eredményez az életünkben az ima. Egyedül az imádság tesz nyitottá, hogy az életünkbe fogadjuk Isten kegyelmét, erejét, jelenlétét. Ki az közülünk, aki ne tapasztalta volna már, mennyire valóságosan von az ima Istenhez?

Gondolkodjunk el az imaéletünkről! Milyen célokért imádkozunk? Milyen indítékok vezérlenek közben? Még folytassuk a sort! Mit árul el mindez a lelki állapotunkról és az Istennel való kapcsolatunkról? Mi mindenen kell változtatnunk?

A BIBLIKUS IMA ALAPJA: KÉRJÜK ISTENT!

Olvassuk el Mt 7:7 versét! Mielőtt bármit is kapnánk Istentől, kérnünk kell. Miért fontos a kérés, ha Isten egyébként is mindent tud rólunk?

Kérésünkkel kifejezzük vágyunkat és bizalmunkat Isten iránt. Imában közelítjük meg Őt, akitől támogatást és segítséget várunk. Kérésünkkel nyilvánosan is engedélyt adunk neki, hogy tevékenyen lépjen az érdekünkben. Isten akarja, hogy kérjünk tőle. Vágyik rá, hogy elé tárjuk imakéréseinket. Ha nem kérjük, nem kapjuk meg a megígért ajándékokat. *„Én is mondom néktek: Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik”* (Lk 11:9-10).

Olvassuk el Zsolt 66:18, Mk 11:24 és 1Jn 5:14-15 verseit! Isten számára miért nem létezik túl nagy imakérés? Miért jó tudni, hogy Isten bőkezű és szeret bőségesen megáldani? Mi az előfeltétele annak, hogy Isten teljesítse imáinkat?

Valóban mindent kérhetünk Istentől. Egyetlen kérésünk sem túl csekély vagy jelentéktelen számára, de túl nagy sem lehet, amit ne tudna kezelni. Ő mindenható. Hit által igényelhetjük a Bibliában található összes ígéretet, és meg is kapjuk a megígért ajándékot a kezéből, akarata szerint (2Kor 1:20).

Van azért néhány feltétele annak, hogy megkapjuk, amit kérünk. Ha nem vagyunk hajlandóak teljesen átadni magunkat Istennek, és ha kéréseink csak saját önző vágyainkat tükrözik, nem fog válaszolni imáinkra (Ézs 59:1-2). Imáink teljesítésének fontos feltétele, hogy készek legyünk követni Isten akaratát és engedelmeskedni neki. „Megígért ajándékait csak akkor kapjuk meg, ha engedelmeskedünk” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 95. o.). Isten igen bőkezű, ennek tudatában bátran mehetünk hozzá. „Istent nem dicsőítjük meg félénk kéréseinkkel, amelyekből érezhető, hogy nem várunk el semmit. Azt szeretné, ha minden hívő kitartóan, teljes bizonyossággal járulna a kegyelem trónjához” (Ellen G. White cikke, *Signs of the Times*, 1901. augusztus 7.).

A BIBLIKUS IMA ALAPJA: HIGGYÜNK!

Mk 11:24 versében milyen további szempontot említ Jézus az imával kapcsolatosan?

A kérés önmagában nem elég. Van egy következő fontos tényező, aminek jelen kell lennie imánkban: a hit. *A zsidókhoz írt levél* felhívja a figyelmet arra, hogy *„hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni."* Amikor letérdelünk Isten előtt és kinyitjuk Bibliánkat a több mint háromezer ígéret egyikénél, majd a kisgyermek őszinteségével kérjük Őt: teljesítse az életünkben vagy másokéban, hinnünk kell, hogy a maga idejében megadja azt, ami a legjobb.

Olvassuk el Jak 1:6-8 szakaszát! Hogyan jellemzi ez a rész azt az embert, akiből hiányzik a hit? Miért előfeltétel a hit, ha a megígért ajándék elnyeréséről van szó?

Amikor Istenhez jövünk, hinnünk kell, hogy létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. A hatékony imához társulnia kell a hitnek. Ne csak abban higgyünk, hogy Isten válaszolni tud, hanem abban is, hogy fog válaszolni mindenható akarata szerint!

A Bibliában a hit összekapcsolódik a bizalommal. Csak akkor bízunk valakiben, ha megbízhatónak ismerjük. Ha kételyeink vannak azzal kapcsolatban, hogy Isten meg tudja tartani ígéreteit, akkor ingadozunk, és nem várhatjuk, hogy bármit is kaphatunk tőle. Hinni azt jelenti, hogy szaván fogjuk Istent, rá és az ígéreteire hagyatkozunk, még ha az érzéseink mást diktálnak is. *„A hit a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés."* Hitünkkel Isten ígéreteibe kapaszkodunk, mert bízunk mindabban, amit Ő mondott (Zsid 11:11). Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz (Zsid 13:8). A hit tudja, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen (Lk 1:37).

A hit a kulcs Isten kincstárához. A Szentlélek által Isten arra indítja az ember szívét, hogy bízzon Isten Szavában. Hit által „mozgathatjuk" a Mindenható karját.

Mi járul hozzá hitünk erősödéséhez? Jézusnak mely tulajdonsága segít jobban bízni abban, hogy Ő kész és képes is segíteni a szükség idején?

A BIBLIKUS IMA ALAPJA: IGÉNYELJÜK ISTEN ÍGÉRETEIT!

A hit haszontalan, ha nem igényeljük mindazt, amiért imádkoztunk.

1Jn 5:14-15 szerint miért hihetünk abban, hogy Isten meghallgat, és meg is kapjuk, amit kérünk tőle?

A biblikus imádság harmadik szempontja az elfogadás. Miután kértük Istent és elhittük ígéreteit, igényelnünk is kell azokat! Úgy tartunk igényt Isten ígéretére, ha megköszönjük, hogy megkapjuk. Így az ígéretek a szívünkben maradnak. „Kérhetjük... bármelyik ajándékot, amit Ő megígért. Azután hinnünk kell, hogy megkapjuk, és meg kell köszönnünk Istennek, amit kaptunk" (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 227. o.). Amikor igényeljük az ígéretet és megköszönjük Istennek, máris a miénk az általa megígért ajándék. Hit által már azelőtt megkapjuk a megígért ajándékot, hogy éreznénk vagy látnánk.

Lázár feltámasztásának példája (János 11. fejezete) jól szemlélteti, hogy Jézus éppen így imádkozott. Pontosan tudta, hogy ebben az élethelyzetben mi az Atya akarata. Jn 11:11 verséből kiderül, hogy kész volt Atyja akaratát cselekedni és mindenben engedelmeskedett. Jn 11:39-41 szakaszában azt olvassuk, hogy Jézus már előre megköszönte mennyei Atyjának, hogy fel fogja támasztani Lázárt, aki ekkor még a sírban volt. Amikor Jézus hálát adott Istennek, a kérése teljesedett is. Isten gyermekeiként az ígéreteiben bízva kell élnünk, nem pedig magyarázataira támaszkodva. Bár nem ismerjük mindennek a magyarázatát, azonban az ígéreteiben teljes mértékig bízhatunk.

„Az Úr így szól: »*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején*« (Zsolt 50:15). Arra szólít, hogy mondjuk el neki problémáinkat, és azt, hogy szükségünk van segítségre. Arra szólít, hogy legyünk mindig készek az imádkozásra. Amikor nehézség támad, küldjük fel hozzá őszinte, buzgó könyörgésünket! Kitartó imádkozásunkkal arról teszünk bizonyságot, hogy szilárdan bízunk Istenben. Hiányérzetünk buzgó imádkozásra késztet, és könyörgésünk megindítja Istent" (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 115. o.).

Miért olyan fontos mindig mindent Isten elé vinni imában?

IMÁDKOZZUNK A SZENTLÉLEKÉRT!

Olvassuk el Ef 3:16 és ApCsel 2:38 versét! Ezek szerint miként fogadhatjuk életünkbe a Szentlelket?

Sok mindenért imádkozhatunk, de ebben a veszedelmes időszakban, amiben élünk, a Szentlélek ajándékára van a legnagyobb szükségünk. Ő a legcsodálatosabb ajándék, nem is adhatott volna Jézus többet a népének. Ehhez valójában nincs is mit hozzátenni, hiszen mit lehetne még magához az Istenhez hozzátoldani? Általa és az életünkben végzett munkája által minden szükségletünk teljesedést nyer. A Szentlélek ajándéka minden más áldást magával hoz.

Van azonban egy komoly akadály, mégpedig mi magunk, hiszen sokszor felkészületlenek vagyunk a Szentlélek befogadására. Mint ahogy az újszövetségi egyház hívőinek, úgy nekünk is fel kell ismernünk, hogy elsősorban szükségünk van a megtérésre, teljesen át kell adnunk az életünket Jézusnak. Ezt azonban csakis a Szentlélek késztetésére tehetjük meg. Amikor pedig válaszolunk késztetésre, a bűnbánat az első gyümölcs, ami a Szentlélek munkája nyomán megterem az életünkben. Alázattal és hittel valljuk meg bűneinket, hogy Ő megtisztítson minden hamisságtól! Mérjük fel, milyen mélyen vagyunk és mekkora szükségünk van Isten kegyelmére az életünkben! Isten nélkül elveszettek vagyunk, holtak a bűneinkben és örök kárhozatra ítéltek.

Őszinte imával teljesítjük a feltételeket, amelyek alapján Isten megígérte, hogy nekünk adja Szentlelkét. Tehát kérnünk kell az Urat, és Ő örömmel adja Lelkét. „Mennyei Atyánk jobban szeretné a Szentlelket adni, mint ahogy a földi szülők adják a jó ajándékokat gyermekeiknek” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 284. o.).

Mint ahogy az más lelki dolgok esetében is igaz, a Szentlélek ajándéka nem öncélú, nem önmagáért van. Isten azért adja, hogy felemelje Jézust, kialakítsa Krisztus jellemét az életünkben. Képessé akar tenni mások szolgálatára azáltal, hogy beépít Krisztus testébe, az egyházba. Ezért kimondhatjuk, hogy helytelen bármely istentiszteleti gyakorlat, legyen szó akár nyilvános, akár egyéni megnyilvánulásról, ami a Szentlelket Jézus Krisztus fölé emeli. *„Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához”* (Ef 2:18, ÚRK).

Miért jelenthetjük ki, hogy a Szentlélek a legnagyobb ajándék, akit Jézustól kaphatunk? Milyen tapasztalatunk volt a Szentlélek valóságával az életünkben? Miben lenne más az életünk e nélkül az ajándék nélkül?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai.* Budapest, 1999, Advent Kiadó, a „Kovász” című fejezet, 91-99. o.

Imádság nélkül nem volna lelki erőnk az életben, mert az ima kapcsol össze az erő Forrásával. Ima nélkül nem lenne élő összeköttetésünk a Mindenhatóval. Üres edények lennénk, akiknél megvan ugyan „a kegyesség látszata”, de a fentről megígért erő és az ajándékok ígérete nélkül. Amint láttuk is az e heti tanulmányban, csodálatos ígéreteket kaptunk azzal kapcsolatosan, hogy Isten meghallgatja az imákat. Viszont mi van olyankor, amikor nem kapjuk meg, amiért imádkoztunk, pedig igyekeztünk megfelelni a feltételeknek Istentől kapott képességeinknek megfelelően? „Ne csüggedjünk el, ha imáinkra nem kapunk azonnali választ! Az Úr látja, hogy kéréseinket gyakran földi dolgok árnyékolják. Az emberek olyasmit kérnek, ami saját, önző vágyaikat legyezgetné, ezért az Úr nem válaszol úgy, ahogyan várnák. Próbákon és küzdelmeken vezeti át őket, talán megalázó helyzeteken is, míg világosabban nem látják valódi szükségleteiket. Nem adja meg az embereknek azokat a dolgokat sem, amelyek eltorzult vágyaikat elégítenék ki, kárt okoznának bennük fizikai vagy lelki értelemben, esetleg amivel szégyent hoznának szent nevére. Azt sem adja meg az embernek, ami saját nagyravágyását szolgálná és csupán az öndicsőítésre lenne jó. Amikor az Úr elé járulunk, odaadó, töredelmes szívvel tegyük ezt, alárendelve mindent szent akaratának” (Ellen G. White: *In Heavenly Places.* [Mennyei helyeken] 89. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Hogyan hat az imádság a lelki életünk egészére? Milyen hatással van az ima a személyiségünkre? Milyen szempontból mondhatjuk, hogy mások vagyunk ima után, mint előtte?**
2) **Mit mondanánk annak a barátunknak, aki sokáig imádkozott valamiért, de nem kapta meg, amit remélt? Például egy beteg gyermek gyógyulását vagy hasonlókat. Hogyan tanulhatjuk meg az Istenben való bizalmat az ilyen szituációkban is?**
3) **Beszélgessünk az osztályban arról, hogy milyen elvárásaink vannak az imával kapcsolatban! Személyesen számunkra mit jelent az imádság? Mi mindent tanultunk meg ezzel kapcsolatban, amivel segíthetnék annak, aki még küszködik az ima céljának kérdésével?**
4) **Miért fontos imádkozni akkor is, ha nem pontosan értjük a hatását?**

RÓZSA TIBORNÉ:
FÉNYBEN

Amíg tél volt, fagyott lelkű énem
elfeledte sok örömöm.
Most tavasz van. Ajtót, szívet tárok,
boldog vagyok s megköszönöm,

hogy újjáéledt régi önmagam
fényt nyerhetett, dús meleget.
Újra tudok hinni úgy, mint régen,
s közelebb érzem az eget.

Lomb-lelkemet kitárom a fénynek,
illattá bomlik bánatom,
vágyammal, erővel, értelemmel
szolgálhatok s kiálthatom:

Teremts bennem örök harmóniát,
én Alkotóm, hogy majd legyen
tikkasztó nyárban is mélyből élő,
életre képes gyökerem!

És ha majd eljön a végső nagy ősz,
ne álljak gyümölcstelenül.
Segíts, hogy addig – bármi jön reám –
rád nézzek rendületlenül!

A Szentlélek megszomorítása és a munkájával szembeni ellenállás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 3:28-29; Apostolok cselekedetei 7:51; Efezus 4:25–5:2; 1Thesszalonika 5:19-21; Zsidók 10:24-25

„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára” **(Ef 4:30).**

A Szentléleknek különleges képessége van arra, hogy rávezesse a bűnösöket elveszett állapotuk tudatára. A vágyat is felébreszti bennünk, hogy elfogadjuk Jézust és bűneink bocsánatát. A Szentléleknek páratlan hatalma van arra, hogy győztessé tegyen és képesítsen Jézus csodálatos jellemének a tükrözésére. Ugyanakkor mi, gyönge bűnösök elutasíthatjuk a hatalmas, mindenható Szentlelket, hiszen nem kényszeríti magát ránk. A bűn nagyon alattomos, mégis vonzó. Igen, könnyen csapdába csal és a halálba vezet. Szöges ellentétben áll Isten tiszta szentségével és jóságával. Mivel a Szentlélek is szent Isten, ezért ellenzi a bűn minden formáját, tehát megszomorítjuk, amikor vétkezünk és nem akarjuk feladni bűnös utunkat. Bármilyen hatalmas is a Szentlélek, pozitív befolyását ki lehet oltani, és amikor tovább folytatjuk bűnös életmódunkat, ellenállunk neki. Az evangéliumok arra is figyelmeztetnek, hogy egyetlen bűn van, ami nem megbocsátható: a Szentlélek elleni káromlás (Mt 12:31-32).

Ezen a héten bibliai szempontokat fogunk tanulmányozni, amelyek a Szentlélek megszomorításáról, kioltásáról és elutasításáról, valamint a megbocsáthatatlan bűnről szólnak.

ELLENÁLLNI A SZENTLÉLEKNEK

Milyen figyelmeztetést találunk ApCsel 7:51 versében, és hogyan tudjuk ezt ma is alkalmazni?

A Biblia számos konkrét bűnt nevez Szentlélek elleni bűnnek. Ezek közül több egyéni szinten jelenik meg, de van közösségi szinten elkövetett bűn is, ahogy azt ApCsel 7:51 verse alapján megállapíthatjuk. István rámutat, hogy milyen keménynyakúak voltak a vádolói, hasonlóan azokhoz a lázadó izraelitákhoz, akik az aranyborjút imádták (2Móz 33:3). Ellenálltak a Szentléleknek, mert nem voltak hajlandóak odafigyelni arra, amit a Lélek akart a szívükbe írni Isten prófétái által. Az Isten és a terve elleni lázadás végül arra vezetett némelyeket, hogy elutasítsák az Úr Jézus Krisztus kívánalmait. Ahelyett, hogy követték volna Jézust, a külsőségekben megnyilvánuló istentiszteleti formákkal helyettesítették az Isten Igéjének való engedelmességet.

Megdöbbentő és egyben lenyűgöző is a gondolat, hogy az Isten által teremtett gyönge ember, aki teljesen tőle függ, mégis visszautasíthatja a Szentlélek munkáját – végeredményben az Isten kegyelmét. Valóban hatalmas az Isten, mégsem írja felül kényszerrel a szabad akaratunkat, hanem tiszteli döntéseinket.

Feltehetjük a kérdést: ha Isten kényszeríteni akart volna az engedelmességre, miért nem tette már meg az Édenben Ádámmal és Évával? Így megvédte volna a világot a bűn mélységeitől. Isten szabadnak alkotott meg bennünket, szabadon hozhatjuk meg erkölcsi döntéseinket az élet vagy halál, a jó vagy gonosz mellett. Szent ajándékot kaptunk, de mekkora árat kellett fizetni érte!

Miközben mindenki felelős saját döntéseiért, létezik közös felelősség is: fontos bátorítanunk egymást a hűségre, az Isten Szava iránti engedelmességre és arra, hogy maradjunk közel Jézushoz (Zsid 10:24-25). Ma azzal áll ellen az ember a Szentléleknek, ha elutasítja Isten Igéjét és nem hallgat prófétáinak üzenetére.

Könnyű visszagondolni az ősi Izraelre, bírálva hibáikat. Viszont mi a helyzet a saját rossz döntéseinkkel? Hogyan éreznénk magunkat, ha ugyanúgy nyilvánosságra kerülnének bűneink, mint az ókori Izrael hajdani vétkei?

Hogyan késztethetünk másokat is szeretetre és jó cselekedetekre? Mi a felelősségünk abban, hogy erősítsük a többi emberben is a szeretetet és a jóra való készséget?

MEGSZOMORÍTANI A SZENTLELKET – 1. RÉSZ

Olvassuk el Ef 4:30 versét! Itt Pál felszólító módot használ, és int, hogy ne szomorítsuk meg a Szentlelket. Mit jelent a Szentlélek megszomorítása?

A Szentlélek személyes lény, nem csak egy isteni erő, ezért lehet megszomorítani. Mivel szomorítjuk meg? Ne feledjük, a Szentlélek egyik feladata, hogy megnyissa szemünket a bűnre (Jn 16:8). Elvezet Jézushoz, aki megbocsátja bűneinket és megszentel. Isten Lelkét szentnek nevezi az Ige. Ebből az következik, hogy gyűlöli a bűnt, ellenben örül, amikor mindenben engedelmesek vagyunk Istennek, valamint tiszta, szent dolgokat gondolunk és szólunk. Másrészről ez azt is jelenti, hogy megszomorodik, ha olyasmit dédelgetünk, ami nem méltó isteni elhívásunkhoz. Amikor makacsul ragaszkodunk a bűnhöz vagy lebecsüljük jelentőségét, megszomorítjuk Őt. A Szentlelket megszomorítani pedig súlyos dolog.

Pál az Ef 4:30 versében olvasható kijelentést olyan összefüggésben írja, hogy milyen életet éltek a hívők, mielőtt megtértek Krisztus által, és milyen lett az életük a megtérésük után. Mivel új teremtmények vagyunk Krisztusban, türelmesnek és kedvesnek kell lennünk egymással, elhordozva egymást szeretetben. Kitartóan törekedjünk arra, hogy megőrizzük a Lélek egységét a békesség kötelékében (Ef 4:2-3). Mivel a Lélek megújított (Ef 4:23), most Krisztust követjük, mert Ő a fej (Ef 4:15), ezért nem járunk hiábavaló gondolkodással, ahogy a pogányok teszik (Ef 4:17). Olyan életet kell élnünk, ami kedves Isten előtt (Ef 4:24-31).

Ha hagyjuk, hogy a 4. fejezetben említett negatív dolgok némelyike felbukkanjon a szavainkban és a tetteinkben, megszomorítjuk a Szentlelket. A Lélek megszomorítása azt jelenti, hogy durván elutasítjuk megszentelő jelenlétét és életet átalakító hatalmát, mert szándékosan folytatjuk bűnös utunkat.

A Szentlélek nem közönyös az életmódunkkal szemben. Olvassuk el Ef 4:25-31 szakaszát, és soroljunk fel konkrét erkölcsi magatartásformákat, amelyek megszomorítják a Szentlelket! Miért szomorodik meg a Szentlélek e dolgok miatt?

MEGSZOMORÍTANI A SZENTLELKET – 2. RÉSZ

A Szentlelket meg lehet szomorítani, és ez arról árulkodik, hogy Isten nem közönyös irántunk, sem azzal szemben, amit teszünk. Istenre igenis hatással vannak döntéseink és életmódunk.

Olvassuk el Ef 4:25–5:2 szakaszát! Mit mond itt az Ige, és mennyiben más az életünk, ha követjük ezeket a bibliai parancsokat?

Ha pozitívan akarunk fogalmazni, így mondhatjuk: megörvendeztetjük a Szentlelket, amikor szeretetben szóljuk az igazságot; amikor gyűlöljük a bűnt, de haragunkban nem vétkezünk; amikor kétkezi munkát végzünk és munkánk gyümölcsét arra használjuk, hogy segítsük a szűkölködőket; amikor építő módon beszélünk és kegyelmet közvetítünk mindazok felé, akik hallják szavainkat; amikor kedvesek, szelídek és megbocsátóak vagyunk. Amikor állítjuk, hogy keresztények vagyunk, mégis úgy élünk, mintha Krisztus nem jött volna le a földre, és életünkre nincs hatással az Ő vezetése és szeretete, akkor megszomorítjuk a Szentlelket. Amikor azt valljuk, hogy hiszünk az Igazságban, de tetteink és viselkedésünk ennek a hitvallásnak ellentmondanak, megszomorítjuk a Szentlelket. Az erkölcsi becsületesség hiánya szintén megszomorítja a Lelket. Missziós erőfeszítéseinket nem szabad elválasztani attól, hogy etikai szempontból milyen a magatartásunk. Ha úgy élünk, hogy mások látják: valóban az Ő gyermekei vagyunk és Jézust tükrözzük vissza, megörvendeztetjük Istent.

Milyen közösségi vetülete van annak, ha Lélekben járunk (Ef 4:3-4, 15-16, 32)? A Lélekkel teljes élet miként nyilvánul meg a másokkal való közösség terén?

Érdekes, hogy Efezus 4. fejezetében is fellelhető egy kifejezetten közösségi szempont. Az egység gondolatát többször is említi ez a szakasz. Pál fontosnak mondja, hogy tartsuk fenn a Lélek egységét, mert Isten életét éljük, vagyis lényegében egymásért élünk (Ef 4:32). Azzal is bizonyíthatjuk, hogy nem akarjuk megszomorítani a Szentlelket (1Kor 3:16-17), ha tudatosan figyelünk arra, miként bánunk egymással a gyülekezetben, *„igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében”* (Ef 4:3). Valóban számít Istennek, miként bánunk egymással a gyülekezetben, az egyházban, ami a Szentlélek temploma (1Kor 3:16-17). Isten Lelke számára is rendkívül fontos, hogy milyen nagyra becsüljük Krisztus testében egymást, a „test tagjait”.

Nagyszerű, ha ismerjük az igazságot, a hármas angyali üzenetet (Jel 14:6-12), de tegyük fel magunknak a kérdést: „Hogyan bánok a többiekkel, különösen azokkal, akik rám szorulnak vagy akik nem tehetnek értem semmit, mert nincs mit adniuk cserébe?”

KIOLTANI A SZENTLELKET

Hogyan oltja ki az ember a Szentlelket? Mit mondhatunk erről 1Thessz 5:19-21 alapján?

Az „eloltás" kifejezés a tűz képét idézi fel. Ugyanez a görög szó szerepel 1Thessz 5:19 és Ef 6:16 verseiben is, arra utalva, hogy bizonyos szempontból a Szentlélek a tűzhöz hasonlít, amit ki lehet oltani. Ne feledjük: a Szentlélek két jelentős dolgot tesz értünk: tudatára ébreszt bűneinknek és hatalmat ad azok legyőzésére. Mindkettő a megszentelődéssel kapcsolatos.

A Szentlélek Isten Igéjén keresztül mond el nekünk mindent, amit tudnunk kell a szent életről, és bennünk lakó hatalma által képessé is tesz arra, hogy ismereteink alapján megváltoztassuk az életünket. A Lélek kioltását például úgy kerülhetjük el, ha megfogadjuk Pál tanácsát: *„A prófétálást meg ne vessétek"* (1Thessz 5:20)! Pál arra inti a thesszalonikai hívőket, hogy ne vessék meg a prófétai kijelentéseket, ugyanakkor figyelmezteti őket: mindent vizsgáljanak meg (1Thessz 5:21). Nyitottnak kell lennünk a Lélek vezetésére a közösségi életünkben és nem szabad kioltanunk a Lélek munkáját, ugyanakkor helyes ítélőképességre is szükségünk van, mert hamis tanítások és hamis próféták is támadnak az egyházban.

Nem minden lélek nemes, nem minden Istentől való. Isten Igéje azonban, amit a Szentlélek ihletett, lámpás a lábunknak, biztos fény az utunkon (Zsolt 119:105). Az Ige mércéjével tudjuk megvizsgálni az új prófétai kijelentéseket is. A bibliai időkben a lámpásban volt egy égő kanóc, ami fényt vetett az ember lába elé az éj sötétjében. A Biblia azt mondja, hogy járjunk Lélekben (Gal 5:25). Ez úgy valósítható meg, ha alárendeljük magunkat Isten Igéje tanításainak és engedelmeskedünk a Szentlélek késztetéseinek, amikor bemutatja, hogyan éljünk. Vannak, akik bár hiszik, hogy a Biblia Isten Szava, magyarázatukkal megfosztják az Igét valódi tekintélyétől. Ám ezzel azt is megakadályozzák, hogy ereje hasson az életükre. Amikor tiszteletlenül lebecsüljük Isten Igéjét vagy nem akarjuk magunkra alkalmazni tanításait, kioltjuk ezt a lámpást, amit pedig azért adott Isten, hogy vezessen az utunkon és a jó cselekedetekre indítsa lelkiismeretünket.

Olvassuk el 1Thessz 4:7-8 verseit! Mit jelent az, hogy *„szentségre hívott el minket az Isten"*? Életünk mely területével kapcsolatban kell megkérdeznünk, hogy valóban „szentségben" járunk-e?

KÁROMLÁS A SZENTLÉLEK ELLEN

Olvassuk el Mk 3:28-29, Lk 12:10 és Mt 12:31 verseit! Ha Isten minden bűnt és káromlást megbocsát, mi az, amit mégsem bocsát meg?

Talán egyetlen bűn sem okozott a keresztények körében nagyobb bizonytalanságot és félelmet, és nincs más, amit annyira félreértenének, mint a Szentlélek elleni káromlás fogalmát. Egyesek úgy gondolják, hogy Jézus néhány konkrét bűnre gondolt, amelyek különösen súlyosak. Jobban tesszük azonban, ha emlékeztetjük magunkat: Isten szemében minden bűn utálatos, jóllehet némelyik véteknek drasztikusabb következménye van, mint a többinek. Mire utalt Jézus, amikor a megbocsáthatatlan bűnről beszélt? Valójában egyik igevers sem állítja, hogy ezt a bűnt *nem lehet* megbocsátani. Inkább arról van szó, hogy aki ezt elköveti, *nem fog* megbocsátást nyerni. Emlékezzünk: a Szentlélek feladata bűntudatra ébreszteni a bűnösöket és vágyat kelteni bennünk arra, hogy elfogadjuk Jézust, mert egyedül Ő bocsáthatja meg a bűnt. Ezek szerint a Szentlélek elleni káromlás Jézus megváltói munkájának tudatos, szándékos és kitartó elutasítása. Ez olyankor történik meg, amikor valaki akarattal, konokul ellenáll a Szentlélek bizonyságtételének, aki Krisztusról, a megváltásról és a kegyelemről akarja meggyőzni. Jézus nem arra utal itt, hogy valaki kiejt a száján néhány káromkodást. A Szentlélek elleni káromlást az követi el, aki kitart hitetlensége mellett és nyíltan ellenszegül Jézusnak. A Szentlélek káromlása nem egy egyszeri epizód, hanem az élet határozott iránya. „Ahelyett, hogy elfogadták volna a számukra felkínált bizonyosságot, ahelyett, hogy felismerték volna Krisztus munkájában a menny ajándékát, ők inkább gonosz céljaikhoz ragaszkodtak és kijelentették: Jézus a gonosz által végzi csodálatos munkáját. Ez volt a Szentlélek elleni bűn” (Ellen G. White: *Loma Linda Messages.* [Üzenetek Loma Lindáról] 156. o.).

Amikor az emberi szív eltökélten kitart az Istennel szembeni makacs ellenállásban, tudatosan megtagadja Jézustól mindazt, ami Őt megilleti, akkor a szív megkeményedik és már nem képes felismerni a Szentlélek bizonyságtételének igazságát Isten megváltó áldozatát illetően. Ez a bűn nem azért van túl a megbocsátás lehetőségén, mintha Isten gyenge volna vagy nem akarna megbocsátani, hanem azért, mert az ember már nem képes felismerni bűnét. Így nem is fogadja el a megbocsátást Jézus által. Ennek a hozzáállásnak persze örökre szóló következményei vannak.

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy bármit is valljunk magunkról, nem szegülünk szembe nyíltan Istennel, visszautasítva Szentlelkét (lásd pl. 1Jn 5:3; Róm 8:14)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Már az is, amikor az emberek izgatottan kérdezgetik, vajon elkövették-e a megbocsáthatatlan bűnt, nyilvánvalóvá teszi, hogy bizonyára nem. Ugyanis ha elkövették volna, nem aggódnának miatta. Aggodalmuk a kellő bizonyíték arra, hogy még nyitottak a Szentlélek vezetésére. Ilyenkor Jézus igazságát kell igényelni, az Ő érdemeibe kapaszkodva, hitben és engedelmesen kell tovább haladni az úton. Csakis Krisztus igazságával befedezve – ami Isten igazsága (Róm 10:3) – kaphatja meg bárki azt a békét és bizonyosságot, amit olyan fájó módon hiányolnak. Tehát valóban csak annak nem bocsáthat meg Isten, aki makacsul elutasítja, hogy Jézushoz forduljon bűnbocsánatért. „A Szentlélek elleni káromlás nem egyetlen hirtelen szót vagy tettet jelent, hanem az igazság és bizonyosság erőteljes, határozott elutasítását" (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary.* [Hetednapi Adventista Bibliakommentár] 5. köt. 1093. o.).

„Ne tekintsen senki úgy a Szentlélek elleni bűnre, mint rejtélyes és meghatározhatatlan fogalomra! A Szentlélek elleni bűn azt jelenti, hogy valaki makacsul elutasítja a megtérésre való felhívást, nem válaszol arra" (1093. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Ha valaki odajönne hozzánk és arról beszélne, hogy aggódik, vajon nem követte-e el a megbocsáthatatlan bűnt, mit mondanánk neki, és mely bibliaszövegeket hívnánk segítségül? Miért mondhatjuk ki azt, hogy csakis a hit általi üdvösség megértése lehet felszabadító tudat annak a számára, aki úgy érzi, hogy reménytelenül elveszett?**
2) **Akkor oltjuk ki a Szentlelket, amikor nem vagyunk hajlandók úgy cselekedni vagy beszélni, ahogy Ő vezet. Vajon életünk mely területén fenyeget ez a veszély? Mikor kapjuk magunkat azon, hogy elutasítjuk Isten vezetését, és hogyan tanulhatjuk meg az olyannyira szükséges átadást?**
3) **Néha Isten megenged olyan körülményeket az életünkben, amelyeket rossz néven veszünk vagy nem értünk. Ez volt a helyzet például Jóbbal is. A haragtartó, sérelmekhez görcsösen ragaszkodó magatartás miért nehezíti meg/gyengíti a Szentlélek munkáját az életünkben? Hogyan bízhatunk Istenben még jobban és adhatjuk át neki teljesen az életünket a legnehezebb időszakokban is?**
4) **Némelyek annyira tartanak attól, hogy az egyházban tapasztalható „romlott" áramlatok beszennyezik őket is, hogy teljesen kivonulnak a közösségből, egyedül próbálják megélni hitéletüket. Mi a baj ezzel az elképzeléssel? Miért nem biblikus, miért nem követésre méltó módszer?**

BÉKE

Mindannyian szeretnénk bizonyos célokat elérni. De ha lemondunk ezekről, és hagyjuk, hogy Isten vezessen, békére lelünk. A béke csak akkor jön el, ha együtt munkálkodunk Istennel, hogy bekövetkezzen.

Képzeljük el úgy Isten békéjét, mint szeretetének valódi jelenlétét a világmindenségben! A béke nem csupán nyugalom, hanem emberségünk, tehetségünk, adottságaink vibráló egyesülése. A Szentlélek tükröződése minden egyes emberben. A béke a különbözőségünket megkoronázó egység.

Gyakran gondoljuk, hogy a béke nem más, mint a nézeteltérés hiánya. Pontosabban nem más, mint nézeteltéréseink harmonikus egyeztetése. Amikor mások küszködésére válaszul reményt vagy megoldást kínálunk, sokkal egyetemesebb béke irányába teszünk lépéseket, mint hinnénk.

A legtöbben úgy hisszük, hogy „a jótékonyság otthon kezdődik." Reméljük, hogy a hozzátartozóinkért cselekedett jó által a jóság szétárad majd, akár a gyűrűk a víz felszínén. És ha az emberek átadják egymásnak az áldást, ez így is van. De egy pillanatra gondoljunk fordítva a tó vizére! Mondjuk, hogy távol az otthonunktól kezdjük, és a gyűrűk befelé, a központ felé mozognak!

Nem bátorítana ez arra, hogy világméretekben gondolkodjunk?

A Szentlélek munkája

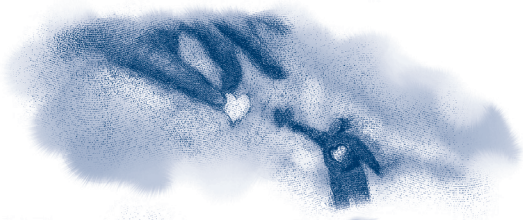

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 31:24; János 16:8-11; Róma 5:10; Zsidók 4:15-16; 1Péter 5:8; 1János 5:12-13

***„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által”* (Róm 15:13, RÚF).**

A Szentlélekről és a lelkiségről szóló tanulmányunk végére érve a Lélek egy másik feladatára fogunk összpontosítani, aminek eddig nem szenteltünk figyelmet.

Amikor Jézus kijelentette tanítványainak, hogy visszatér Atyjához, megígérte, hogy elküldi hozzájuk Szentlelkét. *„A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek”* (Jn 14:26, ÚRK).

Jézus szerint a Szentlélek *parakletos*, vagyis „segítő”, „vigasztaló”, „pártfogó”, aki közbenjár értünk. Ugyanakkor e pártfogó másik szerepét is megemlítette: Ő fogja „meggyőzni” a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében (Jn 16:8). Ezen az utolsó héten a Szentléleknek erről a fontos munkájáról beszélünk részletesebben. Azt is tisztázzuk, hogyan kapcsolódik ez a feladata két másik szolgálatához: ahhoz, hogy üdvbizonyosságot és dicsőséges reménységet ad, ami az életünk mozgatója Jézus Krisztus tanítványaiként.

MEGGYŐZ A BŰNRŐL

Olvassuk el Jn 16:8-9 verseit! Milyen kulcsfontosságú munkát végez értünk a Szentlélek, és miért olyan nagy ennek a jelentősége?

Jézus úgy nevezte a Szentlelket, hogy *paraclete*. Ennek a szónak gazdag jelentéstartalma van: többek között a *segítő*, a *közbenjáró*, a *vigasztaló* gondolatát is közvetíti.

A Szentlélek a meggyőzés munkáját nem a testvérek vádolójaként vagy ügyészként kezdi. Nem a kárhoztatásért küldte Jézus, hanem inkább azért, hogy segítsen belátnunk, milyen nagy szükségünk van a kegyelemre. Általában azt fogadjuk el segítőként, aki vigasztal. Nagy tragédia, hogy a keresztények, bármilyen jóakaratúak is, gyakran vádoló lelkülettel közelítik meg a bűnös embereket, nem pedig segítő szándékkal. Ha jártunkban-keltünkben folyton a bűnre mutatunk rá mások életében, olyasmivel foglaljuk le magunkat, amire Jézus nem adott megbízást. Különben is, kik vagyunk, hogy mások bűneire mutogassunk, miközben mi magunk is komoly vétkekkel küzdünk?

Róm 2:1 és Mt 7:3 verseiből milyen üzenetet szűrhetünk le magunknak?

Jézus tanúi vagyunk, nem pedig vádolók! Arra hívott el, hogy megmentő hatalmáról tegyünk bizonyságot, és nem feladatunk kárhoztatni másokat a hibáik miatt! Amikor folyton megpróbáljuk meggyőzni az embereket bűneikről, olyasmit vállalunk magunkra, ami nem a mi feladatunk, ugyanis ez a Szentlélek munkája. A Vigasztaló az, aki „meggyőzi" (Jn 16:8) a világot arról, hogy mi a bűn. Aki még nem adta át az életét Jézusnak, annak gyakran halvány fogalma sincs arról, hogy mi számít bűnnek és valójában mennyire ártalmas.

Itt nem arról van szó, hogy a Szentlélek konkrét bűneinkről listát készít. Ehelyett minden bűnnek a gyökerére mutat rá, arra, hogy az emberek nem hisznek Jézus Krisztusban (Jn 16:9). Legnagyobb nyomorúságunk és elidegenedésünk nem az erkölcsi tökéletlenségünkből ered, hanem abból, ha elszakadtunk Istentől és nem fogadjuk el Őt, az egyetlent, akit elküldött, hogy kiemeljen ebből az állapotból.

Minden bűn alapvető oka az, hogy az ember nem hisz Jézusban, és ezzel éppen azt utasítja el, aki egyedül képes megszabadítani a bűnből és a bűntudattól. Az a bűn, hogy az ént állítjuk a középpontba, és nem vagyunk hajlandóak Isten Igéjében hinni. Csak a Szentlélek nyithatja meg a szívünket és elménket arra, hogy a megtérésre és a megváltásra van a legnagyobb szükségünk, amit Krisztus értünk hozott áldozati halála által találhatunk meg.

SZÜKSÉGÜNK VAN AZ IGAZSÁGRA

Jn 16:8 azt mondja, hogy a Szentlélek meggyőzi a világot nemcsak a bűnről, hanem az *igazságról* is. Más szóval a világ nem tudja, mi is a bűn, de azt sem, hogy mi a valódi igazság.

A megtéretlen ember úgy véli, az éppen elég, ha kívülről jónak látszik. Nem Isten igazságára vágyik, hanem a sajátjáéra, arra az igazságra, ami külsőséges cselekedetekből származik, mint például az Isten törvényének való engedelmesség. A törvény betartása azonban nem tesz igazzá Isten előtt.

Ézs 64:6 versében a próféta a szennyes ruha képével jellemzi népének minden önigazoló cselekedetét. A vallási szempontból legkegyesebb cselekedet is, ami a saját szemünkben igaznak tűnik, gyakorlatilag éppen az ellenkezője: az igazság hiánya.

Jézus igazsága azonban mindenkinek elég. Teljességgel eleget tesz Isten törvénye minden kívánalmának, és csakis a Jézus Krisztusba vetett hit által igényelhetjük.

Hogyan kapcsolódik igazságunk Krisztus élő szolgálatához, amit a mennyei Atya előtt végez? Mit mondanak erről Róm 5:10 és Zsid 4:15-16 versei?

Tökéletes életével Jézus betöltötte a törvény által megkövetelt igazságot. Értünk halt meg. Elutasították, akik halálra adták itt a földön, mennyei Atyja azonban boldogan fogadta a mennyben. Amikor feltámasztotta, az Atya Isten jóváhagyó pecsétjét helyezte Jézus életére és megváltói munkájára. Most Jézus a mennyben van, hogy közbenjárjon értünk (Zsid 4:15-16). Nekünk tulajdonítja halálának érdemeit, mert bennünk nincs meg az üdvösséghez kellő igazság.

Azért élhetünk, mert Ő bennünk él. *„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem”* (Gal 2:20). Ha Krisztus él bennünk, akkor Lélekben járunk (Róm 8:4), és a Lélek ereje által kapjuk az új, lelki életet (vö. Gal 3:2-5; 5:16, 18).

Tapasztaltuk már, valójában mennyire szennyes minden saját kísérletünk, amit az igazság elnyerése érdekében teszünk? Mit tanít ez Krisztus igazságáról?

MEGGYŐZ AZ ÍTÉLETRŐL

Jézus milyen ítéletre utal Jn 16:8, 11 verseiben? Miért jó hír az ítélet?

Végül marad az utolsó nagy feladat a Lélek munkájából: az ítéletről való meggyőzés. Úgy tűnik, általában itt szokott téves és káros irányba fordulni az erről a szakaszról szóló prédikációk többsége. Gyakorta a bűnről és az igazságról szóló fejtegetés többeket arra vezet, akik kereszténynek vallják magukat, hogy figyelmeztetést fogalmazzanak meg az ítéletről Krisztus elutasítói ellen. Figyelmeztetni akarják a bűnösöket – gyakran igen fenyegető hangnemben – a rájuk váró, jövőbeli ítéletre.

És bár igaz, hogy ez az ítélet valóságos, mégsem ez az, amiről Jézus szól Jn 16:11 versében, mint ahogy korábban, Jn 12:48 versében sem. Ezúttal olyan szemszögből közelít az ítélethez, hogy mi a jó hír benne: az, hogy a Golgotán elhangzott Sátán felett az ítélet. A gonosz, az igazság nagy ellensége már csak ideig-óráig élhet. Eljön majd az ítélet, de a lényeg, hogy tudjuk: Isten már elítélte e világ fejedelmét (Jn 12:31).

Péter hogyan jellemzi Sátánt 1Pt 5:8-9 verseiben? Hogyan állhatunk ellene?

Sajnos még él a gonosz, noha tudja, hogy ideje rövid és halálos vereséget szenvedett a Golgotán. Dühében megpróbál annyi áldozatot ejteni, amennyit csak tud. Viszont már legyőzött ellenség! Jézus megszerezte a győzelmet, és Megváltónk vére bennünket is megszabadít. Amikor a II. világháború idején, 1944. június 6-án a szövetségesek végső csapást mértek a náci seregekre, világos volt, hogy Hitler vereséget szenvedett. Mégis az invázió napja és aközött a nap között, amikor a háború ténylegesen véget ért Európában (1945. május 8.), tizenegy hónap telt el, és ez volt az egész háború legvéresebb szakasza. Hasonlóképpen Sátán is tudja, hogy kevés ideje van, és tagadhatatlan vereséget szenvedett a keresztnél. Ezért konokul harcol és igyekszik annyi embert eltiporni, ahányat csak tud. Ebben a megpróbáló időszakban arra hív Isten, hogy legyünk józanok és vigyázzunk, vessük terheinket Jézusra, mert Ő gondot visel rólunk (1Pt 5:7-8).

Miért jó hír az ítélet? Ki a biztos védelmünk az ítéletben? Hogyan prédikálhatunk az ítéletről úgy, hogy félelem helyett reménység ébredjen az emberekben?

AZ ÜDVBIZONYOSSÁG

Olvassuk el Róm 8:15-17, 1Jn 5:12 és 2Kor 5:5 verseit! Miért lehet üdvbizonyosságunk, ha már elfogadtuk Krisztust Üdvözítőnknek? Mi az alapja ennek a bizonyosságnak?

A Szentlélek vezeti a bűnöst Jézushoz. Helyettes halála megbékéltet Istennel. Megbocsátása szabaddá tesz az új életre, hogy Isten fogadott gyermekeiként élhessünk. Nem vagyunk többé Isten ellenségei (Róm 5:10), hanem Lélek szerint járunk (Róm 8:4) és a Lélek dolgaira összpontosítjuk gondolatainkat (Róm 8:5). Ha nem lakna bennünk Krisztus Lelke, nem lennénk a gyermekei, nem tartoznánk hozzá (Róm 8:9). Ám most miénk a Szentlélek örökkévaló bizonyságtétele, aki bennünk él. Bizonyságot tesz nekünk arról, hogy Jézushoz tartozunk és örökösei vagyunk Istennek, Krisztussal (Róm 8:17). A Jézust a halálból feltámasztó hatalom bennünk is működik, életet ad nekünk, akik egykor holtak voltunk lelkileg (Róm 8:10). Sőt mi több: megpecsételi szívünkben a bizonyosságot, hogy valóban Istenhez tartozunk. Mivel hallottuk és elhittük üdvösségünk evangéliumát, Isten elpecsételt Jézusban a Szentlélekkel, akit örökségünk pecsétjeként adott (Ef 1:13-14). Minden hívőben ott élhet ez a bizonyosság (1Jn 5:12-13).

Olvassuk el Ef 1:13-14 verseit! Mit jelent a Szentlélek pecsétjét elnyerni?

Aki elfogadja Krisztust, a Lélektől születik (Jn 3:3, 5). A Szentlélek bepecsételi ezt a bizonyosságot a szívünkbe, hogy biztosak lehessünk az üdvösségben és tapasztalhassuk annak az örömét, hogy Isten gyermekei vagyunk. A Szentlélek adja a tudatot, hogy Krisztuséi vagyunk. *„Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé”* (Róm 8:9). Így bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten a szerető Atyánk, mi pedig drága gyermekei vagyunk. A Szentlélek a foglalója, a letétje, a pecsétje, egyszóval a biztosítéka annak, hogy miénk az örök élet és a halhatatlanság, amit Jézustól kapunk majd meg második eljövetelekor (1Kor 15:51-54). Ez az őszinte hit fémjele. Nehéz volna megérteni, hogyan végezhetnének a keresztények bizonyságtevő munkát meggyőző erővel úgy, hogy közben nincs meg bennük ez a bizonyosság.

„Beszéljetek bátran, hittel és reménnyel, akkor világosság lesztek az Úrban! Gondoljatok folyamatosan a nyitott ajtóra, amit Krisztus tárt elétek és amit senki be nem zárhat! Isten minden gonoszság előtt bezárja az ajtót, ha engeditek. Amikor jön az ellenség, mint az áradat, az Úr Lelke zászlót bont ellene” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1889. április 16.)!

A SZENTLÉLEK ÉS A REMÉNYSÉG

Olvassuk el Róm 5:4-5, 15:13 és 1Kor 13:13 verseit! Miként függ össze egymással a szeretet és a reménység? Miért mondhatjuk, hogy a szeretetet és a reményt egyaránt a Szentlélektől kapjuk?

A Szentlélek tölti el szívünket Isten szeretetével. Összeköt Istennel, és munkája nyomán élhet bennünk a szeretete. Reményünk oka és alapja Isten rendíthetetlen és változhatatlan szeretete. Enélkül nem lenne reménységünk, mert csak a szeretet szülhet reményt. Mivel Isten szeretetéhez elválaszthatatlanul hozzátartozik a hűség, ezért élhet bennünk a remény, hogy újra eljön és hazavisz magához, oda, ahol Ő lakik.

Zsolt 31:25 verse szerint hogyan hat ránk a reménység?

A reménység inspirál, erőt ad, segít, hogy szívből tudjunk énekelni, derűsek és boldogok legyünk. A remény elengedhetetlen az élethez. Nélküle milyen célunk lehet az életben?

A reményteli élet különbözik attól, hogy egyszerűen optimisták vagyunk. Az optimista úgy gondolja, hogy majd minden jóra fordul: az időjárás, a gazdaság, az iskolai osztályzatok, az anyagi dolgok stb. A reménység azonban nem vak optimizmus. A mi reményünk Isten hűségében és a tőle kapott ígéretekben gyökerezik. A remény hiszi, hogy Isten be fogja teljesíteni, amit ígért, mert Ő hű és igaz. Isten bizonyította, hogy megbízható és nem ingadozik. Rendíthetetlensége és igazsága a reményünk alapja.

Természetesen az sem kérdés, hogy reménységünk alapja a kereszten önmagát feláldozó Krisztus. Amikor a keresztre nézünk, Isten szeretetének a lehető leghatalmasabb és legerőteljesebb megnyilvánulását látjuk. A kereszt, amelyen Jézus a bűneinkért halt meg, páratlan kinyilatkoztatás az egész univerzum előtt arról, hogy milyen is valójában Isten. Ennek folytán – habár bűnösök és halandók vagyunk a hatalmas világmindenségben – reményt találhatunk, nem az általunk elérhető „nagy” vívmányokban, hanem Istenben, aki kinyilatkoztatta magát a kereszten.

Hogyan gyökerezik az adventi reménység Isten hűséges ígéreteiben? Miként hat az életünkre a remény? Hogyan alakíthatjuk úgy az életünket, hogy a csüggedés helyett reményt tükrözzön?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok.* (Budapest, 1998, Advent Kiadó) c. könyvből az októberi rész, „Készen a Lélek befogadására”

Összefoglalásként elmondhatjuk a Szentlélek tevékenységéről, hogy Ő az Atya Istennel és a Fiú Istennel összhangban munkálja üdvösségünket. A Szentlélek feltámaszt a lelki halálból. Tudatára ébreszt bűnös voltunknak és megnyitja szemünket arra, hogy önmagunkban elvesznénk. Vágyat ébreszt a változásra, Jézus Krisztushoz vezet, az egyetlenhez, aki kielégítheti lelkünk legbensőbb szükségleteit. Üdvbizonyosságot ad, mert Jézusra mutat és arra, amit Jézus tett értünk. Átalakít Jézus képére. Segít, hogy hűségesen járjunk Istennel. Képessé tesz arra, hogy teljesítsük akaratát és hatékonyan részt vállaljunk a misszióban. Élővé teszi számunkra Isten írott Igéjét, ami biztonságos vezető, keresztényi életünk és tanításunk zsinórmértéke. Vajon hol lennénk a Szentlélek nélkül? Mit tudnánk tenni nélküle? Nyomorultak, elveszettek volnánk, és nem tehetnénk semmit, amivel Isten dicsőségét és tiszteletét szolgálnánk. Adjunk hálát Jézusnak azért, hogy megígérte és elküldte nekünk Szentlelkét! „Az ajándékok közül, amit csak kérhetett Atyjától népe felmagasztalása érdekében, a Szentlélek volt a legnagyobb” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 13. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Időzzünk még egy kicsit annál a kérdésnél, hogy mi a bűn és mi az igazság! Miért legyen más felfogásuk a Bibliában hívő keresztényeknek a bűnről és az igazságról, mint másoknak? Mi mindenben különbözik a nézetünk? Mit tanít a Biblia a bűnről és az igazságról, amit egyéb források nem is említenek?**
2) **Mondjuk el a csoportban, hogy a Szentlélek munkájának mely része a legértékesebb számunkra! Miért tartjuk olyan fontosnak? Hogyan hat az életünkre?**
3) **Beszélgessünk az osztályban arról, hogy milyen nagyszerű reménységünk van Jézusban! Mi ennek az oka? Hogyan felelnénk, ha valaki a bennünk élő reménységről kérdezne (1Pt 3:15)? Miért? Mennyire lenne meggyőző az érvelésünk?**
4) **Az e heti tanulmányban az üdvbizonyosságról volt szó. Mit jelent az üdvbizonyosság? Miért élhet bennünk? Mi az alapja? Miért különbözik ez a puszta feltételezéstől?**

A SZENTLÉLEK A VILÁGBAN

„És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ád néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét; akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad” **(Jn 14:16-18).**

„Krisztus, mielőtt áldozati bárányként ajánlotta fel magát, igyekezett tanítványait a leglényegesebb és legtökéletesebb ajándékkal megajándékozni. Azzal az ajándékkal, amely követői szívét tárva-nyitva hagyja a kegyelem határtalan erőforrásai előtt...

A Lélek ez előtt is a világban volt. A megváltási munka kezdetétől munkálkodott az emberek szívében és befolyást gyakorolt gondolkodásukra. Miközben azonban Krisztus a földön volt, a tanítványok nem vágyakoztak más segítő után. Amíg Krisztus mennybemenetelével meg nem vonta tőlük jelenlétét, nem érezték, hogy szükségük lenne a Lélekre. Közvetlenül Krisztus mennybemenetele után azonban érezni kezdték, hogy szükségük lenne a Lélek segítségére. A Lélek azután meg is érkezett hozzájuk.

A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természettől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihez, mintha nem ment volna fel a mennyekbe” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 575. o.).

„Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából!” (Ézs 63:15)

1.	V.	Lk 21:19	Béketűrés
2.	H.	2Kor 5:17	Új teremtés
3.	K.	2Móz 23:20	Angyalok védelme
4.	Sz.	Péld 18:21	Élet-halál kérdés
5.	Cs.	Ézs 63:7	Emlékezni az Úr tetteire
6.	P.	Mt 24:42	Vigyázzatok!
7.	Sz.	Zsolt 22:5-6	Az elődök tapasztalata
	Naplemente: Budapest: 16:09		*Debrecen: 15:56*
8.	V.	3Jn 4	Istent tisztelő család
9.	H.	Hós 14:10	Az istenismeret bölcsessége
10.	K.	Mt 14:29	Péter a vízen
11.	Sz.	Lk 17:6	Mustármagnyi hit
12.	Cs.	Jer 31:3	Örök szeretet
13.	P.	2Kor 6:18	Isten családja
14.	Sz.	Zsolt 103:2	Áldás az Úrnak
	Naplemente: Budapest: 16:17		*Debrecen: 16:05*
15.	V.	Zsolt 50:15	Isten ígérete
16.	H.	Ézs 65:24	Mindig meghallgat az Úr
17.	K.	Mt 11:28	Jézus hívása
28.	Sz.	Mik 7:18-19	Megbocsátó Istenünk
19.	Cs.	Zsolt 32:8	Isten vezet
20.	P.	Jn 14:27	Békesség
21.	Sz.	Jób 36:22	Isten fensége
	Naplemente: Budapest: 16:27		*Debrecen: 16:14*
22.	V.	Zsolt 91:11	Angyalai védelmére bíz az Úr
23.	H.	ApCsel 4:12	Jézusban nyerhető üdvösség
24.	K.	Jel 22:10-11	Isten ítélete
25.	Sz.	Zsid 4:15	Mennyei Főpapunk
26.	Cs.	ApCsel 14:17	Isten gondviselése
27.	P.	1Kor 2:9	Amit Isten előkészített
28.	Sz.	Péld 15:1	Kedvesség vagy bántás
	Naplemente: Budapest: 16:38		*Debrecen: 16:25*
29.	V.	Jn 15:14	Jézus barátai
30.	H.	Ef 3:20	Mindenható Isten
31.	K.	Zsid 10:24-25	Szeretetben, közösségben

Reggeli dicséret

„Cselekedjék veled szíved szerint...” (Zsolt 20:5)

1.	Sz.	Zsolt 23:4	Félelem nélkül
2.	Cs.	Jn 16:13	Az igazság Lelke
3.	P.	Ézs 54:5-6	Nem hagy el a Teremtő
4.	Sz.	Ézs 30:21	Mennyei vezetés
	Naplemente: Budapest: 16:48		*Debrecen: 16:35*
5.	V.	1Móz 1:31	Tökéletes teremtés
6.	H.	Zsolt 29:11	Erő és békesség az Úrtól
7.	K.	Péld 2:3-5	A bölcsesség keresése
8.	Sz.	Ézs 6:8	Az Úr küldetésében
9.	Cs.	Zsolt 91:14	A hűséges ember reménysége
10.	P.	Zsolt 32:7	Oltalmazó Isten
11.	Sz.	Péld 3:6	Az isteni vezetés feltétele
	Naplemente: Budapest: 16:59		*Debrecen: 16:46*
12.	V.	Zsolt 46:11	Isten hatalmának elismerése
13.	H.	1Móz 9:12-13	A szivárvány jele
14.	K.	1Jn 4:7	Istentől ered a szeretet
15.	Sz.	Ézs 9:6	A Megváltó születése
16.	Cs.	Mt 6:28	Istennek gondja van ránk
17.	P.	Júd 24-25	Dicsőség Istennek!
18.	Sz.	Ezsd 3:11	Az Úr áldása jóságáért
	Naplemente: Budapest: 17:10		*Debrecen: 16:57*
19.	V.	2Móz 4:11-12	Isten a beszédben is segít
20.	H.	1Jn 4:12	A szeretet a feltétel
21.	K.	Zsolt 120:1	Isten meghallgat
22.	Sz.	Zsolt 119:165	A törvény betartóinak békessége
23.	Cs.	Jak 5:8	Békében várni az Urat
24.	P.	Fil 3:13-14	Előre tekintve
25.	Sz.	Ef 3:17-19	Krisztus szeretetében
	Naplemente: Budapest: 17:21		*Debrecen: 17:08*
26.	V.	Fil 1:6	Isten nem végez félmunkát
27.	H.	Zsid 13:5	Megelégedettség
28.	K.	Jn 17:17	Isten Igéje igazság

„De hű az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól” (2Thessz 3:3)

1.	Sz.	Példd 10:12	Gyűlölet helyett szeretet
2.	Cs.	Zsolt 16:5	Bizalom az Úrban
3.	P.	1Sám 16:7	A szívek vizsgálója
4.	Sz.	5Móz 4:5-6	Isten parancsolatainak megtartása
	Naplemente: Budapest: 17:32		*Debrecen: 17:19*
5.	V.	Jer 7:3	Isten kérése
6.	H.	Zsolt 63:4	Az Úr kegyelme
7.	K.	Zsolt 31:4	Kőszikla és vár
8.	Sz.	5Móz 33:12	Az Úr kedveltje
9.	Cs.	Mt 7:20	Árulkodó gyümölcsök
10.	P.	Mt 24:13	Mindvégig állhatatosan
11.	Sz.	Mt 6:33	Isten országának elsőbbsége
	Naplemente: Budapest: 17:42		*Debrecen: 17:29*
12.	V.	Jer 17:7-8	Aki az Úrban bízik
13.	H.	1Móz 50:20	A rossz jóra fordítása
14.	K.	1Kor 13:12	Jövőbeli tisztánlátás
15.	Sz.	Példd 25:11	A helyén mondott szó
16.	Cs.	Ézs 63:16	Megváltónk és Atyánk
17.	P.	1Pt 5:7	Istennek átadott gondok
18.	Sz.	Zsolt 32:1-2	A bűnbocsánat boldogsága
	Naplemente: Budapest: 17:52		*Debrecen: 17:39*
19.	V.	Jak 1:17	Isten tökéletes ajándékai
20.	H.	Jób 42:5	Személyes tapasztalat
21.	K.	Zsolt 103:13	Könyörülő Isten
22.	Sz.	Zsolt 73:23-26	Szoros kapcsolat
23.	Cs.	1Tim 2:3-4	Isten üdvözíteni akar
24.	P.	Zsolt 34:19	Segítség a bajban
25.	Sz.	Zsolt 42:9	Éjjel-nappal Istennel
	Naplemente: Budapest: 18:02		*Debrecen: 17:49*
26.	V.	Jak 4:7-8	Ellenállás, közeledés
27.	H.	Zsolt 96:3	Isten tetteinek hirdetése
28.	K.	Példd 11:27	Ok és okozat
29.	Sz.	Jel 21:4	Nem lesz többé fájdalom
30.	Cs.	Róm 8:16	Isten gyermekei
31.	P.	Róm 6:12-13	Istennek szentelt élet